

TIRSDAG DEN 20. OKTOBER 2009

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.05)

2. Debat om tilfælde af krænkelse af menneskerettighederne, demokratiet og retsstatsprincippet (meddelelse om indgivne beslutningsforslag): se protokollen

3. Kommissionens reaktion på Parlamentets beslutninger: se protokollen

4. Afgørelse om uopsættelighed

Forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1234/2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningen) (KOM(2009)0152 – C7-0223/2009 – 2009/0152(CNS))

Paolo De Castro, formand for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter. – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Så sidder vi her igen og drøfter krisen i mælkesektoren.

Denne dramatiske krise bekymrer os stadig, ligesom de europæiske landmænd stadig giver udtryk for den modgang, de oplever, og deres bekymringer for fremtiden. Parlamentet har allerede givet sin holdning til kende om denne sag, både med vedtagelsen af en beslutning med vores forslag og med vedtagelsen af Kommissionens forslag om at forlænge interventionsperioden for mælkepulver og smør, hvortil vi føjede kravet om foranstaltninger med hensyn til privat oplagring af ost. Vi påpegede i denne forbindelse, at de af Kommissionen foreslåede tiltag ikke var nær så omfattende, som de burde være.

Vi skal nu beslutte, hvorvidt vi vil tillade, at uopsættelighedsproceduren anvendes i forbindelse med udvidelsen af anvendelsesområdet for artikel 186 i fusionsmarkedsordningen til mejerisektoren, så Kommissionen, når der er markedsforstyrrelser, kan beslutte at gennemføre hasteforanstaltninger uden om den almindelige procedure i Parlamentet. I går aftes afholdt Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter et ekstraordinært møde for at drøfte dette, hvor fru Fischer Boel deltog.

For det første vil jeg og det udvalg, jeg har den ære at være formand for, gerne takke kommissæren for, at hun kom direkte ned til os i Parlamentet efter mødet i Rådet (landbrug), som blev afholdt i Luxembourg. Det var en meget høflig gestus, som vi satte stor pris på.

I går aftes var drøftelsen meget livlig, og vores kolleger kom med megen kritik. For det første blev det påpeget, at Kommissionen reagerede meget langsomt, og at den ikke fattede alvoren af den igangværende krise.

Dernæst var der indvendinger om, at artikel 186 fratager Parlamentet dets beslutningsbeføjelser og dermed giver Kommissionen carte blanche. Det blev endvidere sagt, at Kommissionen burde have stillet flere midler til rådighed til at tackle krisen. Disse legitime bekymringer er vi delvist enige i.

Ikke desto mindre føler jeg mig tvunget til at indrømme, at Kommissionen har gjort en stor indsats og store fremskridt, idet den viser, at den tager Parlamentets holdninger og ønsker alvorligt. Den har forklaret, hvordan den agter at anvende en fond på 280 mio. EUR – hvilket jeg skal minde om, at vi skal stemme om på torsdag i forbindelse med godkendelsen af 2010-budgettet – og har fremført nogle af de foranstaltninger, den vil iværksætte, herunder privat oplagring af ost og hævelse af loftet for *de minimis*-støtte fra 7 500 EUR til 15 000 EUR, som vi anmodede om i vores beslutning, der blev vedtaget i september.

Selv om jeg godt ved, at dette stadig ikke er nok, mener jeg alligevel, at vi i dag bør stemme for uopsættelighedsproceduren. De europæiske landmænd forventer en øjeblikkelig reaktion, og der er allerede blevet spildt alt for megen tid.

I dag skal vi tage ansvaret for at få sat gang i tingene og tackle denne krise. Lad os udvise det samme ansvar, som det, der præger vores forberedelser til Lissabontraktatens ikrafttræden med fælles beslutningstagning i landbrugsspørgsmål.

Martin Häusling (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi er imod uopsættelighedsproceduren. Ikke fordi vi mener, at der ikke er noget presserende behov for foranstaltninger, men fordi vi mener, at Kommissionen ikke iværksætter de rigtige foranstaltninger og enten ikke kan eller vil løse den aktuelle krise i mejerisektoren.

Kommissionen er ikke en del af problemets løsning. Den er selve problemet. Vi skal derfor understrege, at Kommissionen selv har forårsaget en del af problemerne ved at øge mælkemængden. Den reagerede overhovedet ikke i flere måneder, mens krisen gik sin gang. Kommissæren fortalte os for blot fire uger siden, at der ikke var nogen problemer, at markedet ville blive bedre, og at vi skulle være tålmodige. Ud af alle Kommissioner er det denne Kommission, vi giver vores beføjelser til, og denne Kommission, vi forventer hjælp fra. Nej, jeg mener ikke, det er den rigtige fremgangsmåde.

Så sent som i går var Kommissionen ude af stand til at fortælle os, hvad de supplerende midler skal anvendes til. Kommissionen taler om omstrukturering. I de senere år har omstrukturering ene og alene betydet, at der blev færre og færre landmænd med malkekvæg. Kommissionen har heller ikke været i stand til at sige, hvordan den agter at styrke producentorganisationerne i fremtiden. Nej, den vil blive ved med at betale eksportrestitutioner. Vi har heller ikke fået noget svar på, hvordan vi skal styrke producenternes stilling i deres kamp mod supermarkederne. Det var Kommissionen heller ikke i stand til at komme med nogen løsning på i går. I lyset af alt dette tvivler vi meget på, at Kommissionen arbejder helhjertet på at afhjælpe denne krise. Vi udskriver en blankocheck uden at vide, hvad Kommissionen laver, hvordan den gør det, og med hvad den agter at gøre det.

Det var dog et andet spørgsmål, der var den afgørende årsag til vores beslutning om at forkaste denne procedure. Her i Parlamentet har vi længe kæmpet for flere rettigheder – især på landbrugsområdet. Ikke desto mindre er det første, vi gør, netop nu, hvor Lissabontraktaten er ved at blive ratificeret, at give disse rettigheder fra os igen! Det må vi simpelthen bare ikke tillade. For mig, der er ny her i Parlamentet, virker dette ganske usædvanligt. Vi skal udøve vores rettigheder, vi skal holde drøftelserne i Parlamentet, og vi skal holde kursen. Også vi har et ansvar her, og det påtager jeg mig gerne. Vi må ikke fralægge os vores ansvar. Tværtimod er dette ansvar vores pligt som parlamentsmedlemmer. Vi skal yde landmænd med malkekvæg omfattende og vedvarende støtte.

(Bifald)

Albert Deß (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Kommissionens anmodning om uopsættelig forhandling er bestemt ikke perfekt. Jeg er delvist enig i det, den foregående taler sagde. Men hvis ikke vi accepterer denne anmodning om anvendelse af uopsættelighedsproceduren, vil vi sende et helt forkert signal til landmændene med malkekvæg, som i det mindste forventer en indledende reaktion. Derfor støtter jeg denne anmodning om anvendelse af uopsættelighedsproceduren.

I løbet af denne procedure vil vi få lejlighed til at forbedre beslutningen ved hjælp af ændringsforslag og, som hr. Häusling foreslog, at overdrage vores beføjelser. Det er bestemt muligt at tidsbegrænse disse beføjelser, så vi kun giver Kommissionen beføjelserne i to år, indtil vi til den tid træffer en ny beslutning i sagen. Jeg skal derfor bede om Deres støtte med henblik på at få sat denne anmodning om uopsættelig forhandling på dagsordenen.

(Bifald)

(Parlamentet vedtog uopsættelig forhandling)⁽¹⁾

5. Klimaændringer og udviklingslande inden for rammerne af De Forenede Nationers klimakonference i København (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om klimaændringer og udviklingslande inden for rammerne af De Forenede Nationers klimakonference i København.

⁽¹⁾ Yderligere oplysninger: se protokollen.

Andreas Carlgren, *formand for Rådet*. – (SV) Hr. formand! Vi befinder os på et afgørende tidspunkt. Om lidt under to måneder underskriver verden en aftale i København om bekæmpelse af de klimaændringer, vi står over for. Denne aftale skal opfylde tre betingelser. Den skal holde den globale opvarmning på under to grader Celsius, den skal omfatte alle nationer, og den skal tilpasse den fremtidige indsats til nye ambitionsniveauer i takt med, at der kommer ny viden frem.

Med kun 48 dage tilbage inden FN's store klimakonference indledes, er det på høje tid at få den politiske vilje omsat til konkrete handlinger. Men det går langsomt med forhandlingerne. En række centrale problemer er endnu ikke blevet løst. Mange vælger nu den nemme løsning – at give efter for pessimismen.

Lad mig slå en ting fast: Det er ikke dét, der er EU's opgave.

Vi vil have EU til at udvise lederskab ved at give udtryk for en klar og utvetydig politisk vilje. En omfattende og ambitiøs aftale om klimaændringer er det svenske formandskabs absolutte førsteprioritet.

EU's svar på forhandlingsvanskelighederne er, at vi må sætte tempoet en tand i vejret. Vi skal drive tingene fremad for at sikre, at verden når frem til den nødvendige aftale. Vi vil tage udfordringen op for at få verdens øvrige nationer med os i en aftale, der i tilstrækkelig grad tilgodeser klimaudfordringen. Vi arbejder derfor intensivt med to spor. For det første sender vi et kraftigt budskab til vores forhandlingspartnere, og for det andet samler vi EU bag et stærkt forhandlingsmandat forud for konferencen i København. EU har allerede lagt fundamentet til dette med den klima- og energipakke, som Europa-Parlamentet og Rådet enedes om i december 2008.

Jeg vil gerne i særlig grad takke for det engagement, mange her i Parlamentet udviste i forbindelse med arbejdet med klima- og energipakken. Den beslutning, som Europa-Parlamentet dengang traf, stiller EU stærkt i forhandlingerne. I denne uge vil de sidste brikker i puslespillet blive lagt på plads med henblik på at give et fuldstændigt billede af denne stærke forhandlingsstilling. Forhandlingerne afsluttes i Det Europæiske Råd i næste uge, og jeg ved, at mange af Parlamentets medlemmer kommer til at følge dem på tæt hold. Det glæder mig, at nogle af Dem også vil være til stede i København. Jeg glæder mig ligeledes over den beslutning, som Europa-Parlamentet er i færd med at udarbejde.

Emissionerne skal begrænses til det niveau, der er nødvendigt for at holde den globale opvarmning nede på under to grader Celsius. Det betyder, at de bud, der for øjeblikket ligger på bordet, ikke er nok. EU vil mindske emissionerne med 30 % inden 2020, under forudsætning af at de øvrige parter også påtager sig de krævede forpligtelser. Vi ser målet på 30 % som en måde at tilskynde andre til også at øge deres ambitioner på. Emissionerne bør være reduceret med mindst 80 % inden 2050. EU's foranstaltninger alene er imidlertid ikke nok til at sikre, at den globale opvarmning ikke overstiger to grader Celsius. Vi skal have alle med om bord. Vi har set lovende signaler, f.eks. fra den nye regering i Japan. Vi opfordrer nu andre udviklede lande – ikke mindst USA – til at hæve deres bud.

Udviklingslandene har mulighed for at opnå bæredygtig udvikling og på samme tid mindske deres emissioner. Det handler om at planlægge lavemissionsvækst, at integrere klimaforanstaltninger og tilpasse de nationale udviklingsstrategier. Det er en måde, hvorpå man sørger for, at klima- og udviklingsforanstaltninger indgår i alle politiske beslutninger, således at væksten kommer alle til gode, og en måde, hvorpå man opbygger og åbner op for demokratiske styreformer, bidrager til lighed og bekæmper og mindsker fattigdommen.

Vi stiller særlige krav til de udviklingslande, der er i størst vækst – ikke mindst Kina, som er landet med de højeste emissioner. Emissionerne skal mindskes med i nærheden af 30 % inden 2020 sammenlignet med en situation, hvor der ingen foranstaltninger iværksættes.

Udviklingsspørgsmålene skal være absolut centrale i den aftale, der indgås i København. Det Europæiske Råd har konkluderet, at klimaændringerne underminerer bestræbelserne på at bekæmpe fattigdom og opnå bæredygtig udvikling. Klimaændringerne er en trussel mod millenniumudviklingsmålene. En række udviklingsekspertter vil deltage i forhandlingsarbejdet. Vi vil især understrege udviklingsspørgsmål inden for rammerne af de igangværende forhandlinger.

Alle nationer – bortset fra de mindst udviklede – bør dele de omkostninger, der er forbundet med foranstaltningerne til bekæmpelse af klimaændringer, men os i de udviklede lande skal tage teten og selv mindske emissionerne og finansiere vigtige foranstaltninger. Vi har brug for en bæredygtig international struktur for samarbejde med og støtte til udviklingslandene. En sådan struktur ville også give os mulighed for at bistå de allerfattigste og mest sårbare lande, som ofte rammes hårdest af klimaændringerne. I denne forbindelse er der behov for tilpasningsforanstaltninger.

Lad mig til sidst sige, at EU er klar til at tage sit ansvar alvorligt. Rådet er bevidst om det nødvendige finansieringsniveau. Kommissionen vurderer, at omkostningerne vil beløbe sig til knap 100 mia. EUR om året i udviklingslandene inden 2020. Vi i EU er også klar til omgående at stille finansiering til rådighed for øjeblikkelige foranstaltninger i perioden frem til 2012, hvilket er en måde at øge tilliden mellem nord og syd på i klimaforhandlingerne. Vi står over for en stor udfordring i disse sidste uger op til København. Jeg anmoder derfor Dem om at slå tonen an. Vi har brug for lederskab fra medlemsstaternes regeringer, en indsats fra de nationale parlamenter og støtte fra EU-medlemsstaternes befolkninger. Europa-Parlamentet har en meget vigtig rolle at spille i dette arbejde, hvis vi skal nå vores mål i København.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Allerførst vil jeg gerne takke Dem alle for denne lejlighed til at udtrykke Kommissionens holdninger til et følsomt emne.

De er allerede klar over, at der ikke bliver nogen ambitiøs aftale i København, hvis ikke der tages hensyn til udviklingslandenes problemer, ikke kun problemerne i vækstlandene, men også i høj grad problemerne i de mest sårbare og fattigste udviklingslande.

Ikke desto mindre er det i vores fælles interesse at nå frem til en god aftale i København. Udviklingslandene er de lande, der er mest sårbare over for klimaændringer. EU er verdens største donor og en leder i kampen mod klimaændringer. Vi skal kombinere vores indsats. Der er ikke plads til nord-syd-konfrontationer, når man taler om klimaændringer.

Jeg vil endda gå så langt som til at sige, at ingen anden alliance vil være så afgørende og effektiv som den, der forpligter både de mest sårbare lande og dem, der har lagt de mest ambitiøse forslag på forhandlingsbordet for at bekæmpe denne plage – altså Europa.

Vores generelle tilgang til de mest sårbare lande, som vi hidtil har fulgt gennem Den Globale Klimaalliance, består af tre parallelle indsatsområder, som er forbundet med hinanden og gensidigt forstærkende.

For det første opbygning af politiske alliancer gennem styrket dialog om klimaændringer. Tre fælles politiske erklæringer er blevet underskrevet med henholdsvis Afrika, Vestindien og Stillehavsområdet samt en med AVS-gruppen som helhed.

For det andet fremme af fornuftige politikker og strategier, som knytter klimaændringer og udvikling sammen. Jeg er af den opfattelse, at klimaresiliens og lavemissionspolitikker skal integreres i vores partners bredere udviklings- og fattigdomsbekæmpelsespolitikker. Der kan kun være én fælles udviklingsstrategi, som omfatter klimaproblemer, og som efterstræber målene om bæredygtig udvikling og fattigdomsbekæmpelse. Det handler ikke om at vælge det ene eller det andet. Begge dele er vigtige.

I denne ånd støtter vi allerede gennemførelsen af de mindst udviklede landes eksisterende nationale tilpasningsprogrammer i 15 lande.

For det tredje opmuntring til passende EU-bidrag til især finansiering af klimatilpasningsforanstaltninger, som er det største problem for disse lande, som er mest sårbare over for klimaændringerne, men som kun i lille målestok bidrager til drivhusgasemissionerne.

Der er kun 50 dage til København. Forventningerne er meget høje. Og vi er bekymrede, fordi forhandlingerne for øjeblikket er foruroligende tæt på at gå i hårdknude. Tiden er nu inde til at lægge forslagene på bordet. Det er det, Europa har gjort, og det er det, vi forventer, at vores partnere også gør.

Vi har for det første stillet forslag om engagement. EU har allerede fremlagt ambitiøse mål og løfter – indtil videre de næstmest ambitiøse på forhandlingsbordet. Vi har allerede garanteret en unilateral emissionsreduktion på 20 % inden 2020, og vi har forpligtet os til at øge den til 30 %, hvis de andre gør en tilsvarende indsats i henhold til deres ansvar og muligheder.

For det andet om finansiering. Vi er alle bevidst om, at en finansieringsaftale vil være afgørende for at nå frem til en aftale i København. For at komme videre med forhandlingerne stillede EF i midten af september sine egne finansieringsforslag.

Et af forslagene vedrører behovet for, at den kortsigtede internationale offentlige finansiering til klimaformål øges i perioden 2010-2012 for som en prioritet at efterkomme presserende behov i de mest sårbare udviklingslande og især i de mindst udviklede lande, i de små udviklingsøstater og i de afrikanske lande, som defineret i Bali-handlingsplanen.

Et andet forslag vedrører EU's villighed til at trække sin del af slæbet med hensyn til de estimerede finansieringskrav, eftersom de offentlige finansieringsbidrag baseres på foretrukne kriterier om betalingsevne og emissionsansvar. Dette kan udmønte sig i et EU-bidrag på mellem 2 mia. og 15 mia. EUR om året i 2020. Disse forslag vil blive drøftet på Det Europæiske Råds møde i slutningen af oktober og vil forhåbentlig blive udgangspunktet for en flyvefærdig EU-forhandlingsposition på finansieringsområdet.

Men det er ikke nok, at EU handler. Vi håber meget, at andre udviklede lande vil gøre os følgeskab, mens presset stiger inden København. Vi regner også med udviklingslandene. De skal udnytte den mulighed, som klimafinansieringen giver dem for fuldt ud at integrere tilpasningen i deres udviklingsstrategier og gradvist gå over til lavemissionsudvikling på længere sigt.

Selv om der hidtil har været fokuseret på tilpasning for de fattigste og mest sårbare udviklingslande, er der også grund til at fremme lavemissionsudviklingssporene (dvs. afhjælpning), som er forenelige med målene om fattigdomsbekæmpelse i disse lande.

Det er afgørende, at der i særlig grad fokuseres på mekanismer til undgåelse af skovrydning og til fremme af bæredygtig skovforvaltning. Kampen mod den tropiske skovrydning er den største umiddelbare afhjælpningsudfordring for de mindst udviklede lande, og de kan gennem mekanismer såsom ordningen om reduktion af emissioner fra skovrydning og skovforringelse nyde godt af den internationale finansiering hertil.

På samme måde bør den fremtidige sikring af en mere velafbalanceret fordeling af investeringer i CDM (mekanismer for bæredygtig udvikling) til fordel for de mindst udviklede lande også være en del af de aktuelle overvejelser om reformen af denne mekanisme.

Endelig et ord om klimafinansieringens fordelingskanaler. Vi i Kommissionen er ikke for oprettelsen af nye fonde. De nye midler til klimaet bør komme via eksisterende og potentielt forbedrede fordelingskanaler ved at fremme en decentraliseret "nedefra og op"-ledelsesstruktur til støtte for de nationale tiltag.

Karl-Heinz Florenz, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Det glæder mig meget at se Dem her til denne forhandling, især da De er tidligere medlem af Udvalget om Klimaændringer. Hr. rådsformand, hr. kommissær! Det er fuldstændig rigtigt, at EU bør udsende et klart signal til København. I de næste 50 døgn er det dog ikke så meget i København, men bag lukkede døre på konferencen, at de virkelige aktiviteter finder sted. Jeg har været med til dette, siden klimakonferencen i Rio i 1992. Stemningen forud for disse konferencer er altid den samme, men der er også muligheder.

Jeg havde gerne set Dem, hr. kommissær, noget mere entusiastisk i Deres arbejde med at sætte Deres amerikanske kolleger under positivt pres til at forhandle, men De bliver ved med at udstråle en vis flegmatisk karakter, som vi bliver nødt til at arbejde på. Jeg mener, det er rigtigt, at vi ikke skal begynde med en slags finansiell konkurrence nu. Nogle siger 15 mia., mens andre siger 30 mia. Der er nogen, der ganske enkelt lægger pengene på bordet, og som ønsker at lægge 150 mia. på bordet hvert år fra nu af. Lad os få opstillet nogle kriterier for, hvordan pengene skal anvendes. Så kan vi komme med et stort bidrag fra Europa, men det kan ikke være et bundløst hul.

Der er blevet talt nok om krisen. Jeg vil dog gerne endnu en gang nævne den mulighed, som den industrialiserede verden i USA og Europa har. Hvis vi opstiller de rigtige standarder, vil vi være i stand til at skabe effektivitet. Det vil efterfølgende give Europa mulighed for at sælge effektive maskiner over hele verden, f.eks. i Kina, hvor energien f.eks. for øjeblikket produceres på den mest ineffektive måde. Jeg ser heller ikke kun klimatruslen, men også i høj grad muligheden for at drive erhvervslivet og økonomien fremad ved at udvikle ultramoderne teknologi. Vi skal udnytte denne mulighed, vi skal være langt mere dristige, og vi skal handle som iværksættere, som politiske iværksættere, for hvis ikke vi gør det, vil vi have været sjuskede og have valgt det forkerte spor.

Jeg ønsker Dem held og lykke, hr. kommissær. Gå positivt fremad. Hvis De tager amerikanerne og inderne med Dem, er vi allerede halvvæjs.

Véronique De Keyser, for S&D-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Klimaændringerne kræver hvert år over 300 000 menneskeliv. De påvirker 325 mio. mennesker, og over 90 % af de påvirkede mennesker, over 90 % af menneskelivene, kommer fra udviklingslandene.

De økonomiske tab som følge af klimaændringerne estimeres til over 125 mia. USD om året, og igen bæres de 90 % af udviklingslandene.

Disse lande rammes på samme tid af finanskrisen, klimaændringerne og den ekstremt ulige mekanisme af en form for tøjlesløs kapitalisme, der plyndrer dem i alle verdenshjørner.

Hvad er det, vi vil have? For det første – og det er rigtigt, som De sagde, og her henvender jeg mig til Rådet – en omfattende og varig indsats for at bekæmpe klimaændringerne, hvilket er ensbetydende med en ny, mere ambitiøs Kyotoprotokol, og det er derfor, topmødet i København til december er så vigtigt. For det andet en forhøjelse af den finansielle støtte til de allerede afgivne løfter med henblik på at nå 0,7 % af BNP inden 2015. Og endelig for det tredje juridisk beskyttelse af de nye miljøflygtninge, der begynder at strømme ind.

For hvad skal vi stille op med dem? Hvor skal vi sende dem tilbage til, hvis de tilfældigvis skulle ønske at komme ind i Europa? Til Libyen, som det foreslås i denne handelsaftale, som jeg synes, De skal læse, hr. De Gucht, denne kommende aftale, som vi vil indgå med Libyen? Det er helt afgørende, at vi har en passende plan og passende midler til at forvalte strømmene af miljøflygtninge, og vi skal have afhjulpet de juridiske mangler, der præger beskyttelsen af disse flygtninge.

Jeg mener, vi har et enormt ansvar, for det er klart, at der står meget mere på spil her end solidaritet. Det drejer sig om klodens fremtid.

Corinne Lepage, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Vi parlamentsmedlemmer har et dobbelt ansvar over for først og fremmest vores borgere, som forventer, at vi virkelig gør en indsats i København, og for det andet landene mod syd, over for hvilke Europa altid har været en støtte, om ikke støtten, på internationalt plan. Vi skal udsende et klart budskab til landene mod syd gennem et klart finansielt engagement, som vil gøre det muligt at nå til enighed om en støttepakke ud over udviklingsstøtten, som på det bestemteste skal nå det aftalte niveau på 0,7 %. Unionens bidrag bør ikke være på under 35 mia. EUR om året inden 2020, og fra 2010 bør mellem 5 og 7 mia. EUR stilles til rådighed for landene mod syd for at efterkomme de mest pressende behov.

Det næste punkt vedrører finansieringsmetoden. Vi vil ikke begrænse os – vi vil være ude af stand til at begrænse os – til de eksisterende midler. Der skal findes andre finansieringsmetoder, for hvis ikke der er nogen penge i København, bliver der heller ikke nogen ambitiøs aftale i København. Dette vil sandsynligvis betyde – selv om emnet er kontroversielt – at vi skal rejse spørgsmålet om en afgift, en slags grøn Tobinafgift, for at finansiere bekæmpelsen af klimaændringer.

For det tredje er det med hensyn til skovrydningen, som jeg gerne vil påpege står for 20 % af de nuværende drivhusgasemissioner, absolut afgørende, at vi fastholder målet om nul bruttoskovrydning inden 2020. Jeg skal henlede opmærksomheden på forskellen mellem bruttoskovrydning og nettoskovrydning, som vil gøre det muligt at erstatte primærskove med popler ud fra en idé om, at det giver det samme resultat. Vi ved alle, at det bestemt ikke er tilfældet.

Det er rigtigt, at vi skal være realistiske med hensyn til vores industri, men vi skal også være realistiske med hensyn til vores egen og vores børns overlevelse.

Eva Joly, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. Carlgren, hr. kommissær, mine damer og herrer! Der er ingen tvivl om, at det er klodens fremtid, der står på spil i København, men inden den er det EU's troværdighed som den globale leder i kampen mod den globale opvarmning, der står på spil i slutningen af oktober i Bruxelles. Medlemsstaterne skal stille klimarelaterede finansieringsforslag, som er proportionale med en tragisk situation.

Sammen med forpligtelsen – som jeg håber bliver ambitiøs – til at mindske drivhusgasemissionerne vil spørgsmålet om finansiering og reduktion af og tilpasning til klimaændringerne i udviklingslandene blive et vigtigt emne i de forestående forhandlinger.

Tallene taler for sig selv. 100 lande, de fleste fattige, står for blot 3 % af de samlede emissioner. Selv om udviklingslandene har bidraget mindst til disse drivhusgasemissioner, er det allerede dem, der er blevet ramt hårdest.

Ifølge en ny rapport fra Oxfam er 26 mio. mennesker allerede blevet tvunget til at udvandre som følge af klimaændringerne eller andre former for miljøødelæggelser. I 2020 risikerer antallet af disse klimaflygtninge at være på over 200 mio. Klimaændringerne risikerer at ødelægge de fremskridt, der er blevet gjort i nogle udviklingslande, og risikerer ganske enkelt at forhindre opnåelsen af millenniumudviklingsmålene.

Det er således ikke et spørgsmål om velgørenhed. Det er et spørgsmål om, at vi skal påtage os vores fulde ansvar og lægge fundamentet til en retfærdig og fredelig verden. EU's nuværende strategi er foragtelig i forhold til de ambitioner, som miljødiplomatiets ledere har offentliggjort. EU skal lægge kortene på bordet nu for at få genoptaget forhandlingerne.

Unionen kan ikke med rimelighed afsætte mindre end 35 mia. EUR i offentlige midler. Det siger sig selv, at disse midler skal være et supplement til dem, der allerede er afsat til statslig udviklingsbistand, især da forpligtelserne på dette område ikke altid opfyldes af medlemsstaterne.

Klodens fremtid ligger i vores hænder. Hvis ikke vi sætter en stopper for ødelæggelserne af vores miljø og for ulighederne, må vi frygte det værste.

Vi har valget mellem et ambitiøst og proaktivt Europa og et forsagt Europa, der står på linje med USA, som bekymrer sig meget lidt om udviklingslandenes skæbne. Jeg opfordrer Dem til at træffe det rigtige valg.

Miroslav Ouzký, for ECR-Gruppen. – (CS) Hr. formand, hr. Carlgren, hr. kommissær! Jeg vil gerne lægge ud med at svare den foregående taler. Jeg mener ikke, at Europa-Parlamentet og EU skal begrænse sig til beskedne ambitioner på dette område. For et år siden færdiggjorde vi klimapakken, som klart er den mest avancerede og ambitiøse af sin art i verden. Vi skal også erkende, at den vil få den måske største økonomiske virkning, som nogen lovgivning, der er blevet vedtaget her, har haft i det seneste årti. Når jeg gennemlæser den erklæring, som Europa-Parlamentet har udarbejdet til København, ser jeg ting, jeg kan lide. I erklæringen tales der om behovet for at styrke Europa-Parlamentets rolle, behovet for at blive klar til tilpasningerne til klimaændringerne, og vi er sikkert alle enige i artiklen om skovrydning, i forbindelse med hvilken jeg gerne vil understrege, at skovrydning ikke er og aldrig har været et problem forbeholdt udviklingslandene. Skovrydning er også et europæisk problem, så den skal vi også rette vores opmærksomhed mod.

Det, der mangler, er imidlertid en henvisning til behovet for en global aftale, som både Rådets repræsentanter og Kommissionens repræsentant, som er til stede her, har påpeget. Uden en global aftale kommer vi ingen steder. Her taler vi om støtte til de fattigste lande, og det er meget fint, men hvis man kigger på de aktuelle tal for drivhusgasproduktion, kan man klart se, at selv om vi var mere ambitiøse i Europa og rent faktisk slog alle vores energikilder fra, ville det ikke ændre noget som helst med hensyn til klimaændringerne, da det ganske enkelt er umuligt for os at dæmpe dette fænomen. Vi ved, at der i dag er behov for at tale om ikke blot Kina, som nævnes med jævne mellemrum, men også om andre økonomier i hastig vækst, herunder Mexico, Brasilien, Sydafrika og især Indien. Jeg kan ikke forestille mig, hvad Indiens næste skridt bliver, og det, jeg har hørt hidtil, har ikke været særlig opmuntrende, må jeg tilstå. Jeg vil gerne her i Parlamentet understrege, at hvis ikke vi når frem til en global aftale, vil alle vores bestræbelser ikke være andet end en byrde for den europæiske økonomi og en masochistisk tilintetgørelse af den europæiske konkurrenceevne.

Bairbre de Brún, for GUE/NGL-Gruppen. – (GA) Hr. formand! Vi skal hjælpe udviklingslandene med at tilpasse sig klimaændringerne – et fænomen, de ikke er ansvarlige for, men som følge af hvilket de lider uforholdsmæssigt.

Udviklingslandene har ikke de ressourcer til at bekæmpe klimaændringerne med, som vi har i Europa. Mens vi vender blikket mod FN's forhandlinger i København, er det, vi har brug for, reel og praktisk solidaritet.

Denne solidaritet skal komme til udtryk gennem finansiel og teknisk bistand. Denne bistand skal være et supplement til vores oversøiske udviklingsstøtte. Vi skal ikke give noget med den ene hånd og tage det tilbage igen med den anden.

Landene skal have en fuldt ud partcipatorisk rolle, uanset hvilke finansielle mekanismer der iværksættes for at fordele denne finansielle støtte.

En af de bedste måder at måle en aftale i København på er at kigge på den måde, hvorpå den hjælper udviklingslandene med at håndtere klimaudfordringen. Omfattende støtte til bekæmpelse af skovrydning vil f.eks. være af afgørende betydning i en vidtrækkende aftale.

Uden finansiel solidaritet og teknologioverførsel vil vi ikke opleve de fremskridt, vi alle har brug for.

Der er ingen tvivl om, at klimaændringerne accelererer. Vi må ikke spille mere tid. Hvis ikke vi tager fat om klimaændringerne, vil resultatet blive katastrofer over hele verden. Den økonomiske afmatning burde give os mod til at bevæge os hurtigere i retning af en grøn økonomi. Vores videnskabelige tilgang bør ikke ændres. Vi bør ikke slække på det mod og den politiske vilje, vi har udvist hidtil.

De tiltag, der iværksættes på internationalt plan, skal være ambitiøse og hænge sammen med vores eget vejrvidenskabelige realitet, og vi skal gå fremad med det i mente, at det ikke er udviklingslandene, der har skabt problemet. Det har vi selv.

Anna Rosbach, for EFD-Gruppen. – (DA) Hr. formand! I aftes vedtog Miljøudvalget under stor applaus en ønskeseddel til julemanden ved klimatopmødet i København til december. På listen står mange velmente, store og tunge gaver. Men, kære julemand, alias Kommissionen: Er der overhovedet realiseringsmuligheder for alle disse velmente ønsker, når 500 millioner amerikanere har sundhed, pensioner, arbejdspladser og velfærd på dagsordenen, 2,5 milliard kinesere og indere blot ønsker samme levestandard, som en del af os vesteuropæere har?

Vi har ingen indflydelse på solens aktiviteter. Den bestemmer som bekendt en meget stor del af klimaet på vores planet. Sagt med andre ord: Hvad kan Kommissionen realistisk gøre, for at alle klodens 6 milliarder mennesker bruger færre ressourcer allerede her og nu?

Nick Griffin (NI). – (EN) Hr. formand! Der er to overlappende emner i denne forhandling. Først problemet med den tiltagende kløft mellem den politiske elite og de almindelige skatteydere. Dernæst en hysterisk besættelse af den menneskeskabte globale opvarmning. Disse to emner hænger tæt sammen.

Tvangstanken om den globale opvarmning er et klassisk eksempel på, hvordan den politiske klasse her er ude af trit med den almindelige befolkning, som skal betale regningerne. Mens EU bakker op om Københavnsforslagene om at fortsætte afindustrialiseringen af den vestlige verden og virksomhedernes dominans over den tredje verden, ser et stigende flertal blandt de almindelige mennesker klimaændringerne som et svindelnummer fra elitens side – en undskyldning for at beskatte og kontrollere os og gennemtvinge internationalistiske dogmer og global ledelse på bekostning af nationalstaten. Kan De ikke se faren i denne tiltagende kløft? Tiden er inde til at se på fakta.

Den menneskeskabte globale opvarmning er en uafprøvet teori baseret på manipulatoriske statistikker. Den såkaldte konsensus om emnet er ikke et resultat af en forhandling, men af undertrykkelsen af eksperternes uenighed. Før den politiske klasse og det grønne industrikompleks vover at påtvinge den almindelige skatteyder en eneste ny afgift, forgiftede lyspærer eller uanvendelige vindfarme, skal de forsøge at overbevise offentligheden om, at den globale opvarmning er menneskeskabt, at tilbagegangen til middelalderens varmere klima er en dårlig ting, og at der er noget, som Europa – i modsætning til USA, Kina og Indien – rent faktisk kan gøre ved det. Enten afholder De forhandlinger og lukker kløften mellem Dem og befolkningen, og ellers holder De op med at klage, når vi nationalister – os, der lytter til folket – lukker den for Dem.

Andreas Carlgren, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Jeg vil gerne takke mere eller mindre alle, der har deltaget i denne forhandling, for den støtte, De yder EU i dets yderst vigtige arbejde i klimaforhandlingerne. EU har et vitalt ansvar. Vi har virkelig brug for Parlamentets støtte, hvis vi skal spille vores rolle med succes. Parlamentets indsats og holdninger er afgørende for dette arbejde.

Jeg vil også gerne sige direkte, at jeg i høj grad glæder mig over, at udviklingsspørgsmålene har været så centrale i denne del af forhandlingen. Jeg er enig i hr. Florenz' kommentar om, at det er utrolig vigtigt, at dette ikke bare bliver en slags skønhedskonkurrence. Det er ikke en Londonauktion, hvor det er vores opgave at overbyde hinanden. Det handler tværtimod om at skabe en robust arkitektur, som virkelig skaber overskuelige og omfattende initiativer for udviklingslandene på længere sigt. I denne forbindelse er det afgørende, at EU gør en stor indsats.

Jeg er således også enig i fru de Keyser's udfordring til de udviklede lande om endelig at opfylde målet på 0,7 % for udviklingsstøtte. Det er i sidste ende et spørgsmål om solidaritet. Som et af de rigere områder i verden har EU god grund til at vise sin styrke og solidaritet. Jeg vil endvidere sige til fru Lepage, at jeg er fuldstændig enig i, at der er behov for nye, styrkede og overskuelige initiativer og ressourcer. Den statslige udviklingsbistand vil også spille en rolle med hensyn til at sikre, at udviklingsspørgsmålene integreres i klimapolitikken. Der vil således blive brug for både ressourcer fra den statslige udviklingsbistand og nye midler.

Et af de helt afgørende udviklingsspørgsmål er indstillingen af regnskovsrydningen. Jeg håber at se kraftig støtte i København til initiativer til bekæmpelse af regnskovsrydning og til fremme af genplantning af skove og bæredygtigt skovbrug. Den ordning, der for øjeblikket er under udarbejdelse under navnet REDD (reduktion af emissioner fra skovrydning og skovforringelse), vil være af afgørende betydning i denne forbindelse.

Jeg mener, at dem, der benægter klimaproblemet, rent faktisk sender regningen videre til de almindelige mennesker. Derudover er det en måde at skjule problemet på og skjule grundene til, at almindelige mennesker skal betale prisen for klimaets forringelse. Det er tilfældet i udviklede lande – og endnu mere tilfældet i udviklingslandene, hvor de allerfattigste sandsynligvis er dem, der vil blive ramt hårdest af klimaets forringelse. Derfor vender vi os mod gruppen af udviklede lande som helhed. Som hr. Florenz sagde, skal vi arbejde sammen med store nationer såsom USA. Der er imidlertid også brug for pres for at få øget indsatsen for at køre budskabet hjem om, at emissionerne skal reduceres tilstrækkeligt. Derfor er det så vigtigt for EU at komme ind til kernen af emissionsproblemet, dvs. de aktuelle emissionsstigninger. Vi har de mest ambitiøse og mest vidtrækkende mål i verden. Det handler nu om at sikre, at vi får andre med til at iværksætte foranstaltninger på det niveau, der er nødvendigt for at redde klimaet.

Den økonomiske krise er en fremragende anledning til at øge investeringerne i grønne initiativer, med andre ord i nye grønne produkter, i nye virksomheder med grøn produktion, i vækstvirksomheder med grøn produktion og i nye job, der skabes takket være grønne initiativer. Det er også en måde at foryngre vores økonomier på. Vi skal lede offensiven i retning af et lavemissionssamfund, som også skaber betingelserne for reelle udviklingsmuligheder i udviklingslandene. Vi skal gøre det muligt for udviklingslandene at komme uden om vejen med fossile, brændstofafhængige økonomier, som de udviklede lande har taget, og i stedet skabe lavemissionsvækst for fremtiden.

Det er også en måde endelig at henvende sig til udviklingsøkonomierne i hastig vækst på og fortælle dem, at de udviklede lande har et ansvar for de fattigste og mest sårbare. Men de økonomier, der er i størst vækst blandt udviklingslandene – og Kina har allerede verdens højeste emissionsniveau – skal også stå ved deres ansvar og yde et bidrag for at løse klimaproblemerne. Med denne tilgang vil Europa kunne spille en afgørende rolle, mens vi fører an i retning af en ambitiøs aftale i København.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Allerførst har jeg under denne forhandling lagt mærke til, at alle politiske grupper er enige om de principper, vi skal fremføre i København. Det mener jeg er meget vigtigt. Det er ikke ret almindeligt i et Parlament med så mange politiske partier og politiske grupper alligevel at få enstemmig opbakning om det, man foreslår.

For det andet har bl.a. hr. Florenz sagt, at der ikke bør være konkurrence om at lægge bud på bordet – det handler om forpligtelser. Det er måske nok sandt, men på den anden side mener jeg, det er vigtigt, at vi har lagt et bud på bordet og sagt, at vi er klar til at gøre dette, naturligvis under forudsætning af at vi får grønt lys fra Det Europæiske Råd, der afholdes senere på måneden. Dette er ikke bare en konkurrence. Det er et løfte fra EU's side. Vi ser frem til, at de andre politiske og økonomiske sværvægtede også får lagt deres bud på bordet, hvilket for flere af dem ikke har været tilfældet hidtil. Vi har forståelse for, at situationen ikke er særlig nem i USA for øjeblikket, men det er vigtigt, at de lægger et bud på bordet, så vi kan forhandle. Ellers vil det dødvande, vi frygter, at vi befinder os i for øjeblikket, fortsætte.

(FR) Jeg tror på, at udviklingslandene rammes hårdest, både af den økonomiske krise, som de ikke er ansvarlige for – det kan man i hvert fald ikke sige – og af klimaændringerne. Vi skal tilbyde udviklingslandene omfattende støtte i denne forbindelse.

Men vi skal ikke kun støtte udviklingslandene i denne ånd. Vi skal også være modige i forhold til vores egne industrier og vores egne økonomiske aktører. Når folk taler om skovrydning i udviklingslandene, er det også vores landes – EU's – ansvar. Jeg mener, at vi efter København skal erkende behovet for at få vedtaget love med ekstraterritoriale aspekter, så vi ikke kommer til at stå i en situation, hvor vi på den ene side finansierer tilpasningen til klimaændringerne og dæmpningen af dette fænomen, og hvor de økonomiske aktører på den anden side oplever den modsatte virkning i udviklingslandene.

Et sidste ord om den statslige udviklingsbistand. Jeg mener, at dette er et meget vigtigt emne, som vi også bliver nødt til at tackle internt blandt os selv, for en af de største bekymringer er, at de 0,7 % af BNP skal blive nået ved at tilføje tilpasningsressourcer.

Allerede nu omfatter den statslige udviklingsbistand mange emner, som vedrører tilpasning, og det er helt normalt. Sådan vil det naturligvis blive ved med at være, men vi skal finde en målemekanisme, som gør det muligt klart at skelne mellem vores nuværende indsats og den supplerende indsats, der skal gøres på klimaområdet. Det er noget, vi bestemt bliver nødt til at vende tilbage til efter København.

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Hr. formand! Efter 10 års forhandlinger nærmer vi os nu klimakonferencen i København. Vi har 50 dage tilbage, hvor vi skal nå frem til en ambitiøs aftale med bindende mål, ikke blot for Europa, men også for USA og lande såsom Kina og Indien. En ambitiøs aftale

kræver passende finansielle ressourcer – som det blev nævnt for et øjeblik siden under denne forhandling – og de skal ikke kun komme fra EU. Alle lande skal stille finansielle ressourcer til rådighed, så også udviklingslandene kan deltage i klimaaftalen. Når alt kommer til alt, skal solidariteten med de allerfattigste være en fast bestanddel af enhver klimaafale.

Kommissionen har med rette taget teten med hensyn til finansiering, men det, hr. Florenz egentlig hentydede til, var, at vi her i Parlamentet faktisk forsøger at overbyde hinanden med hensyn til, hvem der giver mest, og spørgsmålet er, om det rent faktisk hjælper. De har med rette udfordret medlemsstaterne til at deltage, og jeg skal også rose det svenske formandskab for dets indsats. USA og vækstøkonomierne skal imidlertid også have pengepungen frem. De kan regne med vores støtte.

Men der er stadig lang vej igen, også i Europa. Selv om vi er blandt verdenslederne, når det gælder emissionsstandarder, halter vi langt bagefter USA, når det gælder den private sektors investeringer i teknologiske nyskabelser og bæredygtighed. Jeg synes, at positive incitamenter til grønne investeringer og nyskabelser fra virksomhedernes side er mere lovende end en ny europæisk afgift. Når alt kommer til alt, i en tid, hvor vi har et presserende behov for mere aktivitet og større beskæftigelse, skal de europæiske investorer og virksomheder udfordres til at tage deres tørn i retning af denne nødvendige overgang i Europa og på verdensplan.

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Hr. formand! Hr. Carlgren, som repræsenterer Rådet her i dag, lagde ud med at sige, at mange folk har tendens til at give efter for pessimismen forud for konferencen i København. Det kan jeg kun være enig i, og jeg håber virkelig, at et flertal i Europa-Parlamentet kan sikre, at de pessimister, som hr. Carlgren kæmper med både i hans egen formandskabsregering og i Rådet, ikke får det sidste ord.

Vi skal have løst to specifikke problemer, hvis pessimisterne skal få uret. Det første, som allerede er blevet nævnt, er naturligvis finansieringen af klimaindsatsen i udviklingslandene. Kommissionens forslag er ganske enkelt ikke tilstrækkeligt. EU's bidrag til udviklingslandene skal være på mindst 30 mia. EUR om året i 2020, og vi skal yde omfattende støtte til omstrukturingsforanstaltningerne allerede i 2012. Denne støtte skal naturligvis være ud over den almindelige støtte. At omallokere penge, der allerede er lovet ud, ville blot sætte vores evne til at nå en global klimaafale over styr. Jeg vil gerne spørge hr. Carlgren, om hans ambitioner har opbakning i Rådet.

For det andet skal vi tage 2-graders målet alvorligt. Hvis det skal lykkes os at nå det, er det ikke nok, at de udviklede lande mindsker deres emissioner af drivhusgasser med 20 %. Jeg vil derfor gerne have hr. Carlgren til, som Rådets repræsentant, endnu en gang at forklare sin holdning til dette spørgsmål. Mange af os mener, at det er nødvendigt at mindske emissionerne med mellem 30 % og 40 % inden 2020. Hvilket ambitionsniveau har Rådet, og har hr. Carlgren Rådets opbakning?

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Hr. formand! Der er efter min opfattelse tre væsentlige punkter i denne forhandling.

For det første er Københavnskonferencen spekulationer i fremtiden. Spekulationerne har endnu ikke kastet noget af sig, som formandskabet netop påpegede. Jeg vil ikke gå så langt som til at sige, at det hele afhænger af EU, men uden beslutsomhed og troværdighed, som fru Joly netop nævnte, vil vi ikke opnå noget som helst på dette område.

For det andet skal vi passe på med ikke at føje forvirring til usikkerheden. EU skal forblive troværdigt, når det handler om klimaændringernes indvirkning i udviklingslandene. EU påtog sig i 2005 en forpligtelse med hensyn til niveauet for den statslige udviklingsbistand, som skal ligge på 0,7 % i 2015. Det er udelukket, at vi er fedtede med hensyn til dette mål.

Der kan ikke være tale om at udvande dette løfte, hverken ved at mindske forpligtelsen, som jeg netop forklarede det, eller ved at omallokere de beløb, der udbetales i statslig udviklingsbistand, til bekæmpelse af klimaændringerne.

Det skal understreges, at de beløb, der i København forventes at blive annonceret som værende øremærkede til udviklingslandene, skal være supplerende midler. Beløbet 35 mia. EUR er netop blevet nævnt. Her taler vi altså om yderligere 35 mia. EUR.

EU ville gøre klogt i ikke at lade den mindste tvivl herske om, at det er fast besluttet på at kæmpe for at nå millenniumudviklingsmålene på den ene side og for at bekæmpe klimaændringerne på den anden side. Hvis EU skulle afvige fra dette spor, ville det være et politisk sammenbrud, der uden tvivl ville underminere

udviklingslandenes tillid til EU. Hvis bare vi kan blive enige om dette, vil denne forhandling ikke have været forgæves.

For det tredje har vi brug for USA, Kina, Indien og alle de industrialiserede lande, men vi har også brug for vækstlandene og naturligvis udviklingslandene. I denne forbindelse ville det være klogt at overveje nye partnerskaber mellem nord og syd, navnlig inden for området alternativ energiproduktion. Anvendelsen af solenergi til elektricitetsproduktion i de sydlige Middelhavslande kan, hvis vi vil, blive et af de store nord-syd-projekter, som svar på den økonomiske krise og på klimakrisen. Dette bør under ingen omstændigheder underminere den indsats, der f.eks. skal gøres for at bekæmpe skovrydningen, for hvilken – og det vil jeg også gerne understrege – vækstlandene, hvoraf nogle er medlem af G20, bærer et overvældende stort ansvar.

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Hr. formand, mine damer og herrer! En finsk poet har sammenlignet menneskeheden med togpassagerer, som er på vej mod Helvede, men som bruger al deres energi på at slå om et sæde på første klasse. Endnu en gang skal det understreges, at tiden er inde til europæisk lederskab. Den bedste måde, hvorpå vi kan hjælpe med at komme ud af det dødvande, klimaforhandlingerne befinder sig i, er ved på EU-topmødet i næste uge at tilbyde at finansiere klimaforanstaltninger i udviklingslandene.

I går bakkede Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed op om et tal på 30 mia. EUR som EU's finansieringsandel. Det er klart, at de 2-15 mia. EUR, som Kommissionen har foreslået, ikke er nok. Hvis vi skal være ærlige, må vi anerkende vores historiske ansvar for klimaændringerne og erkende, at vores emissioner pr. indbygger stadig er mange gange højere end i f.eks. Kina eller Indien.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Hr. formand! Klimatopmødet skal blive en succes, og derfor skal Europa tale med en stemme og have store ambitioner i forhandlingerne. København er vigtig, for Guds skabelse er yderst sårbar og dybt påvirket af menneskets handlinger.

Der skal lægges særlig vægt på udviklingslandene. Indbyggerne i disse lande bidrager stort set ikke til klimaændringerne, men det er dem, der rammes hårdest af deres konsekvenser. Afgrøder tilintetgøres eller skylles bort af oversvømmelser, landsbyer ødelægges af cykloner, udviklingen af hele regioner sættes flere år tilbage på en nat. Vores industrialiserede lande har i høj grad bidraget til klimaændringerne og bærer derfor ansvaret for at stille passende bæredygtig finansiel og teknisk bistand til rådighed for udviklingslandene. Det fremgår så udmærket af Bali-handlingsplanen.

Det er derfor også vigtigt at stille tilstrækkelige europæiske midler til rådighed. Det er jo i sidste ende det, det hele handler om. Derfor mener vi, at der hvert år skal gå mindst 15 mia. EUR til klimafonden plus et bidrag fra de øvrige store verdensøkonomier. De skal også påtage sig deres ansvar.

Endelig glæder det mig, at Rådets formand har henledt opmærksomheden på skovrydning. Det mener vi er et væsentligt område. Bekæmpelsen af skovrydning er den bedste måde at mindske CO₂-emissionerne på.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL). – (NL) Hr. formand! Skovrydningsaspektet bliver ofte en smule overset, når klimaspørgsmålene drøftes i forbindelse med udviklingsbistand. Det er heldigvis ikke tilfældet i dagens forhandling her i Parlamentet. Skove, herunder tropiske regnskove, neutraliserer en væsentlig andel af CO₂-emissionerne. Ændringer i arealanvendelsen, såsom skovrydning og regnskovs ødelæggelse, står for mindst 18 % af nutidens CO₂-emissioner. Et lige så uhyggeligt resultat af skovrydningen er, at mange urbefolkninger i udviklingslandene fordrives fra deres territorier og ikke længere er i stand til at opfylde deres basale behov. Mekanismen for bæredygtig udvikling (CDM) virker heller ikke, dvs. finansiering af projekter i udviklingslandene, så vi selv kan udlede mere CO₂.

Desværre er det fortsat sådan, at de rige lande og store industriers interesser menes at være vigtigere end social og økonomisk retfærdighed. Skovrydningen skal indstilles, men de industrialiserede lande er moralsk forpligtede til at yde udviklingslandene finansiel og teknisk bistand til at gøre det.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I går aftes var *Lega Nord*-delegationen det eneste politiske parti, der stemte imod denne beslutning i udvalget. Vi stemte imod den, da vi mener, det er en eurodumhed.

I en tid præget af en industriel krise som den, vi oplever for øjeblikket, med tab af konkurrenceevne og job, er idéen om at finansiere teknologisk innovation i tredjelande, som er udviklingslande, det samme som at ringe med dødslokkerne for europæisk erhvervsliv. I denne tekst fastsættes en bevilling på 30 mia. EUR om året frem til 2020 til lande som Kina, Indien og Brasilien, som er vores største og mest illoyale konkurrenter,

og på samme tid anmodes vores industrier om at sænke emissionerne yderligere, hvilket har en række alvorlige økonomiske konsekvenser.

Vi kan ikke gøre den legitime kamp for at beskytte miljøet til en krig mellem fattige. Så længe der er lande som Kina, der har gjort illoyal konkurrence til deres industripolitik, kan der ikke oprettes noget økobæredygtigt globalt marked.

Vi i *Lega Nord* støtter arbejderne, de forretningsmænd og -kvinder, der hver dag skal kæmpe mod kolossale industrikoncerner i lande, der ikke ved, hvad regler er for noget. Ja til miljøet, men nej til at finansiere vores konkurrenter på bekostning af vores arbejdere.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Der er forskellige meninger om, i hvor høj grad menneskeheden påvirker klimaændringerne. Jeg mener, at vi rent faktisk påvirker klimaet, og at formålet med klimakonferencen i København er at mindske denne påvirkning. Jeg er sikker på, at resultatet vil blive afgjort på det politiske område.

Hvilke midler kan vi sætte ind for at overtale de største forurenere til at reducere deres emissioner? Det vil ikke lykkes for os ved at fremføre det kraftige europæiske budskab om, at vi vil mindske emissionerne med ikke 20 %, men med 30 og 40 %. Vi skal have den største forurenere i verden, USA, til at mindske dens omfattende forurening. I det kompetente udvalg blev der faktisk stillet forslag om en beslutning, som gennemførte et sådant ændringsforslag. Der var mange, der optimistisk forventede, at Barack Obama ville lægge sine planer om og rejse til København. Han deltog i stedet i Den Internationale Olympiske Komité's møde for at støtte Chicagos kandidatur. Uden held.

EU's ledere handler på vegne af 500 mio. mennesker i mange tilfælde unødvendigt. Spørgsmålet er, hvorfor ikke de tør handle mere beslutsomt nu, for det er kun med deres indgriben, at vi kan opnå et positivt resultat med et globalt spørgsmål – noget, der ikke kan gøres lokalt.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Hr. formand! Det var med stor anspændthed, at jeg modtog nyhederne fra finans- og miljøministrenes møde, især om det endelige dokumentudkast, som ikke indeholder nogen løsning på et centralt spørgsmål: Hvordan agter EU at støtte de fattigste lande i verden i deres bestræbelser på at begrænse CO₂-emissionerne og tilpasse sig klimaændringerne?

Det er bestemt et centralt problem. I dokumentudkastet kan man ikke engang finde de beløb, som Kommissionen har foreslået – at udviklingslandenes behov på dette område vurderes til 100 mia. EUR om året frem til 2020, og hvad EU's bidrag til beløbet måtte være. Derudover er der ikke nogen beslutning om, hvilke mekanismer for samfinansiering fra medlemsstaternes side der vil blive indført, og vi ved, at forslagene på dette område er vidt forskellige.

Vi forstår naturligvis godt argumenterne om, at vi skal passe på med at komme med specifikke udtalelser, og at vi bør afvente forslagene fra de øvrige lande, især landene med en stærk økonomi. Men hvis EU vil føre an i kampen mod klimaændringer, skal det stille specifikke forslag og forelægge specifikke løsninger, især fordi en del af problemet er vores interne anliggende, ligesom samfinansieringsmekanismen er det.

Det er vores pligt at forhandle en retfærdig aftale på plads med udviklingslandene. Det er verdens fattigste lande, der har bidraget mindst til klimaændringerne, og det er på samme tid dem, der rammes hårdest af disse ændrings konsekvenser. Mange af de fattige landes udtalte afhængighed af landbrug og fiskeri og deres svage infrastruktur stiller dem i en meget vanskelig situation, når det gælder klimaændringer. I de seneste fire år har Afrika, som er det fattigste kontinent og et af de kontinenter, der er mest udsat for klimaændringernes konsekvenser, modtaget under 12 % af de midler, der er til rådighed til bekæmpelse af klimaændringer. Det er ikke på den måde, vi vil være i stand til at overtale disse lande til at engagere sig i processen.

Thijs Berman (S&D). – (NL) Hr. formand! I Stillehavsområdet må tusindvis af mennesker flytte, fordi deres øer oversvømmes. I Sudan dør kreaturerne af tørst. Vi har alle set billederne, og det vigtigste med hensyn til disse og andre konsekvenser af klimaændringerne er, at forurenere skal betale. Til december står verden i København over for den historiske opgave at omsætte disse ord til handling.

Oxfam har imidlertid udregnet, at tre fjerdedele af ændringerne i de fattige lande til dato skyldes de fattige lande selv. I mellemtiden forsvinder olien uhindret fra disse udviklingslande, ofte uden rimelig betaling til statskassen. I fremtiden vil klimaændringerne koste udviklingslandene over 100 mia. EUR om året. Disse penge går ikke til selve udviklingen, men blot til at skabe forudsætningerne for udvikling, ligesom en

Stillehavssø lige netop kan undgå at blive oversvømmet takket være klimapolitikken, eller dannelsen af en ørken kan forhindres, så folk kan blive ved med at leve og arbejde der, hvor de vil.

Der er naturligvis klimaforanstaltninger, der også kan stimulere udviklingen af de fattige lande. At plante træer er med til at bekæmpe ørkendannelse. For øjeblikket kommer pengene til klimapolitikken dog primært fra udviklingspolitiske fonde, og det er uacceptabelt. "Ingen nye fonde", siger kommissær De Gucht. Fair nok, men så skal man sørge for, at de eksisterende fonde suppleres op.

Udviklingslandene er blevet ramt samtidig af tre hårde slag. De fleste EU-lande er ude af stand til at holde deres løfter med hensyn til udviklingspolitikken, den økonomiske krise har betydet, at der investeres mindre i de fattige lande, og udviklingsbudgettet falder. Der kan tilføjes et fjerde slag: De fattige lande skal betale for de klimaændringer, de ikke har forårsaget. Vi skal bryde igennem denne logik i København ved at indføre nye finansieringsmekanismer. Fra nu af skal udviklingspolitikken koordineres med klimapolitikken. De to politikker skal tilpasses efter hinanden som aldrig før. Det vigtigste er, at udviklingslandene selv får noget at sige om den gennemslagsige anvendelse af klimafondens midler. Denne fond skal derfor oprettes, for EU's skyld og for verdens skyld.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Hr. formand! Vi bærer hovedansvaret for klimaændringerne, men udviklingslandene er deres hovedofre. Derfor skal de udviklede lande, som også er de største forurenere, påtage sig nogle tunge forpligtelser i København. Det er nødvendigt for os, men det er endnu mere nødvendigt for landene mod syd.

Vi har gennem lang tid oparbejdet en gæld, især over for Afrika. Derfor skal vi finde det rigtige niveau for den finansielle og tekniske compensation. Europa skal stå klar, også selv om det piner vores medborgere. Vi er nødt til at hjælpe disse lande med at tilpasse deres økonomier og bekæmpe klimaændringerne, men vi skal også have udarbejdet en helt anden udviklingspolitik. Afrika har behov for et beskyttet marked, hvis det langt om længe skal lykkes at skabe et bæredygtigt landbrug. Afrika har behov for at beskytte sine skove, sin jord og sine ressourcer mod de udviklede landes plyndringer. København bliver kun en succes, hvis vi kan formidle dette budskab om fælles ansvar og solidaritet.

Yannick Jadot (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Klimaændringerne har allerede krævet 300 000 menneskeliv og vil kræve flere millioner i fremtiden.

Passivitet er en forbrydelse mod menneskeheden. Dette er en hastesag, men forhandlingerne står stille. Lande som Japan, Australien, Norge, Kina, Brasilien og Sydafrika gør en indsats, der stemmer overens med deres ansvar. Det er ikke tilfældet med USA, og det er desværre heller ikke længere tilfældet med Europa. Hvis hele kloden havde Europas ambitioner, ville det resultere i en global opvarmning på 4 grader. Det er fuldstændig uacceptabelt. Men det er ikke desto mindre Europa, der sidder med nøglen til succes i København.

Hr. rådsformand! Hvis der på det europæiske topmøde – på Europa-Parlamentets anbefaling – træffes de rigtige beslutninger ved månedens udgang, kan Europa sætte skub i forhandlingerne med et mål om en reduktion på 30 % og en støttepakke på 35 mia. EUR til landene i syd.

Den måde, hvorpå visse medlemsstater i dag bruger støtten til landene i syd som et forhandlingsinstrument, er aldeles chokerende. De sydlige landes lidelser er ikke et forhandlingsemne.

Sajjad Karim (ECR). – (EN) Hr. formand! Det er vigtigt at opnå international enighed om bekæmpelsen af klimaændringer og global opvarmning. Det vil være muligt på topmødet i København. Men lad os et kort øjeblik overveje de problemer, som topmødet står over for. USA, verdens største økonomi, har ikke været i stand til at nå til enighed om specifikke reduktioner af drivhusgasemissionerne inden 2020, og mange andre udviklede industrinationer er usikre på, om det er muligt at gennemføre de nødvendige ambitiøse tiltag.

Helt ærligt, så har vi ikke noget valg. EU, som har opstillet ambitiøse mål for 2020 og 2050, har handlet modigt og skal nu opfordre andre til at gøre det samme. Vi kan ikke nå vores mål uden andre landes medvirken. Oprettelsen af et effektivt globalt CO₂-marked er afgørende, ligesom den internationale enighed er det, hvis vi skal imødegå risikoen for protektionistiske foranstaltninger vedrørende CO₂-emissioner i EU. I København skal vi opfordre til modigt lederskab fra de nationale regerings side i de store industrilande. Selv om enkelte stater i USA er begyndt at tackle klimaændringerne, er der en sørgelig mangel på ledelse fra den amerikanske regerings side. Vi skal have USA og vækstøkonomier som Indien og Kina til at indgå i et partnerskab med os om vores klodes fremtid.

Vi kan opfordre udviklingslandene til at følge et andet, mindre miljøskadeligt industrialiseringsspor. De har stadig tid til at vælge en ny fremgangsmåde, som er mindre miljøødelæggende, og vi skal hjælpe dem med at planlægge og opføre den infrastruktur, der gør dette muligt.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Der er blevet fjernet en række væsentlige aspekter fra tilgangen til klimaproblemet, og den er frem for alt blevet forvrænget af de såkaldte markeds løsninger. For øjeblikket opfyldes næsten 85 % af verdens energibehov af fossile brændstoffer. En sammenhængende tilgang til klimaændringer burde fokusere på at mindske denne afhængighed. Det af EU foreslåede centrale instrument til bekæmpelse af klimaændringerne, nemlig CO₂-handel, vil ikke blot være ude af stand til at afhjælpe denne afhængighed, den vil også selv være en hindring for det nødvendige energiparadigmeskifte.

Erfaringerne viser, at handelen med emissionskvoter ikke har givet nogen reduktion af drivhusgasemissionerne, tværtimod. Der findes adskillige eksempler, som sår tvivl om markedets evne til at kontrollere emissionerne, mens andre påviser effektiviteten af normal regulering og målrettet investering, navnlig i forbindelse med indvirkningen på og beskyttelsen af miljøet.

De miljøproblemer, som menneskeheden står over for i dag, er mange og mangeartede, og de er alvorlige nok til at true livet på jord, som vi kender det, men de vil ikke kunne finde nogen løsning inden for det irrationelle system, der forårsagede dem i første omgang.

Godfrey Bloom (EFD). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne benytte lejligheden til at ønske de østeuropæiske byer alt godt her ved starten på den meget tidlige skisæson med al den sne og is, der er kommet derovre. Dette er naturligvis et tegn på, at jorden, hvilket mange uafhængige forskere nu har bekræftet, rent faktisk er blevet koldere og koldere siden 2002, og at temperaturerne har været stort set stabile siden 1998. Så vi taler alle sammen om noget, der ikke sker.

Jeg har tit og ofte hørt medlemmerne tale om CO₂ som et forurenende stof. Et forurenende stof? Det er en livgivende naturgas! Det giver mig indtryk af, at nogle af Parlamentets medlemmer ikke har haft adgang til uddannelsessystemet.

Handler dette i virkeligheden ikke bare om, at staten skal have sine fingre i de almindelige folks bukselommer for at stjæle endnu mere skat fra dem? Handler det ikke bare om politisk kontrol? Handler det ikke bare om politik og storfinansier? Alt dette er humbug – denne forlorne hypotese, dette latterlige vrøvl om, at menneskeskabt CO₂ er skyld i den globale opvarmning. Det må have en ende, inden vi uigenkaldeligt får ødelagt den globale økonomi.

George Becali (NI). – (RO) Hr. formand! Jeg er et af de parlamentsmedlemmer, der mener, at landbruget er en løsning på og ikke blot en årsag til klimaændringerne. Jeg mener endda, at det er et af ofre for dette fænomen, eftersom vi alle i Europa i stadig stigende grad påvirkes af tørke og oversvømmelser, men da det hovedsageligt er landmændene, der mærker konsekvenserne.

Jeg er også et af de parlamentsmedlemmer, der mener, at vi har brug for en fælles landbrugspolitik også i fremtiden. Vi har brug for den, så vi kan udvikle nye modeller og nye produktionsmetoder for at gendanne den landbrugsmæssige og europæiske biodiversitet, som vi allerede havde mistet 70 % af i starten af dette årtusinde. Når vi taler om landbrug, taler vi om levende væsener, startende med jorden og dernæst planterne, især træerne, skovene og græsningsarealerne. Jeg vil gerne tro, at det er denne form for budskab og tilgang, der bliver fokuseret på i København om to måneder, og at EU's politik på dette område bliver opfattet konkret og strategisk, også budgetmæssigt, så landbruget kan blive behandlet som en løsning, som jeg nævnte i starten af mit indlæg.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Det er politik og ikke religion, vi drøfter her. Vi skal derfor skelne mellem kendsgerningerne og de empiriske visheder på den ene side og hypoteserne på den anden side. Det er en kendsgerning, at den globale temperatur er steget med ca. 0,7 °C sammenlignet med den førindustrielle tidsalder. Det er imidlertid også en kendsgerning, at temperaturen stort set overhovedet ikke er steget i de seneste 10 år.

Endnu en kendsgerning er det, at København er en international conference, og at Fællesskabets CO₂-emissioner udgør ca. 17 % af de samlede emissioner på verdensplan. Fællesskabet har allerede gennemført lovgivning, som kræver, at CO₂-emissionerne reduceres med 20 % inden 2020.

Lad os nu se på hypoteserne. Det er en hypotese, at den globale temperatur vil blive ved med at stige. Det er også en hypotese, at der er en direkte forbindelse mellem CO₂-emissionerne og luftens CO₂-indhold og så

temperaturstigningen, mens det ifølge en tredje hypotese er muligt, at menneskeheden har reel indflydelse på dette CO₂-indhold i luften. Der findes forskellige videnskabelige holdninger til dette. Det er et dilemma, som vi som politikere står over for, og som vi skal træffe en beslutning om.

Det ville dog være hensigtsmæssigt at tage endnu en iagttagelse i betragtning med henblik på at målrette vores politiske beslutninger, og den iagttagelse er, at alle samfund, som arbejder meget effektivt med deres energi og ressourcer, er yderst succesfulde. I lyset heraf giver det mening at føre en politik, der gør det muligt at være energi- og ressourceeffektive, og at være det på fællesskabsniveau, så vi kan blive ved med at spille en hovedrolle internationalt ud fra et økonomipolitisk synspunkt, men også så vi kan hjælpe andre stater, især de mindre udviklede stater, med at følge samme spor.

Hvis vi nu ser på de overførsler af midler, der drøftes i denne forbindelse, er det afgørende, at de overvåges meget nøje, og at de underkastes en række betingelser, for ellers er det eneste, vi gør, at åbne endnu en vej for udviklingsbistand.

Linda McAvan (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg tror ikke, at Godfrey Bloom hørte BNP-taleren, men hvis han havde hørt ham, ville han have set, at de har så utrolig meget til fælles, hvilket jeg altid har haft mistanke om. Det var nærmest en karbonkopiale.

Vi hørte noget om undersøgelser. Faktisk fremgår det af en ny undersøgelse, at over to tredjedele af europæerne mener, at klimaændringerne er et meget alvorligt problem, og at 20 % mener, at det er et ret alvorligt problem. I Det Forenede Kongerige er de samme tal 51 %, som mener, at det er et meget alvorligt problem, og 30 %, som mener, at det er et ret alvorligt problem. Det er 81 %. Faktisk er det kun 10 % af europæerne, som mener, at det slet ikke er noget alvorligt problem. Opinionsmålingerne viser, at folk i Europa er bekymrede over klimaændringerne, og at de forstår problemet. Derfor bakker alle mainstreampartier i Parlamentet op om Rådet og Kommissionen i København, og derfor bakkede vi op om lovgivningspakken sidste år.

I går aftes vedtog Miljøudvalget med 55 stemmer mod 1 at bakke op om en ambitiøs forhandlingsposition for EU i København. På finansieringssiden, som er ekstremt vigtig denne uge – og vi ved, at finansministrene mødes i dag – vil vi have midler, supplerende midler, ingen dobbelttælling og gode ledelsesstrukturer.

Nogle gange i livet ser man ting, man aldrig glemmer. For omkring tre år siden var Fiona Hall og jeg i det nordlige Kenya. Vi tog ud til et af de fattigste samfund og mødtes med nogle kvægnomader. Vi mødte unge kvinder – piger – som giftes bort i en stadig tidligere alder i det nordlige Kenya. Hvorfor? Fordi når en ung kvinde bliver gift i Kenya, modtager hendes far køer som betaling for kvindens hånd, for i Kenya hedder valutaen køer. Køerne er ved at blive en mangelvare i det nordlige Kenya som følge af klimaændringerne. Vi vil aldrig kunne gøre fattigdom til historie, hvis ikke vi tackler klimaproblemet, og Parlamentet har pligt til at tage den udfordring op.

Marit Paulsen (ALDE). – (SV) Hr. formand! Hvis man inkluderer hele produktionskæden, kommer omkring 40 % af alle drivhusgasemissioner fra produktionen af fødevarer. Man kan sige, at landbruget er den slemme i denne forbindelse. Vi bliver nødt til at forstå, at land- og skovbrug formentlig er nogle af de vigtigste områder at tage fat på, hvis vi vil løse emissionsproblemet. Det kræver imidlertid, at vi i de rige lande er modige nok til at anvende ny teknologi og bevæge os væk fra vores tidligere erfaringer. Vi skal ændre vores landbrugspolitik, så vi ikke længere lægger vores produkter af på udviklingslandenes markeder. Det ville måske være en af de mest anvendelige foranstaltninger, vi kunne iværksætte for at få Afrikas landbrug til at stå på egne ben og frigøre de afrikanske kvinder.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (SV) Hr. formand, hr. Carlgren! De kommer her gang på gang med flotte taler, men hvad med det egentlige indhold? I udviklingslandene tørrer jorden ud, og sygdommene breder sig. Antallet af klimaflygtninge stiger. Vil De bede dem om at smile til døden?

De kan vende den pessimisme, som De og de øvrige medlemmer af Rådet selv skaber, ved at aflægge nogle specifikke løfter. Mine spørgsmål er følgende: Vil De give 35-40 mia. EUR om året i ny støtte til klimaforanstaltninger? Vil De udelukke atomkraft og CO₂-opsamling og -lagring fra de støtteberettigede projekter? Vil De acceptere tvangslicensering af vigtig grøn teknologi til de fattigste lande? Vil De redde skovene ved at afvise de markedsbaserede REDD-mekanismer? Hvis De kan sige ja til alt dette, vil De også kunne opnå en reduktion på 40 % – og så kan vi alle gå herfra med et smil på læben.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Hr. formand! Parlamentets holdning til den globale fordeling af forpligtelserne vedrørende CO₂-reduktion er desværre ikke i balance med hensyn til den måde, hvorpå omkostningerne ved denne reduktion skal fordeles. Ved at vedtage denne beslutning underminerer vi

klimapakken, som var så hård at få igennem, og hvis omkostninger for øjeblikket er ulige fordelt i de centraleuropæiske medlemsstater. Hvis vi vedtager de løsninger, der foreslås i dag, vil vi yderligere forstærke denne ulighed. Vi forsøger at påtvinge medlemsstaterne standarder, som er dødbærende for deres økonomier, og kræver på samme tid ikke noget specielt af de lande, der bærer det største ansvar for CO₂-emissionerne på verdensplan. Det er uretfærdigt og ineffektivt. Vi forbedrer blot Kinas, Indiens og Brasiliens konkurrenceposition på verdensplan.

Beslutningen går endnu videre – den foreslår at støtte de fattigste lande. Beløbet på 330 mia. EUR frem til 2020 indebærer et bidrag på mellem 16,5 mia. og helt op til 40 mia. EUR fra et land som Polen. Dette er et politisk vanvid, som underminerer den økonomiske mening med et EU-medlemskab. Derudover er det en ineffektiv metode, hvilket er blevet påvist under de forberedelser, man har gjort for at indlede eksporten af el fra Kaliningrad-området, som grænser op til Polen. Der er ikke nogen grund til at undertegne en aftale i København, hvis ikke den byrde, der er forbundet med at begrænse CO₂-emissionerne, fordeles forholdsmæssigt på verdensplan.

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

Marisa Matias (GUE/NGL). – (PT) Fru formand! En handlingsplan for støtte til udviklingslandene på klimaområdet er ganske enkelt et spørgsmål om retfærdighed og lighed. De er de værst ramte lande, og samtidig er det dem, der har bidraget mindst til den situation, vi befinder os i. Derfor skal vores indsats gå videre end blot en hensigtserklæring. Hvis vi går videre end en hensigtserklæring, viser vi, at vi er beslutsomme og seriøse omkring grundlæggende spørgsmål såsom finansiering.

Uanset hvor ambitiøs vores strategi er, kan vi ikke få nogen konkret politik, hvis ikke finansieringsspørgsmålene er klart defineret. Rådet taler om 100 mia. EUR inden 2020. Der findes forskellige vurderinger, herunder nogle, ifølge hvilke der er behov for 120 mia. EUR om året, hvert år, til støtte til udviklingslandene. Vi har brug for vores egne ressourcer, ikke kun palliativer. Derfor er det vigtigt at fastslå, hvordan denne finansiering skal gennemføres, og hvem der skal levere den. Vi skal have mod til at tackle dette spørgsmål og få samtlige interessenter involveret, herunder også den private sektor og industri. Eller går vi og håber på, at de af egen fri vilje vil tilbyde at bidrage til dette forehavende?

Timo Soini (EFD). – (FI) Fru formand! Klimamafiaen bruger godtroende grønne politikere til at flytte flere hundrede millioner euro af de udviklede landes skatteressourcer til overnationale selskaber, som tjener styrtende summer i udviklingslandene, og til statsejede selskaber i udviklingslandene i form af den klimaafgift, der nu er blevet lanceret. Kina kunne f.eks. meget nemt selv klare sine forpligtelser. Det er verdens rigeste land med hensyn til reserver i fremmed valuta.

Finland og EU skal redde deres egne stål-, maskin- og skovindustrier ved at opfordre til, at der træffes en beslutning i København, som indfører en særlig emissionsordning for at nå klimamål for klimaprodukter i stedet for de nuværende mål, som er baseret på procentsatser og emissionshandel. Det er mere retfærdigt.

(Bifald)

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Fru formand! Jeg vil gerne takke Rådet og Kommissionen. Med hensyn til det emne, vi drøfter, er der nogle visheder og en række uvisheder.

Den første vished, eller det første fælles element, er, at der nu er bred enighed om, at emissionerne skal reduceres, og at der skal udvikles rene energikilder.

Den anden vished er, at der skal være en global tilgang eller måde at håndtere problemet på. Derfor skal de lande, der udleder mest CO₂ til atmosfæren, deltage i alle internationale aftaler. De største CO₂-producenter er USA, Kina, Indien og Brasilien.

Den tredje vished er, at EU har lagt et forslag på bordet med et obligatorisk mål på 20 % eller 30 %.

Den fjerde vished er, at der af forskellige grunde ikke er nogen fornuftige tegn på, at de lande, der udleder mest CO₂, vil acceptere en aftale af denne art, og det er virkeligheden.

Manglen på optimisme er ikke så stor, hvis vi ser virkeligheden i øjnene. Pessimismen sejrer, hvis ikke vi kender virkeligheden. Kun ved at se virkeligheden i øjnene, kan vi udarbejde en effektiv politik, og det bliver en mere optimistisk politik.

Jeg mener, at EU, som nu går forrest i denne sag, har pligt til at lægge supplerende foranstaltninger og supplerende forslag på bordet. Japan er tidligere blevet nævnt, og vi skal tale om succesen med projekter såsom sektorfokusprojektet, som vedrører de mest forurenende industrier. Med udgangspunkt i en benchmarkingproces har sådanne projekter nået ekstraordinære mål i Japan. Dette er den realistiske måde at tackle klimaændringerne på.

København er en mulighed, men det er kun en mulighed for effektivitet og ikke retorik, hvis vi tager udgangspunkt i virkeligheden.

Jo Leinen, for S&D-Gruppen. – (DE) Fru formand! Kommissær Olli Rehn har rost Parlamentet for dets indsats med hensyn til at få udarbejdet klimabeskyttelsespakken, og det er vores mål at blive ved med at være ambitiøse.

I går aftes vedtog Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed med 55 stemmer for og 1 imod en beslutning, som opstiller høje mål for forhandlingerne i København. Dette resultat viser, at fornægtelsen af klimaændringerne, den manglende bevidsthed om disse problemer, er repræsenteret ved et forsvindende lille mindretal af enkeltpersoner her i Parlamentet, hvis holdninger der virkelig burde ses bort fra, og som har givet deres holdninger til kende her i salen flere gange, men som rent faktisk svømmer imod den strøm af holdninger, der findes blandt borgerne og samtlige EU-lande.

Det betyder ikke noget for jordens atmosfære, hvor CO₂'en kommer fra. Det betyder, at vi har behov for en global aftale for samtlige lande, og ikke – som man allerede har hævdet i Bangkok – for flere aftaler, én for USA, én for Europa og én for udviklingslandene – det ville være katastrofalt. Vi har behov for en global pagt mod klimaændringer, og det betyder, at vi også har behov for en global pagt for de rige landes solidaritet med de fattige. Dette punkt er allerede blevet nævnt mange gange.

Klimaændringerne er en anledning for os og for udviklingslandene til at få sat gang i lavemissionsudvikling med nye teknologier og modernisering af infrastrukturen. Europa skal hjælpe med at føre dette ud i livet. Med hensyn til finansieringsaspektet har vi accepteret, at EU har brug for 30 mia. EUR inden 2020, og at vi skal udvikle finansieringsinstrumenter, der er bæredygtige og forudsigelige. De må ikke blot afhænge af budgetmidlerne, men skal også have andre finansieringskilder.

Jeg vil gerne endnu en gang understrege, at søtransport og luftfart skal inkluderes heri, og at skovene og landbruget naturligvis har deres egen væsentlige andel. Udvikling og klimabeskyttelse er ikke to modsætninger – de skal tværtimod forenes i en syntese i København.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Fru formand! Når det kommer til stykket, er der kun en løsning på klimaproblemet, og det er teknologi. Kun med ny teknologi kan vi opretholde vores levestandard. Men det går for langsomt med den teknologiske udvikling, og det går alt for langsomt med teknologiens udbredelse, især til udviklingslandene. Klimaet er et globalt problem, men problemet er ikke blevet løst ved at dele den bedste tilgængelige teknologi. Det var en total fiasko under Kyoto, og det skal vi lære af.

Vi skal naturligvis tage højde for den intellektuelle ejendomsret. Navnlig de virksomheder, der er på forkant med udviklingen, skal opmuntres og belønnes tilsvarende. Men denne viden skal udspredes hurtigere. Der blev oprettet en fond i denne henseende med hensyn til ozonproblemet under Montrealprotokollen, og idéen om en multilateral klimateknologifond er blevet fremført. Kan Kommissionen og Rådet forklare deres holdning dertil?

Endelig er det særdeles vigtigt at få indstillet skovrydningen, for så vidt angår udviklingslandene, men jeg kan forstå, at EU nu er splittet med hensyn til skovens rolle, takket være især Sverige, Finland og Østrig. Hvordan skal vi kunne få udviklingslandene til at indstille skovrydningen, hvis EU selv indtager en tvetydig holdning til sine egne skove? Jeg vil gerne høre hr. Carlgrens bemærkninger hertil.

Bas Eickhout (Verts/ALE). – (NL) Fru formand! Vi taler om klimaændringer, men vi burde tale om de folk, der rammes hårdest af dem, nemlig folkene i de mindst udviklede lande. I Maldiverne kæmper befolkningen mod stigende vanddybder, og i Sudan kæmper de for frugtbar jord.

Kommissionen regner fortsat med, at markedsaktørerne vil yde et væsentligt bidrag til tilpasningen til klimaændringerne. Hvis man derimod taler med investorerne, siger de alle det samme: "Ja, vi giver penge ud, men især til vækstøkonomierne. Vi har ikke tænkt os at investere i sårbare lande." Disse markeder er jo ustabile, og de projekter, der vedrører investering i tilpasning til klimaændringerne, er af beskeden størrelse. Det er ikke sådan noget, investorerne vil sætte deres penge i.

Det skal nu gøres helt klart, at der skal kanaliseres offentlige midler ud til de mindst udviklede lande. Verdensbanken har klart udtalt, at det pågældende beløb skal være på mindst 80 mia. EUR. Tiden er inde til, at EU udviser seriøst lederskab og kommer med et seriøst tilbud i stedet for at komme med et vagt tal på 2-15 mia. EUR. EU skal ganske enkelt bare følge efter Parlamentet og komme med mindst 30 mia. EUR.

James Nicholson (ECR). – (EN) Fru formand! Klimakonferencen i København til december giver os en enestående anledning til at tage fat på dette omfattende og enorme problem. Hvis vi ser på den globale opvarmnings konsekvenser, er det klart, at det er udviklingslandene, der betaler prisen for de rigere landes miljøødelæggelser.

Klimaændringerne er ikke det eneste miljøproblem, vi står over for, men det er et krav, at vi forsøger at tage fat på det i København. Det er EU's mulighed for at tale med en stemme og finde løsninger på et problem, som påvirker os alle. Samtlige lande skal hjælpe med til at nå målene og en bæredygtig udvikling. Udviklingslandene skal støttes og opmuntres, men målene for disse lande skal være realistiske.

Jeg ved, at der er andre, der har en anden holdning, end jeg har, men jeg mener ikke, vi kan tillade os at vente 50, 60 eller 70 år med at finde ud af, hvem der havde ret, og hvem der havde uret. Vi har et ansvar i dag for at handle nu og gøre, hvad vi kan, så længe vi er her.

John Stuart Agnew (EFD). – (EN) Fru formand! Hvilken lettelse at man er holdt op med at brænde kættere, for ellers ville jeg have stået i lys lue nu. Jeg er imidlertid glødende modstander af den opfattelse, at klimaændringerne skulle være menneskeskabte.

Kuldioxid udgør blot 0,038 % af atmosfæren, og heraf har menneskelig aktivitet kun indflydelse på 4 %. Det giver livsvigtig og uerstattelig næring til plantelivet. Jo mere planterne får, desto hurtigere vokser de. Et underskud af denne luftart vil være langt alvorligere end et overskud. De unødigt skræmmende og fejlagtige påstande om, at enhver CO₂-stigning vil medføre betydelige stigninger i havvandstanden, bruges af kommunale myndigheder som undskyldning for ikke at vedligeholde billige kystværn af træ. Når de efter 40 års brug uvægerlig rådner, gøres der intet for at reparere dem, og så går folks huse tabt. Det skaber en fortvivlet stemning i kystsamfundene. Hvis computerberegninger ikke kan forudsige vejret ordentligt på kort sigt, hører de overhovedet ikke hjemme i forbindelse med at forudsige ændringer på lang sigt.

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke formanden for Rådet, hr. Carlgren, og kommissær De Gucht for deres redegørelser, men der er fortsat noget, der bekymrer mig. Det urovvækkende er, at vi taler om kvantitative mål, som ikke skal opfyldes før henholdsvis 2020 og 2050. Samtidig advarer eksperterne om, at vi bliver nødt til at påbegynde reduktionen af de globale emissioner så tidligt som i 2015. Jeg vil gerne vide, om Kommissionen har overset eller opgivet dette mål.

For det andet vil klimatopmødet i København skulle munde ud i en altomfattende aftale, som indbefatter alle lande. Det er ikke tilstrækkeligt kun at pålægge Europa disse ambitiøse miljøstandards, da det blot vil betyde udflytning til andre dele af verden af den teknologi, der forårsager høje emissioner. Det vil i høj grad interessere mig at høre fra Kommissionen, hvordan den agter at få bragt spørgsmålet om en ligelig fordeling af byrderne på industrilandene på bane i forhandlingerne, og hvilke argumenter den vil bruge for at tilskynde udviklingslandene til at påtage sig deres ansvar. Hvordan kan vi forhindre kulstoflækage? Jeg kunne virkelig godt tænke mig, at vi havde gode kort på hånden, et es i ærmet.

For det tredje vil jeg gerne påpege, at vi ikke kan lukke øjnene for virkeligheden. Fossile brændstoffer er den væsentligste emissionskilde, og vi vil ikke kunne forbyde dem i den allernærmeste fremtid. Det er urealistisk at forvente, at landene uden videre opgiver kul. Det vil de udviklede lande ikke gøre, og udviklingslandene er endnu mindre tilbøjelige til det. Derfor skal vi i de internationale forhandlinger også i høj grad have fokus på fortsat udvikling og brug af teknologier, som muliggør effektiv brug af fossile brændstoffer uden udledning af drivhusgasser. Der er én ting til, som Europa kan gøre her og nu, nemlig at øge bevillingerne til det 7. rammeprogram, som er blevet udformet med henblik på det internationale samarbejde om klimaændringer.

Matthias Groote (S&D). – (DE) Fru formand, hr. kommissær, hr. Carlgren, mine damer og herrer! Temaet klimaændringer vil holde os beskæftiget meget længere end den finansielle og økonomiske krise. Der er paralleller – begge koster masser af penge, og klimatopmødet i København kommer til at dreje sig om at opnå en aftale om de finansielle midler til den tredje verden og udviklingslandene.

Konferencen i København skal blive en succes, og vi kan gøre vort til, at det lykkes. I går gjorde vi et godt stykke arbejde ved med stort flertal at vedtage beslutningsforslaget i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed. Efter min mening vil beslutningsforslaget opnå et stort flertal her i Parlamentet, og

dermed vil vi ændre det politiske klima, efterhånden som konferencen i København rykker nærmere. Tingene har tit et psykologisk aspekt, og her bør vi alle yde vores bidrag.

En ting er mig stadig meget magtpåliggende. Vi har i Europa-Parlamentet arbejdet på at få luftfarten med i emissionshandelen, og til sidst lykkedes det. Jeg opfordrer derfor Kommissionen og Rådet til at sikre, at man konsekvent følger temaet op i København. Vi skal opnå international enighed om, at skibsfart og luftfart indlemmes i den traktat, der efterfølger Kyotoprotokollen. Det skyldes, at disse to transportsektorer vokser uforholdsmæssigt hurtigt og derfor bidrager overproportionalt til den globale opvarmning.

Vi bør ikke overskride de 2 °C. Faktisk er det her, parallellerne mellem finanskrisen og klimaændringerne hører op. Hvis vi overskrider den grænse, vil vi have gjort uoprettelig skade på vores planet, og det betyder skader, som vi ikke vil kunne rette op på.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Fru formand! Vi skal se på de gunstige muligheder, der kan udspringe af indgåelsen af en omfattende aftale i København, så vi virkelig kan få standset klimaændringerne. EU har forpligtet sig til at dække 20 % af hele sit energibehov med vedvarende energikilder senest i 2020. Europa, og da afgjort mit eget land Irland, kan blive verdensførende i udviklingen af nye og innovative bølge- og tidevandsteknologier.

Udviklingen af sådanne teknologier er en afgørende del af vores strategier for at opfylde klimaændringsmålsætningerne. Vi skal sikre en maksimering af bevillingerne under EU's 7. og 8. rammeprogram for forskning og teknologi mellem nu og 2020.

– (GA) Investeringen i grøn teknologi vil bidrage til at skabe beskæftigelse i Europa i en økonomisk krisetid. Vi ved, hvor store vanskeligheder det vil medføre, hvis ikke vi accepterer vores internationale ansvar. Vi ved, hvilke udfordringer vi står over for. På den baggrund vil vi møde disse udfordringer standhaftigt og ansvarligt.

Claude Turmes (Verts/ALE). – (EN) Fru formand! Har De hørt om russisk roulette? Har De nogensinde spillet russisk roulette? Selvfølgelig ikke, for risikoen for at blive dræbt eller såret er én til seks. Hvis København ikke bliver en succes, har vi end ikke 50 % chance for at forhindre, at jordkloden hvirvles ud i farlige klimaændringer.

Hvorfor befinder vi os i denne umulige situation? Vi har dybest set mistet 20 år, 20 år regnet fra den store Rio-konference, 20 år, hvor vi har været udsat for lobbyvirksomhed fra de forurenende olie-, kul- og bilindustriens side. 20 år, hvor USA's og Europas centrum-højrefløj har gjort det for vanskeligt for De Grønne og andre at forcere en ambitiøs dagsorden.

Altså bliver næste uges europæiske topmøde i København sidste chance for centrum-højrefløjen i Europa – med det svenske rådsformandskab, Danmark, Frankrig og Tyskland styret af centrum-højrepolitikere – til at handle ansvarsbevidst.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru formand! EU opfattes som leder på den internationale arena, når det drejer sig om at fremme dialogen om indsatsen mod klimaændringer og fastlæggelse af politiske prioriteter for reduktion af CO₂-emissioner. Som led i de igangværende forberedelser til Københavnskonferencen har EU afgivet flere løfter end nogen anden region i verden. Indtil dato har ikke én af de industrielle stormagter – USA, Japan, Australien – fremsat konkrete forslag med specifikke tal og enkeltheder om hjælp til udviklingslandene i deres bestræbelser på at begrænse CO₂-emissionerne og om støtte til udviklingen af energieffektive teknologier på basis af vedvarende energikilder.

Europa vil kun blive en troværdig forhandlingspartner, hvis det fremsætter realistiske, opnåelige og fornuftige forslag, ud fra hvilke man kan nå frem til international enighed og forståelse. Europa har i dag behov for allierede, for støtte til sine eksisterende forslag. Derfor skal vi også være forsigtige med løfterne om at øge reduktion fra 20 % til 30 %, da andre industrilande ikke viser vilje til at sætte sig selv så ambitiøse mål. Samtidig skal den finansielle støtte til udviklingslandene også holdes inden for realistiske rammer. Det skal ikke blot være en ønskeseddel. Det skal være et system til ydelse af bistand, som efterlever princippet om bæredygtig udvikling, og som gør det muligt for modtagerne at planlægge deres indsats.

Set med europæiske borgeres øjne er der en ting til, som er afgørende. Vi må ikke glemme, at topmødet i København, vores beslutningsforslag og Parlamentets forberedelser til topmødet skal ledsages af et klart defineret system til kommunikation med borgerne, med samfundet. Vi ønsker ikke at skabe en barriere eller kløft mellem samfundet og EU-institutionerne i systemet til kommunikation om global opvarmning.

Michael Cashman (S&D). – (EN) Fru formand! Jeg vil holde mine CO₂-emissioner nede og fatte mig i korthed. Det er godt at se, at De er til stede, hr. kommissær. Det er godt at se Dem her, hr. formand for Rådet.

Det er ikke nok at tale om 2020 og 2050. Vi har behov for aftaler og resultater nu, fordi klimaændring er en trussel mod fattigdomsreduktionen. Vi konstaterer, at man fjerner officielle udviklingsbistandsmidler fra udviklingsområdet. Det er uacceptabelt og en trussel mod millenniumudviklingsmålene, som skal opfyldes. I København vil vi se 27 lande handle samlet for at virkeliggøre ambitiøse mål.

Vi har her i Parlamentet hørt dem, der benægter klimaændringerne. Tillad mig følgende bemærkning. Der er tale om planter og CO₂; der mistes skovarealer, og der sker ørkendannelse. Det betyder, at der visse steder ikke findes vand. At der ikke findes træer. Klimaændring dræber. Så enkelt er det. Lad der ikke herske nogen tvivl om, at medlemsstaterne skal holde fast ved 0,7 % af bruttonationalindkomsten til udvikling og lægge et loft over enhver anvendelse af den bruttonationalindkomst på højst 10 % og så tilføre de nødvendige ekstra midler til at bekæmpe og overvinde klimaændringer.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg er bange for, at Kommissionens beregninger af den internationale klimafinansiering er den rene afledningsmanøvre.

For det første påstår den, at 90 % af energieffektivitetsforanstaltningerne kan finansieres af udviklingslandene selv. Det er 30 mia. EUR årligt. I EU er den største hindring for indførelsen af energieffektivitetsforanstaltninger for både regeringer og for enkeltpersoner manglen på forhåndsfinansiering. Hvorfor mener Kommissionen, at udviklingslande kan finansiere effektivitetsforanstaltninger uden forhåndsfinansiering, når EU's medlemsstater selv har haft svært ved det?

Desuden er det urealistisk at forestille sig, at det internationale marked for handel med CO₂-emissioner kan finansiere 38 mia. EUR årligt. Vi har set, hvor træg starten på EU's marked for handel med CO₂-emissioner har været, og hvor hårdt CO₂-prisen er blevet ramt af den økonomiske krise. Det vil sandsynligvis tage mange tiår, inden vi får et velfungerende internationalt CO₂-marked, så der er behov for en ny og supplerende finansieringsforanstaltning nu.

Françoise Grossetête (PPE). – (FR) Fru formand! Som det er blevet sagt her i formiddagens løb, betyder klimaændring ganske enkelt øget ørkendannelse og tørke, ødelæggelse af skovområder, naturkatastrofer, udbredelse af hungersnød og fattigdom, især i de sydlige lande, og migrationsstrømme.

På Københavnskonferencen skal verdens nationer forpligte sig til at finde en balance mellem fire vigtige målsætninger, hvoraf den første naturligvis er at reducere klimagasemissionerne, men det er også et spørgsmål om ikke at lægge en dæmper på økonomien, om at forebygge miljødumping og om at fremme Europas nye teknologier.

Når vi nu er inde på det tema, og da vi skal tage hensyn til de fattigste lande, vil jeg gerne henlede opmærksomheden på udviklingslandene og her især på de mest fremskredne udviklingslande. Dette begreb fremgår ikke af de internationale tekster, og disse lande falder ind under kategorien udviklingslande. De anses altså ikke for lande, som er forpligtet til at bidrage til bestræbelserne på at reducere klimagasemissionerne, selv om de er blandt de største kulstofforbrugere. Jeg tænker selvfølgelig på Kina, Indien og Brasilien, som i København ubetinget skal forpligte sig til at nå samme mål som de industrialiserede lande, da de strengt taget slet ikke ligner de fleste andre udviklingslande.

Bestræbelserne på at reducere CO₂ skal deles på så retfærdige betingelser som muligt. Vi skal forhindre enhver konkurrenceforvriddning. Forhandlingerne skal også stimulere til udvikling af nye teknologier og muliggøre betydelige investeringer i forskning og udvikling.

I København bliver vi ubetinget nødt til at skabe forudsætninger for bæredygtig samhandel på basis af fælles interesser. Succes vil bestå i at fremme udbredelsen af teknologier i de mindst udviklede lande til gengæld for anerkendelse af intellektuelle ejendomsrettigheder og åbning af disse landes markeder for disse teknologier.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Fru formand! De to alvorligste kriser i verden er fattigdom og følgerne af klimaændringer. Disse to kriser vil blive knyttet tættere og tættere sammen i fremtiden og blive mere og mere ødelæggende for hver dag, der går.

Der er i dag mange flere mennesker end for et år siden, mange millioner flere. Følgerne af klimaændring er i dag alvorligere og voldsommere end nogensinde før.

Københavnskonferencen starter om halvanden måned, om ganske få uger. Vi skal yde en betydelig indsats i København. Vi skal koncentrere en større indsats om bekæmpelsen af klimaændringer, men ikke ved brug af de nuværende ressourcer til udviklingshjælp eller de ressourcer, vi i dag bruger til uddannelse eller sundhed.

Udviklingslandene har behov for begge typer ressourcer. Vi skal derfor give mere end 0,7 % af BNP. Det var budskabet fra forskellige ledere på det nylige FN-møde. Det var budskabet fra den spanske ministerpræsident.

Peter Liese (PPE). – (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! For få dage siden drøftede sundhedskommissær Vassiliou og lægelige eksperter fra hele Europa temaet "sundhed og klimaændringer" i Bruxelles. Det var et meget informativt arrangement med titlen "Prescription for a healthy planet". Formanden for Det Stående Udvalg af Europæiske Læger (CPME) brugte et glimrende billede – patienten, nemlig planeten Jorden, minder om en person, der lider af en alvorlig sygdom. Jo senere man griber ind, desto mere smertefuld bliver behandlingen, og på et tidspunkt bliver det endda for sent at behandle. På det tidspunkt er patienten for medtaget til at komme sig. Derfor er vi nødt til at handle hurtigt og beslutsomt for vores patient, planeten Jorden. Det håber jeg, vi alle er enige i.

Det er også rigtigt, at klimaændringer påvirker alle – hvert eneste land på jorden og hver eneste sektor i den europæiske økonomi. Jeg ser en ubalance, idet vi lægger meget tunge byrder på de traditionelle deltagere i den europæiske handel med CO₂-emissioner, selv om de repræsenterer under 50 % af EU's emissioner. Vi skal derfor fordele byrden på flere skuldre, som vi besluttede i går aftes. Vi vedtog også ændringsforslagene 198 til 202 om medtagelse af luftfarten, som nævnt af hr. Groote, og skibsfarten. Det skal måske udarbejdes bedre og mere differentieret, men det er et skridt i den rigtige retning. Kommissionen og Rådet må sørge for endelig at blive mere involveret i den henseende. På EU's topmøde forud for Pittsburgh og i selve Pittsburgh blev der overhovedet ikke gjort fremskridt på det område. Her skal Rådet og Kommissionen gøre mere.

Og så lige ét ord til. Andre regioner i verden skal også engagere sig stærkere. Det glæder mig, at Barack Obama har fået Nobels fredspris, men hvis han ikke kommer til København, og hvis han ikke fremsætter et ordentligt forslag, sætter han sin troværdighed over styr. Netop derfor skal han levere noget i København.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Fru formand! Udviklingslandene har bidraget mindre til klimaændringer end nogen anden. Samtidig oplever de imidlertid de allerværste følger heraf. I Afrika bliver millioner af mennesker år for år nødt til at tilbagelægge længere og længere afstande i deres søgen efter vand, træ til madlavning og mad. Disse mennesker er afhængige af de tjenester, naturens økosystemer stiller til rådighed for dem, mennesker som ikke har bidraget til klimaændringerne.

Disse naturlige økosystemer såsom Afrikas skove oplagrer tre gange så meget CO₂, som de afgiver til atmosfæren, tre gange så meget CO₂, som der findes i atmosfæren i øjeblikket, og samtidig optager de 50 % af den CO₂, vi udleder i atmosfæren hvert år. Derfor bør vi give politisk topprioritet til beskyttelsen og forøgelsen af skovene på basis af naturlige processer og uden kommercielle bagtanker, både for at bekæmpe klimaændringer og for at tilpasse udviklingslande og udviklede lande til dem.

Theodoros Skylakakis (PPE). – (EL) Fru formand! Jeg vil gerne tage stilling til det specifikke, men meget vigtige spørgsmål om skibsfart i forbindelse med København og udviklingslandene. Jeg har to kommentarer. Det ville være en enorm fejl at behandle skibsfart og luftfart, som om de var et og det samme. Skibsfart er den mest effektive og miljøvenlige transportform, mens luftfart mere eller mindre er den værste. Der skal derfor sættes mål for skibsfarten, men de skal være rimelige i forhold til især vejtransporten, som konkurrerer med skibsfarten og forurener meget mere. Ved at ramme skibsfarten uforholdsmæssigt i forhold til vejtransporten rammes kernen i udviklingslandenes økonomier også uforholdsmæssigt, fordi udviklingslandene hovedsagelig er baseret på råstoffer, landbrugsprodukter og industri, som grundlæggende bruger skibstransport, mens vores økonomier hovedsagelig bygger på tjenesteydelser.

Mon vi vil kunne overbevise udviklingslandene om vores gode hensigter ved at finansiere klimaændringsindsatsen med penge, vi i uforholdsmæssig høj grad henter fra skibsfarten, og som i procent af BNP vil bebyrde udviklingslandene mere end de udviklede lande?

Efter at have hørt, at Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance i går nægtede at støtte en forhandling om sammenknytning af mål for skibsfart med mål for landtransport, tænker jeg på, om det at køre ad en europæisk motorvej i en luksusbil med 180 km/t er mere miljøvenligt for planetens økonomi end at transportere føde- og råvarer.

Gilles Pargneaux (S&D). – (FR) Fru formand, hr. Carlgren, hr. formand for Kommissionen! Vi står over for en udfordring for menneskeheden, en udfordring for kommende generationer. For at tage handsken op skal

København tilvejebringe betingelserne for en global aftale, en fælles aftale, for som formanden for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed, hr. Leinen, sagde tidligere, er det nødvendigt med en verdensomspændende alliance med deltagelse af både industrialiserede lande og nye vækstlande.

Med vores forhandling i dag, men også med Parlamentets beslutningsforslag, opfordrer vi endnu en gang EU til at fastholde sin førende rolle i denne politik, som kræves for at bekæmpe klimaændringer. Vi må ikke glemme, at vi skal tale med én stemme, hvis vi vil bevare troværdigheden.

Ja, vi skal opnå en aftale i København om at begrænse stigningen i den globale årlige middeltemperatur til højst 2 °C over det førindustrielle niveau. Ja, vi skal underskrive en aftale i København, så vi i fællesskab sikrer, at der i 2020 udledes 30 % færre drivhusgasser end i 1990. Det vil imidlertid ikke være nok. Ikke blot er de udviklede lande nødt til at reducere deres udledninger betydeligt, men udviklingslandene skal også bidrage til at nå målene.

Som en konsekvens heraf skal industrilandene yde udviklingslandene tilstrækkelig, langsigtet og forudsigelig finansiel og teknisk støtte for at tilskynde dem til at forpligte sig til at reducere deres drivhusgasemissioner. København skal også sætte udviklingslandene i stand til at bevæge sig i retning af kulstoffattige modeller.

Lad mig derfor behandle to områder, som jeg anser for nødvendige for vores fremtid. For det første indførelse på globalt plan af midler til bekæmpelse af global opvarmning, baseret på beskatning af finansielle transaktioner. For det andet anser jeg det for nødvendigt at indføre en skattetilpasning ved Europas grænser, som ville ramme import af varer fremstillet uden nogen form for miljøbeskyttelseshensyn, en skattetilpasning i tilknytning til den kontraktmæssigt fastlagte tilbagebetaling til de sydlige lande af den CO₂-afgift, der opkræves på denne måde ved Europas grænser, og som ville blive brugt til at finansiere investeringer i det udstyr, de behøver til bekæmpelse af global opvarmning.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Fru formand! Ligesom på det nylige G20-møde, som gav Europa lejlighed til at spille en ledende rolle i definitionen af en ny økonomisk verdensorden, vil Europa på konferencen i København til december igen have ansvaret for, men frem for alt en forpligtelse til at vise sine internationale partnere på rette vej.

I modsætning til det, der lige er sagt, især af nogle af mine kolleger fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, er Europa begyndt at påtage sig sit ansvar for miljøbeskyttelse siden vedtagelsen af energi- og klimaændringspakken i december 2008. Med denne pakke vil Europa have den nødvendige legitimitet til at lede forhandlingerne hen imod en definition af et ambitiøst, praktisk og globalt svar på udfordringerne fra klimaændringer.

Den aftale, der skal indgås i København, vil skulle bygge på princippet om fælles ansvar, men også differentieret ansvar. Helt konkret er det, som fru Grossetête netop sagde, op til os industrilande at sikre, at vores partnere, udviklingslandene, har midlerne til at følge os, når vi tager det ambitiøse skridt, som bekæmpelse af klimaændringer er.

Vi skal også sætte et eksempel, ikke mindst ved at forpligte os til et ambitiøst program, der tilstræber en reduktion på 80 % af drivhusgasemissionerne i 2050. Jeg har lige hørt nogen sige, at det ikke er nok, men det er i det mindste en god begyndelse. Samtidig skal vi også skabe betingelser for at sikre, at udviklingslandene kan deltage sammen med os i denne globale indsats.

Vi har et ansvar, men også pligter over for disse lande. Kendsgerningen er ganske enkelt, at vi skal overvinde en fælles udfordring, som kræver alles deltagelse. Imidlertid har vi som bekendt ikke alle den samme formåen og heller ikke den samme historie. København skal derfor blive en succes, men en succes, der opnås ved et ægte bidrag, som rækker ud over blot at forpligte sig. EU vil blive bedømt ud fra dette bidrag og denne forpligtelse.

Skulle København ikke resultere i faste, delte forpligtelser til konkret handling fra vores internationale partners side, bliver vi i Europa som netop nævnt af den sidste taler nødt til at indføre en CO₂-afgift ved vores grænser. Det bliver den eneste måde at blive hørt på og sikre, at vi tager vores noble forpligtelse alvorligt. Det er op til Europa at sikre, at dette budskab høres tydeligt.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Fru formand! Vores grundlæggende udfordring her syv uger før topmødet i København er, om det skal lykkes for os at opnå en aftale om at påtage os ansvaret for den globale finansiering af politikkerne til begrænsning af klimaændringer, som udviklingslandene skal stå for. Europa har taget vigtige skridt ved at definere finansieringskilder og måder at organisere dem på, men nu er tiden inde til at overtale andre udviklede lande til at påtage sig deres del af ansvaret med samtidig tanke for, at støtte til

udviklingslandenes bestræbelser på at bekæmpe klimaændringer også giver lejlighed til at bekæmpe globale uligheder og indsnævre kløften mellem udviklede lande og udviklingslande.

Der er noget andet, vi specielt her i EU ikke må glemme. Vi er på nippet til at skabe en ny klasse af flygtninge, klimaflygtninge, som ikke er beskyttet under nogen international konvention i dag, og som følgelig ingen rettigheder har. Det påhviler grundlæggende det internationale samfund, hvor EU skal indtage en ledende rolle, at lukke dette juridiske smuthul og give betydelig støtte til klimaflygtninge.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Fru formand, hr. Carlgren, hr. De Gucht! EU bør fortsat spille en ledende rolle i de internationale forhandlinger om indgåelse af en ambitiøs aftale i København. Denne aftale bør bygge på princippet om fælles, men differentieret ansvar. Princippet bør også gælde for udviklingslandene, men det kræver foranstaltninger, der er skræddersyet til landenes individuelle situation, da de befinder sig på forskellige trin og i forskellige omstændigheder. Med undtagelse af de mindst udviklede skal alle udviklingslande vedtage nationale kulstoffattige udviklingsstrategier.

Udviklingslandene vil stå over for udgifter på omkring 100 mia. EUR for at reducere deres emissioner og tilpasse sig til følgerne af klimaændringer. Nogle af midlerne vil komme fra den private sektor, men det bliver ud over den officielle udviklingsstøtte også nødvendigt med internationale offentlige tilskud. Det er helt afgørende at få defineret strukturen i dette finansieringssystem sammen med støttekilder og -beløb, så vi sikrer en aftale i København.

På den anden side skal Kyotoprotokollens mekanisme for bæredygtig udvikling ændres, så der kun gives kreditter for projekter, der muliggør opnåelse af yderligere reduktioner. De økonomisk mere fremskredne udviklingslande og økonomisk mere konkurrencedygtige sektorer skal gradvis udelukkes fra denne mekanisme, så den hovedsagelig kan koncentreres om de fattigste lande, især i Afrika.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Fru formand! EU sætter et eksempel for andre kontinenter ved at tackle trusler, der hænger over vores planet. Det styrker også kampen mod klimaændringer. EU er parat til også at føre an i fremtiden, men alle deltagerlandene på konferencen i København skal deltage i kampen.

Der kræves supplerende hjælp til udviklingslandene. Deres økonomiske vækst skal som i BRIK-landene baseres på grønne teknologier. Der skal være større opmærksomhed om deling af den mest avancerede teknologi og viden. EU skal være et tiltrækkende eksempel, ikke blot ved at forpligte sig til at reducere emissionerne, men også ved at fremme vedvarende energi og øge energieffektiviteten.

Vi må ikke glemme, at der også i EU er en betydelig kløft mellem de lande, der har succes med at gennemføre nye teknologier og energibesparelser, og dem, der hinker bagefter. Det kræver en fælles indsats at få udlignet den forskel, og det ville også tjene til eksempel for alle.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Fru formand! Der er visse kendsgerninger, vi må tage til efterretning. For det første at vores indsats i klimahenseende hidtil ikke har gavnet os. Strategien har vist sig ineffektiv, fordi emissionerne er steget både i absolutte og relative tal. Modsat vores forventninger er den globale CO₂-intensitet steget præcis samtidig med, at der internationalt reelt er investeret i området. Emissionerne pr. produceret ton i de lande, som ratificerede aftalen, er ikke faldet i mærkbart højere grad end i de lande, der har holdt sig uden for Kyotoprotokollen. Den aftale, vi har, er dårlig, og den skal udskiftes med én, der er bedre, mere omfattende, mere effektiv og mere ambitiøs.

For det andet må det konstateres, at vi ved mindre, end vi mente at vide for nogen tid siden. Selv om emissionerne er steget mere end forudsagt, følger temperaturen i dag ikke logisk stigningerne i emissionerne. Temperaturen er ophørt med at stige, og den globale afkøling forudsiges at fortsætte i de kommende år. Tiden er imidlertid for kort til at drage konklusioner eller til at glemme alt om det tidligere opvarmningsmønster. Disse oplysninger, som virker forvirrende på den brede offentlighed, betyder derfor ikke, at vi ikke længere behøver at bekymre os om klimaændringer, men derimod, at vi skal forske mere. Beslutningerne skal følgelig holdes på et rimeligt niveau under alle omstændigheder, uanset om der sker hurtig opvarmning eller ej. Udgangspunktet for dette bør være tanker om bæredygtig udvikling i FN's rapport om millenniumudviklingsmålene. Ud over en nøje undersøgelse af CO₂-spørgsmålet indeholder den også en omfattende klimapolitik.

For det tredje gennemlever vi en økonomisk krise, og som følge deraf har vi et ansvar over for borgerne. Det vi gør skal være forstandigt og virkningsfuldt. Verden kan ikke længere tillade sig en dårlig klimaaftale. Fejltagelserne i Kyoto må ikke få lov at fortsætte, og vi trænger ikke til en aftale af den type, der blot nøjes med at flytte emissioner fra ét sted til et andet uden rent faktisk at reducere dem. Da kriterierne bag

klimapolitikken i dag drejer sig om emissioner fra produktion og ikke forbrug, kan problemets årsag flyttes et andet sted hen. I lyset af den resulterende kulstoflækage er det sågar muligt, at faldende lokale emissioner ledsages af stigende globale emissioner. I stedet har vi brug for en enorm investering i CO₂-reduktion og i emissionsreducerende teknologi. Forurenende produktion må ikke være mulig nogetsteds. Vi må ikke skabe smuthuller, selv om EU's emissionshandel er et forbilledligt eksempel på den praksis!

Ivari Padar (S&D). – (ET) Fru formand! De ambitiøse klimaforanstaltninger ville bidrage til at løse den nuværende økonomiske krise ved at skabe nye job og øge den økonomiske aktivitet. Det Internationale Energiagentur anser det for nødvendigt at nå frem til en aftale i København for at kunne dirigere de investeringer, der blev forsinket af krisen, ind i investeringer i den miljømæssigt bæredygtige energisektor.

Her kan jeg også se muligheder for mit hjemland Estland. Vi har behov for et omfattende energibesparelsesprogram og for en ambitiøs og langsigtet strategi for vedvarende energi. Vi må dog ikke lade det være nok med det. Vi bør tage vores egne transport- og logistikbestemmelser op til revision, gøre brug af miljøvenlige byggematerialer og -teknologier, reducere industriens brug af materialer og kemikalier, forbedre detailhandelens emballagemetoder og udvikle økologisk landbrug.

Disse og mange andre løsninger bliver de afgørende vækstsektorer i fremtiden. Mange af disse nye løsninger kræver en indsats fra vores videnskabsfolk, andre kan kun realiseres ved en personlig indsats.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg har bemærket, at den afstemning, der fandt sted i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer i går, er blevet nævnt adskillige gange.

Jeg vil imidlertid gerne gøre klart, at alting ikke kan tilskrives én enkelt yderliggående ideologisk holdning. Vi har fra kollegernes side hørt mange holdninger, der er meget forskelligartede, langt mere nuancerede, i langt større udstrækning baseret på sund fornuft, og som efter min opfattelse har større chance for at tilvejebringe reelle løsninger, fordi de i højere grad afspejler virkeligheden.

Videnskab er ikke et totem. Da man begik den fejl at udvælge ét spørgsmål på så ideologisk vis, førte det ikke til løsninger, men til en katastrofe. Europa burde være ekspert i ikke at gentage de samme fejl, selv om de antager forskellige former og bærer betegnelser, der tilsyneladende er meget mere tilforladelige. Jeg må påpege, at emissionshandelsdirektivet selv klart fastlægger, at den dydens vej, EU følger, skal evalueres af Kommissionen i lyset af konferencens resultat.

Vi skal bestemt tage til konferencen med faste holdninger og klare idéer, men også med det absolutte mål at fordele indsatsen rimeligt mellem i første række de industrialiserede lande, som skal acceptere emissionsreduktionsmål af samme værdi. Vi skal også tænke på det, fru Grossetête udtrykte så glimrende, nemlig at vi ikke længere kommer uden om at skelne mellem udviklingslandene. Nogle lande er reelt udviklingslande, mens andre er nye vækstøkonomier såsom Indien, Kina og Brasilien. Disse lande skal også påtage sig deres egne forpligtelser.

Opnås der ikke et afbalanceret resultat i København, tilskynder jeg kraftigt EU til fortsat at sikre, at der tildeles gratis certifikater til risikotruede sektorer i henhold til direktiv 2003/87/EF. Disse punkter er afgørende. Vi ønsker at bevare Kyotoprotokollens betydning for miljøet. Frem for alt ønsker vi at undgå at skabe en finansiel boble på bekostning af europæiske virksomheder.

Vincent Peillon (S&D). – (FR) Fru formand! Som medlemmerne har sagt det gentagne gange her til formiddag, kan problemet med finansiering af udviklingslandenes kamp mod global opvarmning få topmødet i København til at slå fejl, mens vi alle har håbet på, at det bliver en succes.

Som vi ved, er disse lande ofte hovedofrene for den globale opvarmning, men de er ikke ansvarlige for den. Industrilandene har stillet en betydelig økonomisk støttepakke til rådighed. Den er utilstrækkelig i dag, og reelt udbetales selv de offentligt bebudede beløb ikke. Det forpligter os til nu og fremover at finde nye finansieringskilder.

Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer har i kølvandet på Udviklingsudvalget erkendt, at der nu er behov for at indføre en afgift på finanstransaktioner i stil med Tobinskatten. Denne 0,01 % skat på spekulationstransaktioner ville indbringe 100 mia. USD om året. Med andre ord det beløb, det skønsmæssigt vil kræve at bekæmpe den globale opvarmning i udviklingslandene i 2020.

Parlamentet påtager sig derfor sit ansvar ved at følge visse nationale politiske leders eksempel. Jeg vil gerne høre Rådets og Kommissionens holdning, og hvorvidt de vil støtte os på dette punkt.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Fru formand! Verden står i dag over for tre store kriser, nemlig finanskrisen, beskæftigelseskrisen og klimakrisen. De løsninger, vi sammen finder frem til, skal bidrage til løsning af alle tre kriser. Erhvervslivet står over for store udfordringer, men der er også store muligheder for nye job og for at klare et antal sociale kriser. Anvendt rigtigt og med de rette og samtidig tilstrækkelig faste beslutninger fra forhandlingsledernes side kan vi opleve en fornyelse og en ny, miljømæssigt bæredygtig økonomi i verden.

Over hele verden forventer folk, at der på Københavnskonferencen præsenteres gennemgribende foranstaltninger. Vi skal holde os for øje, at USA ønsker markedsbaserede løsninger, Europa lovgivningsbaserede løsninger, mens Kina ønsker at løse sine egne hjemlige sociale problemer. Der er også forskellige strategier i Europa. Her i Europa-Parlamentet er der medlemmer, som ønsker tærsklerne sat så højt, at det vil blive umuligt at opnå en løsning i København, mens andre insisterer på kun at finde frivillige løsninger.

Fremtiden ligger i en grøn, liberal markedsøkonomi. Vi skal sikre forbrugerne mulighed for at bruge deres magt på markedet ved hjælp af viden og gennemsigtighed.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Fru formand! Skovrydning er et emne, der ofte bliver berørt i forhandlingerne, og er bestemt noget, der især påvirker udviklingslandene. Før vi retter skytset mod disse lande, bliver vi imidlertid nødt til at indse, at skovrydning er en måde at overleve på.

I dag ønsker jeg at gøre opmærksom på konklusionerne i en undersøgelse, der for nylig blev gennemført, og hvori det blev fremhævet, at der er et skovdække på mindst 10 % på næsten halvdelen af verdens landbrugsområder. Et landbrugsområde af denne størrelse, som er dækket af skovvegetation, svarer til det dobbelte af Amazonasregnskovens areal. Jeg mener, at dette giver os anledning til at indse, hvilken værdi denne vegetation har. Det siger sig selv, at landbrugerne ville gøre en større indsats for at beskytte denne vegetation, hvis de fik tilstrækkelige midler til dette formål.

Et andet aspekt, der ligeledes kunne tages i betragtning, ville være at tilskynde til stratificerede land- og skovbrugssystemer, hvor man kombinerede dyrkningen af afgrøder med skovbrug. Denne form for afgrøder, der er mindre lønsomme end dyrkning af en enkelt afgrøde, bliver ofte opgivet. Efter min mening skal der i forbindelse med enhver løsning, der har til formål at hindre skovrydning, også tages højde for kompensationsordninger til landbrugere, herunder de landbrugere i Europa, der dyrker denne form for stratificerede afgrøder.

Judith A. Merkies (S&D). – (EN) Fru formand! "Succes eller fiasko. Det er spørgsmålet". Alle former for krise er allerede blevet nævnt, men der er glemt en, som er af lige så stor betydning som den globale opvarmning, og det er den krise, der udspiller sig med hensyn til offentlighedens tillid til politik.

Jeg er enig med Andreas Carlgren. Lad os ikke gøre dette til en skønhedskonkurrence om, hvem der er mere eller mindre ambitiøs, mere eller mindre realistisk eller mere eller mindre villig til at betale. Der er fire aspekter, der nødvendigvis skal præciseres, fordi der er for meget på spil: Vi har behov for et tydeligt og ambitiøst politisk standpunkt, vi har behov for et klart engagement, vi har behov for en præcis målsætning og præcise frister, og sidst, men ikke mindst, har vi behov for, at der bliver skabt klarhed om den økonomiske støtte. Hvis konferencen i København ikke bliver en overvældende succes, skal vi ikke skabe unødigt frygt og begynde at hænge nogen ud, men derimod sætte os ned og fastlægge en klar proces og tidsplan for at opnå et resultat. Lad os vise, at vi er pålidelige og ansvarlige med hensyn til både at fastlægge mål og at være rimelige ud fra et økonomisk perspektiv.

Graham Watson (ALDE). – (EN) Fru formand! Der bliver talt så meget om, at iskapperne smelter, men i lighed med Arktis og Antarktis er der også den "tredje pol", nemlig iskappen i Himalaya og dens gletsjere, der forsyner omkring to mia. mennesker, dvs. næsten en tredjedel af verdens befolkning, med vand, det være sig i Kina, Indien og andre steder på subkontinentet.

Disse gletsjere forsvinder hurtigt som følge af kul, der hovedsagelig stammer fra industriproduktionen, men også fra brændstofdrevne generatorer, der anvendes inden for landbrugsområdet, og flere milliarder mennesker vil blive berøvet såvel drikkevand som vand til vandingsanlæg. EU bliver nødt til at anerkende, at der vil blive behov for hjælp til at forbedre kvaliteten af de maskiner, der anvendes, og til at nedbringe forureningen fra disse maskiner.

Efter min mening burde dette punkt sættes på dagsordenen for topmødet i København, men det bør også sættes på dagsordenen for det kommende topmøde mellem EU og Indien og andre topmøder med de berørte

lande. Medmindre vi hjælper dem, vil vi hverken kunne hindre, at gletsjerne i Himalaya smelter, eller at der vil opstå alvorlige vandforsyningsproblemer for en tredjedel af hele jordens befolkning.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Fru formand! Vi bor på en planet med forskellige klimaforhold. Der er imidlertid en enkelt faktor, der påvirker alle disse forhold, nemlig klimaændringerne. Erfaringen viser, at virkningerne af disse ændringer ikke lader sig begrænse af hverken grænser eller geografiske områder. Vi bliver hver især berørt på forskellige måder, f.eks. af oversvømmelser, tørke, brande eller kraftige storme.

Hovedårsagen til disse katastrofer er tydeligvis den eksplosive udvikling inden for visse former for aktiviteter, der medfører øgede CO₂-emissioner og global opvarmning. Ifølge de gældende statistikker kan CO₂-emissionen per capita være flere hundrede gange højere for industrilandene end for udviklingslandene.

I lyset af den aktuelle situation føler jeg mig forpligtet til at spørge retorisk, hvorvidt det er vores pligt at støtte udviklingslandene med initiativer og teknologier for at sikre, at vi har en ren planet at bo på. Efter min mening giver svaret sig selv. For vores egen og de kommende generationers skyld kan vi derfor ikke på nogen måde udsætte iværksættelsen af særlige foranstaltninger.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Fru formand! Det er meget vigtigt, at overgangen til en verden med lave kulstofemissioner sker på en retfærdig måde, og at der findes en brugbar politisk ordning, for markedet har aldrig tid til at vente på retfærdighed. Netop derfor er mødet i København vigtigt.

Jeg kunne have ønsket, at Andreas Carlgren i højere grad havde prioriteret emnerne. I stedet prioriterede han alt, hvilket faktisk resulterer i, at intet kommer før noget andet.

Efter min mening skal klimapolitikken også spille en fremtrædende rolle i forbindelse med virkningerne af indkomstfordelingen. Hvordan kan vi også gøre det lettere for de europæiske lavindkomstfamilier at tilpasse sig? Er der ingen EU-lande, der endnu har tænkt på dette? Der kunne eksempelvis åbnes op for en mere fleksibel anvendelse af strukturfondene med henblik på at fremme miljøvenlige strukturændringer. Det er ikke tilstrækkeligt at redde verden, for vi bliver også nødt til at redde de mennesker, der bor der.

András Gyürk (PPE). – (HU) Fru formand! Et af de væsentligste punkter på det forestående klimatopmøde i København kan være skovforvaltning. Det er faktisk ikke noget tilfælde, at der akkumuleres flere skadelige gasser i luften som følge af skovrydning, end dem, der kan tilskrives eksempelvis transportområdet. Den manglende evne til at finde en løsning på denne situation understreges af, at det skønnes, at næsten 40 % af verdens skovhugst udføres ulovligt.

Når vi snakker om skovhugst, tænker vi instinktivt på de tropiske skove, men så langt behøver vi slet ikke at kigge. Det fremgår af en nylig offentliggjort undersøgelse, at en tredjedel af det tømmer, der anvendes i Ungarn, fældes ulovligt. Som følge af de manglende sanktioner på området dækker det fodfæste, som vedvarende energikilder åbenbart har vundet, faktisk den delvist ulovlige afbrænding og fældning af træer. På denne baggrund skal vi stramme lovgivningen om bæredygtig skovforvaltning. Klimatopmødet i København kan åbne muligheden for, at skovforvaltning bliver en integreret del af klimabeskyttelsesordningerne.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru formand! Det er nødvendigt at nævne behovet for fødevarerikkerhed i disse forhandlinger om klimaændringer, især for så vidt angår udviklingslandene. Det er meget svært at bede befolkningen om at medvirke til at reducere klimaændringerne, hvis deres basale fødevarebehov ikke er opfyldt. Vi bliver nødt til at give dem lov til at bruge den bedst tilgængelige teknologi til på bæredygtig vis at producere mad, der ikke skader miljøet, og til at håndtere problemet med klimaændringer.

Der er en ting, der bekymrer mig, og det er Verdenshandelsorganisationens aftale om landbrug, hvori der ikke tages højde for virkningerne af f.eks. skovrydningen i Brasilien, da dette land leverer kød til EU. Disse problemer er ikke lette at løse. Det kan godt være, at vi løser et problem ét sted, men vi skaber et nyt et andet sted. Det er tydeligt, at der er behov for en global aftale om håndtering af klimaændringerne, men det er også nødvendigt, at vi anerkender, at der er et meget alvorligt problem med hensyn til forsyningsikkerheden på fødevarerområdet.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Fru formand! Der foreligger ingen dokumentation for, at stigninger i CO₂-emissioner forårsager temperaturstigninger, men derimod at årsagssammenhængen er omvendt. Det giver dog selvfølgelig sig selv, at vi ikke må lade de faktiske forhold stå i vejen for en god historie.

Hvis vi imidlertid bare et øjeblik antager, at menneskeskabte emissioner af forskellige årsager er en negativ faktor, hvorfor støtter Arbejderpartiet i Storbritannien så aggressive og ulovlige krige, der ikke blot medfører, at britiske soldater, irakere, afghanere og fremover også iranere bliver dræbt, men også at de globale emissioner forøges væsentligt?

Edite Estrela (S&D). – (PT) Fru formand! København udgør en fantastisk mulighed for at opnå en global aftale, før det er for sent. For første gang har USA en regering, der har engageret sig i udarbejdelsen af løsninger, og der kommer også positive signaler fra andre lande såsom Japan. Det er imidlertid vigtigt, at vi anlægger en ny strategi med hensyn til klimaændringerne og tager højde for klimaændringernes indvirkninger på sikkerhed, økonomisk genopretning, indvandring og sågar terrorbekæmpelse. Vi må heller ikke glemme, at klimaændringerne forudsætter bidrag af videnskabelig, teknologisk og økonomisk karakter.

Den største hindring for en aftale i København er spørgsmålet om finansiering. Der kan ikke laves en aftale, medmindre finansieringen er skræddersyet til udviklingslandene. Det skal imidlertid fremhæves, fru kommissær, at den finansiering, der på nuværende tidspunkt er tilvejebragt, ikke er tilstrækkelig. De industrialiserede lande skal gå foran med et godt eksempel ved at fastlægge ambitiøse emissionsreduktionsmål på mindst 30 % og hjælpe udviklingslandene ved at tilvejebringe finansiering og teknologi.

Milan Zver (PPE). – (SL) Fru formand, fru kommissær, hr. Carlgren, mine damer og herrer og gæster, herunder de gæster, der er taget hertil fra Slovenien! Jeg vil blot erindre om en ting, og det er, at topmødet i København bliver afholdt på det, der kan vise sig at være et dårligt tidspunkt. Vi befinder os i en krisetid, hvilket gør det vanskeligt at træffe den form for beslutninger om tungtvejende og vigtige spørgsmål, som vi skal træffe i december i København.

Lad mig ikke desto mindre fremhæve, at Københavnkonferencen kun vil blive en succes, hvis den kommer til at omfatte både den miljømæssige og sociale dimension, dvs. hvis vi formår at nedbringe eller nå til enighed om at nedbringe emissioner. I denne forbindelse mangler Rådet og Kommissionen stadig at indgå en aftale om de mål, der skal nås inden 2020. Konferencen i København vil desuden kun blive en succes, hvis der sikres en bæredygtig udvikling, hvis den omfatter en social dimension, og især hvis vi i de industrialiserede lande formår at tilvejebringe finansiering til udviklingslandene. Hvis dette ikke er tilfældet, tror jeg, at denne generation vil have forpasset en helt enestående historisk mulighed.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Fru formand! Jeg ønsker at henlede opmærksomheden på to punkter i forbindelse med de igangværende forhandlinger. Når vi fremlægger et forslag vedrørende begrænsningen af CO₂-emissionerne og de midler, der er tilvejebragt til udviklingslandene, må vi for det første ikke glemme den aktuelle økonomiske og finansielle krise, som den verdensomspændende krise har ført med sig, for vel er det meget vigtigt at fastlægge ambitiøse mål, men jeg mener, at det er endnu vigtigere at nå disse mål.

For det andet bør vi fokusere på spørgsmålet om borgernes bevidsthed og om nødvendigheden af ændringer med hensyn til økologiske aspekter. Det fremgik af forskning, som blev udført på tidspunktet for klimakonferencen i Poznań sidste år, at samfundet anser klimaændringerne for at være et alvorligt problem, men at det mener, at det udelukkende er myndighederne, der er forpligtede til at løse dette problem. Der er derfor behov for en appel, altså en informationskampagne, der medfører en holdningsændring og fremmer adfærdsmodeller, der har til formål at øge effektiviteten eller mindske forbruget af energi i husholdningerne. Der er behov for en kampagne, som indebærer, at befolkningen bliver bevidst om, at den måde, vi lever på, og den måde, vi arbejder på, har en økonomisk og miljømæssig pris.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Fru formand! Udviklings- og samarbejdsmekanismerne og tilvejebringelsen af væsentlige ressourcer til udviklingslandene med henblik på håndteringen af klimaændringer, er væsentlige foranstaltninger, når det drejer sig om at indgå en international aftale som opfølgning på Kyotoaftalen.

Det bedste argument, når man skal overtale andre lande til at overholde en aftale som opfølgning på Kyotoaftalen, er imidlertid de foranstaltninger, som EU vedtager med henblik på at opfylde de forpligtelser, som EU allerede har påtaget sig.

For så vidt angår de sektorer, der ikke er omfattet af EU's emissionshandelsordning, kan de påtænkte foranstaltninger omfatte renovering af bygninger med lav energieffektivitet, oprettelse af en energieffektivitetsfond i hver enkelt medlemsstat og en væsentlig forhøjelse af de EFRU-midler, der kan anvendes til fremme af energieffektiviteten i bygninger og til udvikling af den offentlige transport. Disse foranstaltninger vil gøre det muligt at skabe ca. syv mio. arbejdspladser i Europa inden 2020.

I de sektorer, der er omfattet af emissionshandelsordningen, er det nødvendigt med finansieringsmekanismer for den kulstoffattige økonomi. En modernisering af den teknologi, der anvendes af europæiske virksomheder inden for energiproduktions- eller minedriftsområdet, vil gøre det muligt for disse virksomheder at anvende en miljøvenlig produktionsmetode.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru formand! Skovrydning har været nævnt i mange indlæg, og det absolut med rette, både når vi taler om industrialiseret skovrydning og individuel skovrydning.

Jeg nævnte selv, at jeg, da jeg arbejdede som frivillig i Afrika, hver dag så mennesker, der besteg bjerget, tilbragte hele dagen deroppe med den lille økse, som de brugte til træfældning, og derefter kom ned igen om eftermiddagen med deres små bundter tømmer på hovedet eller på deres cykler.

Det fremgår ganske tydeligt, at dette problem ikke løses uden at håndtere hele spørgsmålet om den globale fattigdom, da mennesker ikke stopper med at fælde træer af samfundsmæssige hensyn, hvis dette er ensbetydende med, at de kommer til at sulte. Der skal derfor tages hånd om klimaændringerne og den globale fattigdom samtidig.

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru formand! Der er her i formiddag blevet talt meget om, at udviklingslandene skal påtage sig deres del af bekæmpelsen af klimaændringerne, og det er så sandt, som det er sagt. I lighed med mange andre ønsker jeg at henlede opmærksomheden på, at Parlamentet, Rådet og Kommissionen skal tage hensyn til de omkostninger, der er forbundet hermed, og udarbejde en strategi i denne forbindelse, før noget sådant kan ske i meget fattige regioner.

Jeg vil dog ikke bryde mig om at forlade Parlamentet uden at have gjort opmærksom på, at der i områder som mit eget i Nordirland, dvs. områder med høje energiudgifter, også skal gøres en indsats for at tage hånd om de dårligt stillede, altså når mange dårligt stillede lever i brændstoffattigdom, og når det økonomiske fundament er baseret på små virksomheder, ved beregningen af omkostningerne til håndtering af klimaændringerne.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Fru formand! Jeg ønsker at udtrykke min støtte til de grundlæggende mål i vores strategi, dvs. forebyggelse af en gennemsnitlig temperaturstigning på over to grader. Udgangspunktet for denne strategi er hovedsaglig begrænsningens kunst, dvs. jo lavere drivhusgasemissioner, jo mindre temperaturstigning.

Jeg ønsker imidlertid at påpege en anden dimension, nemlig nødvendigheden af teknologiske gennembrud. Jeg personligt er tilhænger af teknologi. Begrænsninger alene vil ikke hjælpe os med at nå vores mål. Vi bliver nødt til at investere mere i teknologiske fremskridt og frem for alt at investere i en kunstig reduktion af drivhusgasser i atmosfæren samt i udviklingen af en fusionsreaktor. Jeg opfordrer derfor kraftigt Kommissionen til at handle så effektivt og hurtigt som muligt med henblik på at sætte disse investeringer på sin dagsorden.

Andreas Carlgren, formand for Rådet. – (SV) Fru formand! Jeg ønsker at takke medlemmerne for deres engagement i disse forhandlinger og deres langsigtede bidrag. Naturligvis spiller en bred politisk opbakning fra Parlamentet en meget vigtig rolle i forbindelse med fastlæggelsen af EU's holdning i forhandlingerne. Jeg hilser også beslutningen om klimaændringer, der er udarbejdet af Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevareresikkerhed, varmt velkommen. Parlamentets engagement er af særdeles stor betydning her 48 dage før konferencen i København. Vi skal virkelig udnytte disse dage på bedst mulig vis. Dette betyder, at vi skal rejse ud i verden og lægge pres på andre lande. En global trussel forudsætter en global reaktion. I forhandlingerne er der blevet talt om globalt partnerskab, og det kan jeg tilslutte mig. Der er blevet talt om nødvendigheden af på verdensplan at arbejde hen imod lavemission, og det kan jeg tilslutte mig. Der er blevet talt om nødvendigheden af nye, miljøvenlige teknologier, og det kan jeg også tilslutte mig. Jeg vil også gerne nævne, at vi har brug for en global solidaritetspagt.

Jeg er netop på vej til Rådets miljømøde i Luxembourg, hvor vi også vil fastlægge EU's mandat med henblik på Københavnkonferencen. Vi taler i denne forbindelse om EU's langsigtede mål, der skal bestå i at nedbringe emissionerne med mere end 80 % inden 2050. Vi taler om, hvordan vi skal tilskynde andre lande til at øge deres emissionsreduktioner, således at vi også når vores emissionsreduktion på 30 %. Mødet kommer ikke mindst til at omhandle det, der er blevet fremhævet i disse forhandlinger, nemlig foranstaltninger til bekæmpelse af skovrydning og til fremme af bæredygtigt skovbrug, og Økofin skal træffe beslutning om finansieringen heraf. Mødet vil endelig også omhandle det mandat, som Det Europæiske Råd har vedtaget. Jeg takker Parlamentet for dets støtte.

Karel De Gucht, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Fru formand! Jeg vil meget kort nævne et par punkter. Jeg tror, at vi efter disse forhandlinger og efter Rådets indlæg kan sige, at vi er klar til denne Københavnkonference. Jeg har bemærket, at der er meget bred opbakning til vores forslag, og at dette bl.a. gælder de mål, vi har fremlagt og de økonomiske forpligtelser, vi har indgået.

Vores fælles forståelse med udviklingslandene er også af meget stor betydning, og dette gælder også de forpligtelser, vi har indgået med hensyn til disse lande, og måske er det først og fremmest yderst vigtigt, at vi også er nået til enighed om en intern omfordeling af de bestræbelser, som EU skal gøre, for hvis man indgår forpligtelser og afgiver løfter, men ikke når til enighed internt, vil man ikke vise sig særlig effektiv i denne henseende. Vi kan gøre fremskridt under forudsætning af, at Det Europæiske Råd senere på måneden tilslutter sig disse forslag, og det er jeg ikke i tvivl om, at det gør.

Vi forventer også, at de øvrige vil stå frem. Vi vil også drøfte USA, og endelig vil vi tale om BRIK-landene. De bliver nødt til at fremlægge forslag. Efter min mening er der behov for en åben og ærlig drøftelse i København. Det er ikke nogen nem opgave, der ligger foran os. At sige det ville være en mild underdrivelse, men jeg tror, at vi virkelig vil komme til at drøfte vores fælles fremtid på mødet.

Formanden – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Vi må ikke se de omkostninger, der er forbundet med overgangen til rene energikilder, som en økonomisk byrde, der vil forhøje virksomhedernes produktionsomkostninger og de offentlige udgifter på statsbudgettet, men derimod som en investering, der vil medføre mærkbare forbedringer i form af flere arbejdspladser, tekniske nyskabelser og en ren infrastruktur, som vil understøtte den bæredygtige udvikling i de respektive lande.

Klimaændringerne udgør en trussel mod miljøbalancen og den verden, vi lever i. EU skal udvise mod og skal med vedtagelsen en klokkeklar holdning føre an i bestræbelserne på at bekæmpe den globale opvarmning. Med udgangspunkt i betragtninger om rimelighed og historisk ansvar skal de fattige lande have hjælp til ikke blot at konsolidere og tilpasse deres økonomier til de nye udfordringer, men ligeledes til at beskytte sig selv mod virkningerne af den globale opvarmning, som de er de mest udsatte for at blive berørt af.

Jeg håber, at deltagerne på konferencen i december vil indse, at der ikke findes noget alternativ til at nedbringe forurenende emissioner, og at en udsættelse af enhver form for beslutning i København om obligatoriske mål vil være ensbetydende med en fiasko for ikke blot konferencen, men ligeledes for den multilaterale dialog om globale emner, der påvirker vores alle sammens fremtid.

Nessa Childers (S&D), *skriftlig*. – (EN) Forhandlingerne om en ny global klimaaftale balancerer nu på en knivsæg. Det lader ikke til, at USA er i stand til at vedtage lovgivning om begrænsning af sine overdrevne CO₂-emissioner. Kina er tilsyneladende ikke villig til at acceptere bindende mål. Udviklingslandene hævder med rette, at det ikke er dem, der har forårsaget denne krise.

Europa har et historisk ansvar for at rydde op i det klimarod, vi har været medansvarlig til. Det er faktisk vores uforvarsomme omgang med miljøet, der har resulteret i disse farlige klimaændringer. Der er ikke blot tale om et miljøproblem og ej heller et rent økonomisk problem, men derimod også et spørgsmål om international social retfærdighed. Jeg støtter mine kollegers opfordring til EU om at fremsætte et reelt finansieringstilbud til udviklingslandene med henblik på at bistå disse lande med at bekæmpe klimaændringerne, så vi kan komme ud af det dødvande, som forhandlingerne for øjeblikket befinder sig i.

Midlerne hertil skal være nye og supplerende, dvs. at de allerede afgivne løfter om 0,7 % ikke skal røres, og midlerne skal være tilstrækkelige til at gøre det muligt for udviklingslandene at bekæmpe klimaændringerne med de nødvendige afbødnings- og tilpasningsforanstaltninger. Nogle siger, at vi ikke har råd til at bevilge disse nye midler. Da bankerne gik tiggengang, kunne det imidlertid næsten ikke gå hurtigt nok for de fleste regeringer, herunder den irske regering, med at hælde flere milliarder skattekroner ned i bankernes pengetanke. Vores økonomi vil komme sig, men det vil vores miljø ikke...

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), *skriftlig*. – (RO) Klimaændringerne udgør en af de alvorligste trusler mod ikke blot miljøet, men også økonomien og samfundet. Høstudbyttet svinger fra år til år og påvirkes kraftigt af ændringen i klimaforholdene. Dette påvirker alle sektorer, men landbruget er den mest sårbare.

Efter min mening skal dette problem håndteres på to måder:

– Der skal udarbejdes en handlingsplan for de mest berørte områder, som skal omfatte anvendelse af visse plantearter, der er modstandsdygtige over for de nye klimaforhold, tilpasning af landbrugskalenderen til de nye forhold, skovrejsning, opførelse af drivhuse, forvaltning af vandressourcer fra landbruget og omdannelse af forurenede grunde til mere miljøvenlige grunde.

– Den anden foranstaltning skal være en fremtidsplan, og formålet med denne skal være at fjerne årsagerne til klimaændringerne ved at fremme en global økonomi, der er baseret på lavere kulstofemissioner kombineret med fremme af energiforsyningsikkerhed.

Jeg mener også, at det er vigtigt at udtænke strategier til forebyggelse og håndtering af naturkatastrofer, da der de seneste 10 år har været talrige eksempler på tørke og oversvømmelser, som har påvirket både landbrugsproduktionen og planter og dyr negativt.

Jeg støtter uforbeholdent EU's strategi om fortsat at føre an i kampen mod klimaændringerne. EU må ikke rykke ned på andenpladsen som følge af den aktuelle økonomiske krise.

Adam Gierek (S&D), skriftlig. – (PL) I fem år har jeg været vidne til, hvordan en særlig gruppe personer fra alle politiske grupperinger, men hovedsagelig fra De Grønne og Socialdemokraterne har pisket et hidtil uset hysteri op omkring klimaet. Der bæres dygtigt ved til dette bål i både kommissionsformandens og den tidligere parlamentsformands indlæg, da der i disse indlæg redegøres for ufattelige naturkatastrofer, som disse talere hævder, vil blive konsekvensen af klimaændringerne.

Personer, der forholder sig rationelt til dette emne, anklages for at være blottet for moralske principper og får, som det var tilfældet for mig i dag, simpelthen ikke mulighed for at udtale sig på "demokratisk" vis. De økonomiske beslutninger i klima- og energipakken, der blev udarbejdet på grundlag af en lidet troværdig hypotese om årsagen til klimaændringerne, er ikke kun en kynisk hån mod den sunde fornuft, men også et varsel om en kommende økonomisk katastrofe og en omvæltning af civilisationen. Vi bør forlange en ærlig drøftelse, der er baseret på synspunkter fra alle objektive videnskabsfolk, om de aktuelle klimaændringer, årsagerne hertil og frem for alt metoder til håndtering af disse virkninger.

Zita Gurmai (S&D), skriftlig. – (HU) For at sikre, at kampen mod klimaændringerne bliver en succes, skal der opnås en ambitiøs, omfattende global aftale i København. Finansieringsspørgsmålet er blevet kardinalpunktet for opnåelsen af en aftale i København. Hvert land skal yde sit bidrag til finansieringen af kampen mod klimaændringerne under hensyntagen til det pågældende lands ressourcer og økonomiske potentiale. EU spiller en vigtig rolle og har påtaget sig en forpligtelse med hensyn til at finansiere klimaprogrammet. I henhold til skøn vedrørende tilvejebringelse af støtte til udviklingslandene og i henhold til beregninger for perioden 2010-2012 vil det årlige finansieringsbehov i størrelsesordenen 5-7 mio. EUR, der vil være nødvendigt, udgøre en væsentlig byrde for både EU og statsbudgetterne.

Med hensyn til det sidste punkt mener jeg imidlertid, at det er nødvendigt, at EU i forbindelse med sine overvejelser om, hvordan den økonomiske byrde fra EU's kommende internationale finansieringsforpligtelser i tilknytning til klimaet skal fordeles, tager højde for de enkelte medlemsstaters økonomiske muligheder og produktionskapacitetsbegrænsninger. Efter min opfattelse skal den enkelte EU-borger også deltage i bekæmpelsen af klimaændringerne, og der er behov for omfattende energisparekampagner for at nå dette mål.

Edit Herczog (S&D), skriftlig. – (HU) Allerede i dag er vi klar over, at langt det største dilemma blandt de farer, der udgør en trussel mod jorden, er drivhusgasser og hovedsagelig CO₂-emissioner. Selv om dette på nuværende tidspunkt kan forekomme de mest magtfulde politiske kredse at være en ideologisk debat, er dette emne af afgørende betydning ved fastlæggelsen af grænserne for de økonomiske muligheder og den økonomiske udvikling og har afgørende indflydelse på de fremtidige investeringer inden for disse områder. Når vi her i Parlamentet taler om klimaændringer og forberedelserne til Københavnkonferencen, må vi ikke glemme, at Parlamentets vedtagelse af energi- og klimapakken skabte fundamentet for en europæisk energipolitik til fremme af ikke blot en bedre konkurrenceevne og en styrket forsyningsikkerhed, men også energieffektivitet, miljøvenlig energiproduktion og beskyttelse af forbrugernes interesser. Den tredje energipakke åbnede fra et markedsorienteret perspektiv mulighed for, at nye investorer og aktører kunne få adgang til EU's energimarked, og med klimapakken blev denne mulighed cementeret fra et lovgivningsmæssigt perspektiv. Dette er af afgørende betydning for EU's politik om klimaændringer og målsætninger for Københavnkonferencen. Der er behov for nye investeringer i energi, nye innovative teknologier og nye aktører. Vi kan trods alt kun opnå en væsentlig nedbringelse af CO₂-emissionerne på såvel europæisk som

internationalt plan, hvis vi udvikler og indfører nye teknologier. EU's nylige beslutninger fremmer dette. Vi skal fortsætte længere ud ad denne vej.

Marian-Jean Marinescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Hvis vi opnår en aftale i København, vil der blive givet det nødvendige incitament til samordning på internationalt plan af de tiltag, der skal iværksættes for at bekæmpe klimaændringerne. Klimakrisen skal forbindes uløseligt med den økonomiske krise. Dette gør det muligt at bevæge sig fra en ubæredygtig økonomi, der er baseret på begrænsede naturressourcer, til en bæredygtig økonomi. Ud over at fremme strategien for energiforsyningsikkerhed og energieffektivitet skal EU udarbejde en plan for investeringer i nye energiteknologier. Fremme af miljøvenlige teknologier på fællesskabsplan omfatter ikke kun udarbejdelse af alternative løsninger på energikrisen, men ligeledes fremme af den økonomiske vækst og oprettelse af nye arbejdspladser. På den anden side vil en aftale i København være lig med en mulighed for at fremme det fremtidige bånd mellem EU's ordning for handel med emissionskvoter og de regionale eller føderale handelsordninger i USA og andre lande med en sådan eller en tilsvarende ordning. Sidst, men ikke mindst, skal EU vedtage en fælles holdning for at fastholde sin ledende rolle i forhandlingerne. EU skal også deltage aktivt i styrkelsen af de nuværende partnerskaber i klimasektoren med udviklingslandene samt i indgåelsen af nye partnerskaber på områder, hvor der ikke allerede er indgået nogle sådanne.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig*. – (PL) Halvanden måned inden topmødet i København og i lyset af de uundgåelige klimaændringer forventer verden, at vi træffer specifikke foranstaltninger – foranstaltninger, som viser, at vi er ansvarlige og seriøse omkring et samarbejde på vegne af borgerne og deres sikkerhed. Vi kender alle indholdet af rapporterne fra Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer, hvor det klart og tydeligt er fastsat, at den opvarmning, der er observeret i de sidste 50 år, i vid udstrækning skyldes menneskelige aktiviteter. Klimaspørgsmål er blevet den geopolitiske og økonomiske prioritet i det 21. århundrede, en prioritet, der kræver beslutninger, som både er dristige og baseret på langsigtede foranstaltninger.

Hvis man skal opnå global enighed, er det nødvendigt at fastsætte klimatraktater, som indeholder nye modeller for nedbringelse af drivhusgasemissioner efter 2012. Kyotoprotokollen var første skridt på vejen til en mentalitetsændring hos regeringerne i verden om spørgsmålet om miljøbeskyttelse. Vi skal fortsætte i denne retning. Men situationen er den, at vi ikke kan nøjes med at nedbringe drivhusgasemissionerne i de udviklede lande som f.eks. USA og Kina.

Det er uhyre vigtigt at støtte de fattige lande, som har problemer med indførelsen af alternative grønne energikilder. Det drejer sig ikke kun om økonomisk støtte, men også om uddannelse og udveksling af erfaringer i forbindelse med indførelse af grøn økonomi. Når vi træffer beslutninger, skal vi også tænke på borgerne. Vi skal informere og uddanne borgerne og overtale dem til at investere i beskyttelsen af miljøet. Som med enhver politisk foranstaltning på sikkerhedsområdet er borgernes samarbejde og støtte uundværlig.

Sirpa Pietikäinen (PPE), *skriftlig*. – (FI) Der fremlægges dagligt nye forskningsresultater om udviklingen af klimaændringerne, og de viser, at ændringerne sker hurtigere end tidligere forudset. Hvis vi skal bevare jorden i den tilstand, som livet her er tilpasset, skal vi etablere en CO₂-neutral økonomi inden udgangen af 2050. EU's klimamålsætninger kan i lyset af disse undersøgelser ikke betragtes som værende for ambitiøse. Alle ved, hvor alvorligt problemet er. Der bruges ikke desto mindre tid på at diskutere, om vi er helt sikre på, at klimaændringerne er menneskeskabte eller ej. Denne manglende vilje til at træffe de rette foranstaltninger er uforståelig, især da vi i lang tid har været klar over, hvordan vi skal iværksætte ændringerne, og hvordan den påkrævede nye teknologi skal anvendes og samtidig være fremmende for livskvaliteten. Der er en psykologisk forklaring på denne slaphed. Nogle af vores adfærdsmodeller er indædte modstandere af forandring, og den resterende del ønsker forandringer i langsomt tempo. Det eneste problem er, at vi ikke har mere tid. Et af de vigtigste spørgsmål i slutningen af året er EU's vilje til at arbejde målrettet på at sikre, at den aftale, der indgås i København, kan leve op til klimaudfordringerne. EU skal uden tøven forpligte sig til en nedbringelse af emissioner på 30 % inden udgangen af 2020 og en nedbringelse på 80 % inden udgangen af 2050. I aftalen vil der indgå et troværdigt løfte fra EU om at hjælpe udviklingslandene med oplysninger og teknologi og tilstrækkelige støttemidler.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (RO) Klimaændringerne vil i løbet af de næste 50 år have en stor virkning på vigtige økonomiske sektorer som f.eks. landbrug, energi, transport, økosystemer, turisme og sundhed.

Klimaændringerne vil endvidere påvirke husholdninger, virksomheder og visse dele af samfundet, især ældre, mennesker med handicap og lavindkomstfamilier. EU er fast besluttet på at træffe umiddelbare foranstaltninger for at nedbringe drivhusgasemissionerne. Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt at nedbringe

drivhusgasemissionerne for at afhjælpe virkningerne af klimaændringerne. Der er brug for yderligere foranstaltninger for at afhjælpe dette problem på kort sigt.

Virkningerne af klimaændringerne forventes at være meget større end forudset, og disse virkninger vil være en realitet, uanset hvilke foranstaltninger der træffes for at afhjælpe dem. Der er derfor brug for foranstaltninger for at styrke modstanden fra naturens og menneskets systemer imod at afhjælpe virkningerne af klimaændringerne, der er med andre ord brug for tilpasningspolitikker.

Disse politikker er indført på EU-plan, men de skal også indføres på globalt plan. Derfor skal konferencen i København være en succes. Vi skal indgå en global solidaritetspagt om udvikling af grønne økonomier ved at fremme bestemte rene teknologier, som vil skabe arbejdspladser samt beskytte miljøet og folkesundheden.

Pavel Poc (S&D), skriftlig. – (CS) EU har en global førerposition i kampen mod klimaændringer. Med denne position følger der naturligvis et ansvar for at hjælpe udviklingslandene. Når vi yder støtte, er vi i høj grad også ansvarlige for konsekvenserne heraf. Hvis udviklingslandene modtager 30 mia. EUR om året i bestræbelserne på at afhjælpe virkningerne af klimaændringerne, skal formålet med støtten være klimaretfærdighed og -solidaritet. Vi kan ikke acceptere en målsætning eller et resultat, der vil skabe nye spændinger på grund af nye skævheder i den sociale og politiske udvikling. Forholdet mellem udviklingslandene og de udviklede lande er kompliceret. Ved tildeling af midler skal vi overveje de eventuelle konsekvenser af udviklingsstøtten, herunder politiske og befolkningsmæssige konsekvenser. Størstedelen af midlerne skal være rettet mod støtte af uddannelse og informationssamfundet. Selv i Europa-Parlamentet er det ikke alle, der er overbevist om, at klimaændringerne er en reel trussel. Hvis der ikke er nogen forståelse af situationens alvor med hensyn til klimaændringerne og konsekvenserne heraf i mållandene, vil vores støtte blot opleves som en form for bestikkelse til regeringerne i de lande, hvor indbyggerne ikke oplever samme velstand som os. Hvis EU's ambitiøse målsætninger ikke afspejles i tilstrækkelig grad af de andre vigtige parter – USA, Kina, Indien og landene i Syd- og Centralamerika – vil EU være nødt til at koncentrere sig om at styrke sine interne tilpasningsforanstaltninger og -mekanismer, især i forbindelse med EU-borgernes sundhed og sikkerhed.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (RO) Forhandlingerne i København om støtte til udviklingslandene vil være af afgørende betydning, hvis topmødet skal være en succes. Nogle afrikanske lande har allerede udtalt, at de ikke vil kunne forpligte sig til den form for aftale, som vi har brug for at indgå i København, hvis den ikke indeholder passende støtteforanstaltninger til afhjælpning og tilpasning i udviklingslandene. Der er to vigtige punkter i denne sammenhæng – det første, at de offentlige midler, der afsættes til disse udviklingslande, skal være nye og yderligere midler og ikke komme fra de eksisterende støttebudgetter. Det andet punkt er, at det ikke kun er offentlige midler, som kan anvendes i denne sammenhæng. Der kan ud over ydelsen af direkte støtte træffes foranstaltninger med henblik på at opfordre den private sektor til at investere i økonomier med lavt kulstofforbrug. Den private sektors vilje til at investere i udviklingslandene vil afhænge af internationale aftaler om ordninger om handel med emissioner. Aftaler om dette spørgsmål vil skabe politisk sammenhæng og stabilitet, som vil give den private sektor troen på og viljen til at foretage investeringer i udviklingslandene. Forhandlingerne skal derfor både være rettet imod omfattende forpligtelser med hensyn til offentlig støtte og konkrete foranstaltninger til sikring af den private sektors vilje til at foretage investeringer.

(Mødet udsat kl. 11.55 og genoptaget kl. 12.00)

FORSÆDE: Gianni PITTELLA

Næstformand

6. Berigtigelse (artikel 216): se protokollen.

7. Afstemningstid

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er afstemningen.

(Afstemningsresultat: se protokollen)

7.1. Statutten for Det Internationale Agentur for Vedvarende Energi (Irena) (A7-0026/2009, Herbert Reul) (afstemning)

7.2. Forældede rådsretsakter om den fælles landbrugspolitik (A7-0018/2009, Paolo De Castro) (afstemning)

7.3. Delegering af laboratorieundersøgelser (A7-0017/2009, Paolo De Castro) (afstemning)

7.4. Reducerede punktafgiftssatser i Madeira og Azorerne (A7-0039/2009, Danuta Maria Hübner) (afstemning)

7.5. Beskyttelse af vilde fugle (kodificeret udgave) (A7-0024/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (afstemning)

7.6. Gasapparater (kodificeret udgave) (A7-0025/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (afstemning)

7.7. Udbud af audiovisuelle medietjenester (kodificeret udgave) (A7-0029/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (afstemning)

7.8. Beskyttelse af arbejdstagere mod asbest (kodificeret udgave) (A7-0033/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (afstemning)

7.9. Veterinærkontrollen for dyr, der føres ind i Fællesskabet fra tredjelande (kodificeret udgave) (A7-0028/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (afstemning)

7.10. Informationsnet for landøkonomisk bogføring (kodificeret udgave) (A7-0031/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (afstemning)

7.11. Dyresundhedsmæssige betingelser for samhandelen inden for Fællesskabet med fjerkræ og rugeæg (kodificeret udgave) (A7-0027/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (afstemning)

7.12. Racerent avlskvæg (kodificeret udgave) (A7-0032/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (afstemning)

7.13. Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Mauritius om visumfritagelse for kortvarige ophold (A7-0019/2009, Simon Busuttil) (afstemning)

7.14. Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Seychellerne om visumfritagelse for kortvarige ophold (A7-0012/2009, Simon Busuttil) (afstemning)

7.15. Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Barbados om visumfritagelse for kortvarige ophold (A7-0013/2009, Simon Busuttil) (afstemning)

7.16. Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Saint Kitts og Nevi om visumfritagelse for kortvarige ophold (A7-0014/2009, Simon Busuttil) (afstemning)

7.17. Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Antigua og Barbuda om visumfritagelse for kortvarige ophold (A7-0015/2009, Simon Busuttil) (afstemning)

7.18. Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Commonwealth of The Bahamas om visumfritagelse for kortvarige ophold (A7-0016/2009, Simon Busuttil) (afstemning)

7.19. Forslag til ændringsbudget nr. 9/2009: Jordskælv i Italien (A7-0023/2009, Jutta Haug) (afstemning)

7.20. Anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen (Tyskland) (A7-0022/2009, Reimer Böge) (afstemning)

7.21. Anmodning om ophævelse af Marek Siwiecs immunitet (A7-0030/2009, Diana Wallis) (afstemning)

7.22. Evalueringsmekanisme til overvågning af anvendelsen af Schengenreglerne (A7-0035/2009, Carlos Coelho) (afstemning)

– Efter afstemningen om Kommissionens forslag:

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! I går understregede min kollega, Kommissionens næstformand, hr. Barrot, at formålet med forslaget er at overføre evalueringsmekanismen til fællesskabsregi og effektivisere den og samtidig opretholde den gensidige tillid, som medlemsstaterne har til hinanden.

Kommissionen er overbevist om, at Parlamentet skal være involveret i evalueringen af Schengenreglerne, og det er Parlamentet ikke på nuværende tidspunkt. Borgerne skal have adgang til resultaterne af denne evaluering.

I henhold til de gældende traktater er det imidlertid ikke muligt at involvere Parlamentet gennem den fælles beslutningsprocedure. Kommissionen fastholder derfor sit forslag på grundlag af de gældende traktater.

Når Lissabontraktaten træder i kraft, vil sagen under alle omstændigheder blive genoptaget, og Kommissionen vil så på det pågældende tidspunkt fastlægge det mest hensigtsmæssige retsgrundlag for den foreslåede mekanisme og involvere Europa-Parlamentet så meget, som det er muligt.

Kommissionen kan derfor stille ændringsforslag eller nye forslag, alt efter den pågældende situation.

Carlos Coelho, ordfører. – (PT) Hr. formand! Jeg bifalder Europa-Kommissionens klarlægning, men ønsker som klarlagt under forhandlingen at minde Parlamentet om, at Europa-Parlamentets Juridiske Tjeneste – selv om den anerkendte gyldigheden af retsgrundlaget for Kommissionens initiativ – på grundlag af den gældende traktat også udtalte, at Europa-Kommissionen kunne have taget samme initiativ på grundlag af en juridisk fremgangsmåde, som giver Europa-Parlamentet ret til at deltage i lovgivningsproceduren som led i den fælles beslutningsprocedure.

Da dette ikke er tilfældet, foreslår jeg, at initiativet henvises til fornyet behandling i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, så Kommissionen kan revurdere sit initiativ. Og så kan Parlamentet inden for rammerne af artikel 56 i forretningsordenen forvente at modtage et initiativ fra Kommissionen, som respekterer den fælles beslutningsprocedure og giver Europa-Parlamentet den fortjente beføjelse til at gribe ind i forbindelse med opnåelse af større sikkerhed i Schengenområdet.

Formanden. – Mange tak, hr. Coelho. Det er ikke nødvendigt at stemme om denne anmodning, da Kommissionen har besluttet at fastholde sit forslag, hvorved forslaget automatisk henvises til fornyet behandling i udvalget, som hr. Coelho foreslog.

7.23. Evalueringsmekanisme til overvågning af anvendelsen af Schengenreglerne (A7-0034/2009, Carlos Coelho) (afstemning)

– Efter afstemningen om Kommissionens forslag:

Karel De Gucht, *medlem af Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! Det er samme scenarium. Derfor er Kommissionens holdning den samme.

Formanden. – Denne anden betænkning vil utvivlsomt blive henvist til fornyet behandling i udvalget, da Europa-Kommissionen har besluttet at fastholde sit forslag.

8. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

– Betænkning: Simon Busuttil (A7-0013/2009)

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (RO) Hr. formand! Jeg har stemt for betænkningerne om Bahamas, Barbados, Saint Kitts og Nevis samt Seychellerne. I de pågældende betænkninger bifalder jeg de punkter, der omhandler bekæmpelse af de bureaukratiske processer for aftaler, fri bevægelighed for borgerne og den gensidighed, som alle disse aktioner skal være forbundet med.

Jeg ønsker imidlertid med den største respekt for alle disse suveræne lande, der er vores venner, at benytte vores gode forhold, som demonstreres gennem disse aftaler, til at hjælpe de pågældende lande, der – og jeg gentager – er suveræne lande og vores venner, med at undgå en pandemi, som er endnu farligere end influenza, nemlig skattely. Dette spørgsmål er allerede drøftet i G20 og mange andre fora.

Skattely har desværre bidraget meget stærkt til den økonomiske krise, som vi oplever i dag. Der ydes allerede en indsats, måske endnu ikke en stor indsats, for at udrydde de mest aktive skattely, men vi må ikke være naive. Der kan oprettes andre skattely.

I Spanien er Gürtelsagen nyhedsstof. Der er ikke blot tale om et enormt netværk, som er præget af korrupktion, det er også præget af kapitalflugt. Jeg ønsker derfor at opfordre repræsentanterne for Kommissionen og Rådet til at drage fordel af disse aftaler og insistere på denne immunisering, som vi vil være nødt til at kræve før eller siden for at opnå en bredere og mere radikal politik imod skattely.

– Betænkning: Carlos Coelho (A7-0034/2009)

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Hr. formand! Schengentraktaten medførte en kvalitativ ændring i de fleste lande i EU. Selv om det ikke er så længe siden, at traktaten trådte i kraft, glemmer vi ofte, hvordan Europa var, da der var landegrænser og vanskeligheder forbundet med at komme fra én medlemsstat til en anden. Schengenaftalen er endnu en succes i EU's integration, men med aftalen følger også et stort ansvar. De nye medlemsstater har påtaget sig ansvaret for en betydelig del af vores landegrænser.

Ligesom der er positive aspekter, er der også negative aspekter, da der er indført for store begrænsninger for bevægeligheden for borgerne i de lande, der deler en grænse med EU, og det er hovedsageligt de nye lande som f.eks. Polen og Letland. På grund af disse vanskeligheder er der bl.a. alvorlige begrænsninger i forbindelse med at krydse vores østlige grænser. Der er opstået en ny opdeling, en form for barriere mellem lande, som havde og stadig har nære forbindelser på grund af fælles historie, familieforbindelser og især deres naboskab.

Der er i overensstemmelse med bestemmelserne i Schengenaftalen indført et fælles system med intern kontrol, som håndhæves af de relevante tjenester i de EU-lande, der har tiltrådt aftalen. Men tilsyneladende håndhæves dette kontrolsystem med unødvendig stringens, og det bidrager ikke til opbygningen af et positivt billede af et forenet EU.

Skriftlige stemmeforklaringer

– Betænkning: Herbert Reul (A7-0026/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for betænkningen. Jeg støtter Det Europæiske Fællesskabs indgåelse af statuten for Det Internationale Agentur for Vedvarende Energi (Irena) fuldt ud. Agenturets vigtigste målsætning er at fremme bedste praksis i sektoren for vedvarende energi, både inden for EU og globalt. I agenturets statut er det fastsat, at agenturet vil fremme anvendelsen af vedvarende energi på globalt plan.

Det Europæiske Fællesskabs indgåelse af statuten for agenturet vil gøre det muligt for EU at få bedre og mere direkte adgang til oplysninger om aktiviteterne i sektoren for vedvarende energi, både på europæisk og globalt plan. Samtidig vil EU's status som medlem af agenturet gøre det muligt at styrke overvågningen af

de fremskridt, som medlemsstaterne har opnået i opfyldelsen af den obligatoriske målsætning for vedvarende energi inden udgangen af 2020.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg har stemt for betænkningen. Der er på nuværende tidspunkt ingen koordineret strategi for vedvarende energi på europæisk og globalt plan. Der er derfor et stort spring imellem de lande, der har opnået store fremskridt og fremgang inden for vedvarende energi, og de lande, som stadig sakker agterud på dette område.

Hvis vi ønsker at fremskynde processen med at øge andelen af vedvarende energikilder, skal de forskellige lande træffe koordinerede foranstaltninger, og de lande, der er i front, skal dele deres erfaringer om bedste praksis. Jeg tror, at agenturet vil yde en indsats for at opfylde målsætningerne og skabe nye impulser og målrettethed til fremme af vedvarende energi generelt.

Maria da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg bifalder, at EU nu er repræsenteret i Det Internationale Agentur for Vedvarende Energi (Irena). Det Internationale Agentur for Vedvarende Energi har som målsætning at fremme vedtagelse og bæredygtig anvendelse af alle former for vedvarende energi under hensyntagen til deres bidrag til beskyttelse af miljø og klima, økonomisk vækst, social samhørighed (især fattigdomsbekæmpelse og bæredygtig udvikling), adgang til energi og energiforsyningssikkerhed, regionaludvikling og ansvarlighed hos alle generationer.

Agenturet har også som målsætning at rådgive regeringerne i udviklingslandene og dermed bidrage til landenes overgang til et samfund med lavt kulstofforbrug.

Anvendelsen af vedvarende energi er en af de vigtigste målsætninger i EU's klima- og energipakke. Agenturet vil støtte opfyldelsen af pakkens målsætninger, især målsætningen om at øge andelen af anvendt vedvarende energi til 20 % af det samlede energiforbrug inden udgangen af 2020.

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Irena blev officielt oprettet den 26. januar 2009. Formålet med agenturet er at være centrum for fremme af en hurtig overgang til anvendelsen af bæredygtig energi. Agenturets statut er indgået. Det er uhyre vigtigt, at agenturet iværksættes hurtigst muligt. Jeg bifalder vedtagelsen af den fremlagte statut og har derfor stemt for betænkningen.

Proinsias De Rossa (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg støtter Det Europæiske Fællesskabs indgåelse af statuten for Det Internationale Agentur for Vedvarende Energi. Det Internationale Agentur for Vedvarende Energi har som målsætning at være et ekspertisecenter for vedvarende energi, som vil gøre det muligt for agenturet at hjælpe regeringerne med at udnytte vedvarende energikilder, formidle viden og bedste praksis og fremme uddannelse på dette område. Det er derfor fordelagtigt for EU at være repræsenteret i en institution, hvis målsætninger hænger sammen med et kompetenceområde for EU, og hvis statut allerede er undertegnet af 20 medlemsstater.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Portugal er det sjette mest energiafhængige land i EU 27, og derfor er det meget vigtigt at investere i ren teknologi.

Der skal fastlægges en national plan for vedvarende energi med særlig vægt på vindenergi, bølgeenergi (på grund af de exceptionelle forhold ved den portugisiske kyst), solartermisk energi og solcelleenergi og mikroproduktion.

Jeg bifalder endvidere forsknings- og udviklingsmetoder, teknologier og strategier til lagring af overskydende vedvarende energi.

Der skal fastlægges en energipolitik, hvor der tages højde for økonomiske udfordringer og sociale behov, og hvor bæredygtighed fremmes uden at medføre yderligere miljømæssige omkostninger, som skal bæres af fremtidige generationer.

Mit store ønske har altid været at begrænse vores energiafhængighed, og jeg er sikker på, at vejen frem er at støtte og udvikle vedvarende energi, og jeg bifalder derfor, at Portugal er et grundlæggende medlem af Det Internationale Agentur for Vedvarende Energi (Irena).

Det er også derfor, at jeg støtter Det Europæiske Fællesskabs indgåelse af statuten for Det Internationale Agentur for Vedvarende Energi (Irena).

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jeg har stemt for betænkningen, og jeg ønsker i denne sammenhæng at fremhæve betydningen af at oprette dette internationaleagentur, som vil fremme og støtte anvendelsen

af vedvarende energikilder i verden, samt fremhæve fordelene ved vedvarende energi på grund af det bidrag, som anvendelsen af disse energikilder giver til beskyttelse af miljø og klima, økonomisk vækst og social samhørighed, herunder bekæmpelse af fattigdom, samt sikring af energiforsyningssikkerhed og regionaludvikling.

På konferencen i Bonn i januar 2009 blev Rumænien udnævnt som næstformand for dette første møde. Rumænien blev også opfordret til at deltage i Irenas administrative udvalg, som fungerer som agenturets sekretariat, indtil agenturet er i drift. På nuværende tidspunkt har 137 stater undertegnet statutten, herunder 24 EU-medlemsstater.

– Betænkning: Paolo De Castro (A7-0018/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jeg har stemt for betænkningen om forslaget om ophævelse af forældede rådsretsakter om den fælles landbrugspolitik, da det er nødvendigt at fjerne retsakter, som ikke længere er relevante, fra *acquis communautaire* for at fremme gennemsigtigheden og retssikkerheden i fællesskabslovgivningen i lyset af den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning, som Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen har indgået. Det blev for nylig bekræftet endnu en gang i Kommissionens meddelelse med titlen "En forenklet fælles landbrugspolitik for Europa – en succes for alle". Jeg er ansvarlig for Europa-Parlamentets betænkning om meddelelsen for Gruppen for det progressive forbund af socialdemokrater i Europa-Parlamentet. Inden for rammerne af denne strategi er det derfor vigtigt at fjerne retsakter, som ikke længere har reel betydning, fra den gældende lovgivning.

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Det er på grund af den meget omfattende EU-lovgivning uhyre vigtigt, at forældet materiale fjernes. I lyset heraf har jeg stemt for betænkningen.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det er efter min opfattelse uhyre vigtigt, at alle interessenter i den fælles landbrugspolitik skal være bekendt med det retsgrundlag og de regler, der på ethvert tidspunkt er gældende.

Jeg accepterer, at forældede retsakter af hensyn til retssikkerheden ikke skal være gældende i EU's retssystem på ubestemt tid.

Jeg mener, at lovgivningen på grund af den fælles landbrugspolitik grundlæggende betydning for EU's regeringer og borgere skal være så enkel og klar som muligt med hensyn til gennemførelse og gældende regler.

Den fælles landbrugspolitik er afgørende for EU's eksistens, den er af meget stor praktisk betydning og må ikke være et sammenrod af regler, forordninger, retsakter og afgørelser, som ikke længere er gældende, da lovgivningen således ikke vil være effektiv.

I lyset af ovenstående støtter jeg Kommissionens forslag om ophævelse af forældede retsakter om den fælles landbrugspolitik.

Alan Kelly (S&D), *skriftlig*. – (EN) Det spørgsmål, vi har stemt om, omhandler nødvendigheden af, at de europæiske institutioner ophæver rådsretsakter, som med tiden og den teknologiske udvikling er forældede og irrelevante for funktionen af EU. Afstemningen henviser til visse rådsretsakter om den fælles landbrugspolitik. Efter min opfattelse har visse aspekter af den fælles landbrugspolitik længe skullet gennemgås. Hvis politikken skal gennemføres korrekt og til gavn for de europæiske borgere, skal de retsakter, som fastsættes i dag, være relevante for landbruget i dag. Det er endvidere min faste overbevisning, at der skal gøres noget for, at EU kan slippe af med sit image blandt Europas borgere som en institution med alt for meget bureaukrati. Foranstaltninger som disse tjener kun til at skabe forvirring uden at have et reelt formål. Visse aspekter af EU-politikkerne ødelægger EU's image blandt borgerne og får borgerne til at tage afstand fra EU. Jeg vil slutte af med at understrege, at vi altid skal stemme for modernisering af EU's retsakter og politikker, hvis EU fortsat skal være relevant.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Jeg har med stor glæde stemt for betænkningen om forslaget til Rådets forordning om ophævelse af forældede rådsretsakter om den fælles landbrugspolitik, da vi ofte hører, at EU-lovgivningen er for omfattende med negative konsekvenser for den korrekte funktion af markedsøkonomien. Dette gælder især for den fælles landbrugspolitik, hvor der stadig er mange unødvendige retsakter til trods for mange forenklinger og ophævelse af en række retsakter.

Mange af disse retsakter har ikke længere nogen retlig betydning, mens indholdet i andre retsakter er omfattet af efterfølgende dokumenter. Denne situation medfører en stor tids- og omkostningsmæssig byrde for vores landmænd og kræver omfattende administration. Derfor er det nødvendigt med yderligere opdatering,

konsolidering og forenkling af EU's lovgivning samt ophævelse af mange unødvendige retsakter, således at de gældende bestemmelser er enkle, klare og tydelige. På denne måde vil EU komme tættere på borgerne.

Oldřich Vlasák (ECR), skriftlig. – (CS) Jeg ønsker at forklare min stemme om forslaget til Rådets forordning om ophævelse af forældede rådsretsakter om den fælles landbrugspolitik. Der blev vedtaget mange retsakter i Europa-Parlamentet og Rådet under processen med den europæiske integration. På tidspunktet for vores tiltrædelse af EU udgjorde *acquis communautaire* 80 000 siders tekst, hvoraf halvdelen omhandler landbruget. Det er derfor positivt, at EU's organer på et interinstitutionelt grundlag er enige om, at EU-lovgivningen skal opdateres og begrænses.

Retsakter, der ikke har nogen varig betydning, skal fjernes fra *acquis communautaire* for at fremme gennemsigtigheden af og sikkerheden i forbindelse med EU-lovgivningen. Kommissionen erklærede for nylig, at 250 retsakter om landbruget var forældede. Vi drøfter nu 28 retsakter, der ikke har nogen betydning ud fra et praktisk synspunkt, men som stadig eksisterer formelt, og seks retsakter, som er forældede. Selv om jeg har støttet forslaget, er jeg af den faste overbevisning, at der er yderligere muligheder for at forenkle EU-lovgivningen og mindske bureaukratiet i Bruxelles, og jeg vil derfor anmode Kommissionen om fortsat at yde en indsats for at forenkle EU-lovgivningen.

– **Betænkning: Paolo De Castro (A7-0017/2009)**

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Der skal foretages laboratorieundersøgelser for at identificere skadelige organismer, som ikke findes i EU. Det er i henhold til den gældende lovgivning ikke muligt at uddelegere dette arbejde til bestemte laboratorier, idet de ikke opfylder alle kravene i artikel 2, stk. 1, litra g, andet led, i direktiv 2000/29/EF. Jeg mener, at det skal være muligt for de pågældende laboratorier at foretage disse undersøgelser, hvis de opfylder en række krav. Jeg har derfor stemt for betænkningen.

– **Betænkning: Danuta Maria Hübner (A7-0039/2009)**

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg har stemt for betænkningen, som giver Portugal bemyndigelse til at anvende reducerede punktafgiftssatser i Azorerne og Madeira på likører, brændevin og rom, som fremstilles og forbruges lokalt, da det efter min opfattelse er en vigtig måde, hvorpå man kan støtte små industrier i den sektor, der er involveret i fremstillingen af disse produkter, og som har meget ugunstige konkurrencevilkår på grund af liberaliseringen af markederne og det stigende salg af spiritus i de pågældende regioner.

Nedsættelsen af denne afgift vil endvidere bidrage til større økonomisk og social balance i de pågældende regioner og dermed sikre bæredygtighed og endda jobskabelse, som er af afgørende betydning for at sikre den lokale økonomi.

John Attard-Montalto (S&D), skriftlig. – (EN) Maltas regering skal tage lignende initiativer i relation til øen Gozo. Alle EU-medlemsstater med øområder har ansøgt om lignende foranstaltninger og af EU fået mulighed for at træffe disse særlige foranstaltninger. Foranstaltningerne varierer fra øområde til øområde. De har dog én ting til fælles, og det er ydelsen af økonomisk støtte for at afbalancere de negative aspekter af øområderne. Øen Gozo er præget af forskellige problemer, herunder dobbelt afsondrethed, afsides beliggenhed, lille størrelse og vanskelig topografi. Lande, der er meget større end Malta, f.eks. Portugal, Italien og Grækenland, har kunnet opnå særlige foranstaltninger for at skabe tiltrækkende incitament for øområderne. De mindre maltesiske øer er særlig sårbare.

Øen Gozo har brug for støtte gennem indførelse af lignende særlige foranstaltninger. Det er den maltesiske regerings ansvar at identificere de mest velegnede foranstaltninger og efterfølgende ansøge EU om at træffe de pågældende foranstaltninger. Det er Maltas regering, der skal afhjælpe de problemer, som øen Gozo kæmper imod.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Her er der tale om en forlængelse af den afgiftsnedsættelse, der i 2002 blev tildelt Portugal i relation til visse selvstyrende regioner. Jeg bifalder den pågældende forlængelse og har derfor stemt for betænkningen.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg har stemt for Hübner-betænkningen om forslaget til Rådets beslutning om bemyndigelse af Portugal til at anvende reducerede punktafgiftssatser i den selvstyrende region Madeira på rom og likører, som fremstilles og forbruges lokalt, samt i den selvstyrende region Azorerne på likører og brændevin, som fremstilles og forbruges lokalt. Under hensyntagen til de specifikke faktorer for disse

fjerntliggende regioner mener jeg, at forlængelsen er uhyre vigtig for overlevelsen af den lokale industri, der fremstiller disse produkter, og for beskyttelsen af arbejdspladserne inden for denne sektor.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) I lyset af betydningen for landbruget og dermed økonomien og beskæftigelsen i de portugisiske selvstyrende regioner Madeira og Azorerne og betydningen for fremstillingen af rom og brændevin samt likører i begge regioner er det uhyre vigtigt, at der fortsat anvendes reducerede punktafgiftssatser på disse produkter, da det ikke vil medføre urimelige konkurrencevilkår på det indre marked.

Stigningen i detailprisen som følge af ophævelsen af disse punktafgiftssatser vil gøre konkurrencevilkårene for disse produkter endnu dårligere i forhold til lignende produkter importeret fra resten af EU og vil derfor være en trussel mod de traditionelle produkters overlevelse. Det vil have katastrofale følger for den lokale industri og den regionale økonomi på et samfundsøkonomisk plan på grund af konsekvenserne for familiedrevne landbrug i de pågældende regioner.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Forslaget, der er godkendt med overvældende flertal på dagens plenarmøde, gør det muligt for Portugal på grund af en forlængelse af den afgiftsnedsættelse, der blev fastsat i 2002, at anvende reducerede punktafgiftssatser i den selvstyrende region Madeira på rom og likører, som fremstilles og forbruges lokalt, samt i den selvstyrende region Azorerne på likører og brændevin, som fremstilles og forbruges lokalt. Jeg har siden starten af processen gjort alt for at sikre, at denne foranstaltning, som ophørte i slutningen af 2008, ville blive forlænget hurtigst muligt. Efter at have opnået enstemmig støtte fra Regionaludviklingsudvalget blev dette resultat bekræftet i dagens afstemning, hvorved afgiftsnedsættelsen forlænges med virkning fra januar 2009 indtil 2013.

Madeiras rom- og likørproducenter kæmper med permanente problemer forbundet med geografisk afsondrethed, afsides beliggenhed, vanskeligt terræn og klima samt bedrifternes ringe størrelse. Hvis producenterne ikke længere kan drage fordel af denne foranstaltning, vil de være tvunget til at hæve priserne, og det vil have konsekvenser for deres aktiviteter og den beskæftigelse, som aktiviteterne genererer, med svære konsekvenser for hele regionen.

– **Betænkning: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0024/2009)**

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Betænkningen består udelukkende af en kodifikation af de eksisterende tekster uden indholdsmæssige ændringer. Jeg bifalder den pågældende kodifikation og har derfor stemt for betænkningen.

– **Betænkning: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0025/2009)**

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Betænkningen består af endnu en kodifikation uden indholdsmæssige ændringer, som jeg bifalder, og jeg har derfor stemt for betænkningen.

– **Betænkning: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0029/2009)**

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Betænkningen består udelukkende af en kodifikation af de eksisterende tekster uden indholdsmæssige ændringer, og jeg har derfor stemt for betænkningen.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *skriftlig*. – (RO) Samordningen af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester er af afgørende betydning for oprettelsen af et medierum, hvor det vigtigste tema er – forenet i mangfoldighed. Det er af lige så stor betydning for os at gøre EU-lovgivningen tilgængelig for alle borgerne. Betænkningen om forslaget til Rådets direktiv om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester i en kodificeret udgave, fremlagt inden plenarmødet, er en rent teknisk og juridisk foranstaltning, hvis fordele imidlertid er ubestridelige. Kodifikation af lovgivning, der konstant ændres, er en foranstaltning, som medfører større klarhed og gennemsigtighed i forhold til EU-lovgivningen, og som gør den lettere for EU's borgere at forstå. I dette tilfælde vil kodifikationsforslaget medføre, at det tidligere direktiv fra 1989 erstattes af et nyt direktiv (uden indholdsmæssige ændringer), hvor de retsakter, som direktivet er suppleret med i løbet af årene, er tilføjet. Jeg har støttet dette initiativ, fordi vi ud over initiativets tekniske aspekter ikke kan ignorere dets værdi i forbindelse med støtte af den hensigtsmæssige funktion af audiovisuelle medietjenester for ikke at nævne øget gennemsigtighed.

Petru Constantin Luhan (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jeg bifalder teksten i betænkningen, da informationspluralisme bør være et grundlæggende princip i EU. Diversificering af massemedierne medfører spredning af synspunkter, som er et uhyre vigtigt aspekt af et demokratisk samfund.

Spørgsmålet har også et økonomisk aspekt. De konventionelle audiovisuelle medietjenester (f.eks. fjernsyn) og de medietjenester, der er opstået for nylig, giver store beskæftigelsesmuligheder, som til gengæld vil fremme den økonomiske vækst og investeringer.

– **Betænkning: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0033/2009)**

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Denne betænkning vedrører kodificering af lovgivningen om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest. Jeg går ind for sådan kodificering og har derfor stemt for.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), *skriftlig*. – (FR) Ligesom flertallet af mine kolleger stemte jeg ja til at gøre fællesskabslovgivningen klarere og mere gennemsigtig. Gennem vedtagelsen af denne beslutning støtter Parlamentet faktisk Kommissionens ønsker om at "rense ud" i teksterne ved at kodificere lovgivningen om beskyttelse af arbejdstagere mod asbest. Denne beslutning vil sikre, at disse regler, som er nødvendige for arbejdstagerne, bedre kan anvendes.

– **Betænkning: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0028/2009)**

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Denne betænkning vedrører kodificering af lovgivningen om veterinærkontrollen for dyr, der føres ind i Fællesskabet, og jeg har derfor stemt for.

Miroslav Mikolášik (PPE), *skriftlig*. – (SK) Jeg glæder mig over vedtagelsen af fru Geringer de Oedenbergs betænkning om forslag til Rådets direktiv om fastsættelse af principperne for tilrettelæggelse af veterinærkontrollen for dyr, der føres ind i Fællesskabet fra tredjelande. Det nye direktiv vil klart bidrage til en afklaring af og et bedre overblik over de nuværende omfattende retlige bestemmelser på området. I direktivet fokuseres der på kodificering af bestemmelser, uden at deres faktiske indhold ændres.

Set fra de europæiske borgeres side bidrager en forenkling og afklaring af Fællesskabets lovgivning til øget retssikkerhed, og den kodificering, der gennemføres i direktivet, er efter min mening et skridt i den rigtige retning, som vil føre til effektiv anvendelse af positiv lovgivning. Samtidig er jeg enig i, at en harmonisering af principperne på fællesskabsniveau ikke kun vil bidrage til forsyningssikkerhed, men også til en stabilisering af det indre marked, hvor de indre grænsekontroller er blevet fjernet, og til at beskytte dyr, der føres ind i Fællesskabet.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Under de nuværende bestemmelser skal myndighederne, når de opdager en transport, som ikke overholder dyrebesskyttelseslovene, efter en "beslaglæggelse" af hensyn til dyrevelfærden levere alle uvaccinerede dyreunger, som er blevet adskilt for tidligt fra deres moderdyr, tilbage til ejeren, når problemet er udbedret. I praksis udnyttes denne situation naturligvis skamløst.

Denne kodificering ville være en god lejlighed til at ændre EU's forordning om dyretransport, så dyreunger kan beslaglægges permanent, når en transport ikke opfylder reglerne, så dette hul i lovgivningen lukkes. Vi har desværre ikke benyttet os af denne lejlighed. Alligevel vil kodificeringen generelt sikre en forbedring af bestemmelserne om dyrebesskyttelse, og derfor har jeg stemt for betænkningen.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Da ernæring er en væsentlig faktor for befolkningens sundhed, og da dyr er blandt de essentielle fødevarerprodukter, er det særlig vigtigt, at der ydes omfattende beskyttelse i den henseende, og det skal bl.a. sikres gennem veterinærkontrol. Denne veterinærkontrol er især vigtig ved Fællesskabets ydre grænser, navnlig fordi standarderne i denne henseende ofte ikke er så høje i tredjelande som i Europa.

Det kræver mere målrettede, mere ensartede og klarere bestemmelser for at sikre, at der gennemføres sammenlignelige importkontroller ved alle ydre grænser. Kommissionens aktuelle forslag til Rådets direktiv om fastsættelse af principperne for tilrettelæggelse af veterinærkontrollen for dyr, der føres ind i Fællesskabet fra tredjelande, er et skridt i denne retning, som jeg derfor støtter.

– **Betænkning: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0031/2009)**

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Dette er en kodificering uden væsentlige ændringer, og derfor har jeg stemt for.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), *skriftlig*. – (FR) Ligesom flertallet af mine kolleger stemte jeg ja til at gøre lovgivningen om oprettelse af et informationsnet for landøkonomisk bogføring til belysning af indkomstforhold og driftsøkonomiske forhold i landbruget klarere og mere gennemsigtig med henblik på at forbedre denne lovgivning og frem for alt gøre teksten lettere at læse.

– **Betænkning: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0027/2009)**

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Denne betænkning omhandler en simpel kodificering af lovgivningen om dyresundhedsmæssige betingelser for samhandelen inden for Fællesskabet. Jeg går ind for sådan kodificering og har derfor stemt for denne betænkning.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Opdræt af fjerkræ er for det første en væsentlig del af de økonomiske aktiviteter i landbrugssektoren, hvor det repræsenterer en indtægtskilde for en del af arbejdsstyrken i landbruget. Æg og fjerkræ er for det andet blandt de vigtigste fødevarer. Derfor bør handel med disse produkter reguleres klart og ensartet bl.a. med henblik på at beskytte borgernes sundhed.

Kommissionens aktuelle forslag til en kodificeret version af Rådets direktiv om dyresundhedsmæssige betingelser for samhandelen inden for Fællesskabet med fjerkræ og rugeæg samt for indførsel heraf fra tredjeland er til gavn for alle, der arbejder inden for landbruget, og alle, der driver handel på området, samt borgerne i EU som forbrugere, og derfor støtter jeg det.

– **Betænkning: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0032/2009)**

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Dette er en kodificering uden væsentlige ændringer, og derfor har jeg stemt for.

– **Betænkning: Simon Busuttil (A7-0019/2009)**

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Dette forslag omhandler visumfri rejse mellem Mauritius og EU's medlemsstater. Jeg går ind for en sådan aftale og har derfor stemt for denne betænkning.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg støtter denne aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Mauritius om visumfritagelse for kortvarige ophold. EU-borgere og statsborgere i Mauritius, der rejser til den anden kontraherende parts territorium med henblik på ophold i en periode på højst tre måneder i løbet af en seks månedersperiode, vil blive fritaget for visumpligt. Undtagelserne er Det Forenede Kongerige og Irland, som ikke er bundet af denne aftale, og en territorial begrænsning med hensyn til Frankrig og Nederlandene, idet aftalen kun vedrører disse landes europæiske territorier.

Jeg vil fremhæve, at alle, der rejser med henblik på at udføre en betalt aktivitet under et kort ophold, ikke er omfattet af denne aftale og stadig er underlagt de gældende regler i Fællesskabet og hver medlemsstat med hensyn til visumpligt eller -fritagelse og adgang til beskæftigelse. Aftalen kan suspenderes eller annulleres, men denne beslutning kan kun træffes for alle medlemsstater. Jeg støtter også den midlertidige gennemførelse af aftalen, indtil den træder i kraft.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Denne aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Mauritius indeholder bestemmelse om visumfritagelse for statsborgere i Den Europæiske Union og statsborgere i Mauritius ved indrejse i den anden kontraherende parts territorium med henblik på ophold i en periode på højst tre måneder i løbet af en seks månedersperiode.

Jeg stemmer imod indgåelsen af denne aftale, da fastholdelse af visumpligt er et middel til at kontrollere uønsket immigration, idet ophævelse af visumpligten for ophold i en periode på op til tre måneder vil give tilstrækkelig tid til dem, der i realiteten planlægger at opholde sig i en længere periode med henblik på at skabe et socialt netværk.

– **Betænkning: Simon Busuttil (A7-0012/2009)**

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Dette forslag omhandler visumfri rejse mellem Seychellerne og EU's medlemsstater. Jeg går ind for en sådan aftale og har derfor stemt for denne betænkning.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg støtter denne aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Seychellerne om visumfritagelse for indrejse og kortvarige ophold med henblik på at fremme borgernes bevægelighed. EU-borgere og statsborgere i Seychellerne, der rejser til den anden kontraherende parts territorium med henblik på ophold i en periode på højst tre måneder i løbet af en seks månedersperiode,

vil blive fritaget for visumpligt. Undtagelserne er Det Forenede Kongerige og Irland, som ikke er bundet af denne aftale, og en territorial begrænsning med hensyn til Frankrig og Nederlandene, idet aftalen kun vedrører disse landes europæiske territorier.

Jeg vil fremhæve, at alle, der rejser med henblik på at udføre en betalt aktivitet under et kort ophold, ikke er omfattet af denne aftale og stadig er underlagt de gældende regler i Fællesskabet og hver medlemsstat med hensyn til visumpligt eller -fritagelse og adgang til beskæftigelse. Aftalen kan suspenderes eller annulleres, men denne beslutning kan kun træffes for alle medlemsstater. Jeg støtter også den midlertidige gennemførelse af aftalen, indtil den træder i kraft.

– Betænkning: Simon Busuttil (A7-0013/2009)

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Dette forslag omhandler visumfri rejse mellem Barbados og EU's medlemsstater. Jeg går ind for en sådan aftale og har derfor stemt for denne betænkning.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg støtter denne aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Barbados om visumfritagelse for indrejse og kortvarige ophold med henblik på at fremme borgernes bevægelighed. EU-borgere og statsborgere i Barbados, der rejser til den anden kontraherende parts territorium med henblik på ophold i en periode på højst tre måneder i løbet af en seks månedersperiode, vil blive fritaget for visumpligt. Undtagelserne er Det Forenede Kongerige og Irland, som ikke er bundet af denne aftale, og en territorial begrænsning med hensyn til Frankrig og Nederlandene, idet aftalen kun vedrører disse landes europæiske territorier.

Jeg vil fremhæve, at alle, der rejser med henblik på at udføre en betalt aktivitet under et kort ophold, ikke er omfattet af denne aftale og stadig er underlagt de gældende regler i Fællesskabet og hver medlemsstat med hensyn til visumpligt eller -fritagelse og adgang til beskæftigelse. Aftalen kan suspenderes eller annulleres, men denne beslutning kan kun træffes for alle medlemsstater. Jeg støtter også den midlertidige gennemførelse af aftalen, indtil den træder i kraft.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Disse betænkninger omhandler aftalerne mellem Det Europæiske Fællesskab og en række små østater, som f.eks. Mauritius og Barbados, om visumfritagelse for statsborgere i Den Europæiske Union og statsborgere i Mauritius ved indrejse i den anden kontraherende parts territorium med henblik på ophold i en periode på højst tre måneder i løbet af en seks månedersperiode. Jeg tager afstand fra disse lempelser af indrejsekrav og stemte derfor mod indgåelsen af disse aftaler, da fastholdelse af visumpligt er en hindring for kriminalitet og dermed i betydelig grad begrænset uønsket immigration.

Det må endvidere antages, at alle, der opholder sig i EU i tre måneder på grundlag af visumfritagelse, vil etablere adskillige kontakter, som de derefter kan udnytte i forbindelse med ulovlige aktiviteter. En stigning i ulovlig kriminel aktivitet skal for enhver pris undgås.

– Betænkning: Simon Busuttil (A7-0014/2009)

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg støtter denne aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Saint Kitts og Nevis om visumfritagelse for indrejse og kortvarige ophold med henblik på at fremme borgernes bevægelighed. EU-borgere og statsborgere i Saint Kitts og Nevis, der rejser til den anden kontraherende parts territorium med henblik på ophold i en periode på højst tre måneder i løbet af en seks månedersperiode, vil blive fritaget for visumpligt. Undtagelserne er Det Forenede Kongerige og Irland, som ikke er bundet af denne aftale, og en territorial begrænsning med hensyn til Frankrig og Nederlandene, idet aftalen kun vedrører disse landes europæiske territorier.

Jeg vil fremhæve, at alle, der rejser med henblik på at udføre en betalt aktivitet under et kort ophold, ikke er omfattet af denne aftale og stadig er underlagt de gældende regler i Fællesskabet og hver medlemsstat med hensyn til visumpligt eller -fritagelse og adgang til beskæftigelse. Aftalen kan suspenderes eller annulleres, men denne beslutning kan kun træffes for alle medlemsstater. Jeg støtter også den midlertidige gennemførelse af aftalen, indtil den træder i kraft.

– Betænkning: Simon Busuttil (A7-0015/2009)

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg støtter denne aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Antigua og Barbuda om visumfritagelse for indrejse og kortvarige ophold med henblik på at fremme borgernes bevægelighed. EU-borgere og statsborgere i Antigua og Barbuda, der rejser til den anden kontraherende parts territorium med henblik på ophold i en periode på højst tre måneder i løbet af en seks månedersperiode, vil

blive fritaget for visumpligt. Undtagelserne er Det Forenede Kongerige og Irland, som ikke er bundet af denne aftale, og en territorial begrænsning med hensyn til Frankrig og Nederlandene, idet aftalen kun vedrører disse landes europæiske territorier.

Jeg vil fremhæve, at alle, der rejser med henblik på at udføre en betalt aktivitet under et kort ophold, ikke er omfattet af denne aftale og stadig er underlagt de gældende regler i Fællesskabet og hver medlemsstat med hensyn til visumpligt eller -fritagelse og adgang til beskæftigelse. Aftalen kan suspenderes eller annulleres, men denne beslutning kan kun træffes for alle medlemsstater. Jeg støtter også den midlertidige gennemførelse af aftalen, indtil den træder i kraft.

– Betænkning: Simon Busuttil (A7-0016/2009)

David Casa (PPE), *skriftlig*. – Dette forslag omhandler visumfri rejse mellem Bahamas og EU's medlemsstater. Jeg går ind for en sådan aftale og har derfor stemt for denne betænkning.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg støtter denne aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Commonwealth of The Bahamas om visumfritagelse for indrejse og kortvarige ophold med henblik på at fremme borgernes bevægelighed. EU-borgere og statsborgere i Bahamas, der rejser til den anden kontraherende parts territorium med henblik på ophold i en periode på højst tre måneder i løbet af en seks månedersperiode, vil blive fritaget for visumpligt. Undtagelserne er Det Forenede Kongerige og Irland, som ikke er bundet af denne aftale, og en territorial begrænsning med hensyn til Frankrig og Nederlandene, idet aftalen kun vedrører disse landes europæiske territorier.

Jeg vil fremhæve, at alle, der rejser med henblik på at udføre en betalt aktivitet under et kort ophold, ikke er omfattet af denne aftale og stadig er underlagt de gældende regler i Fællesskabet og hver medlemsstat med hensyn til visumpligt eller -fritagelse og adgang til beskæftigelse. Aftalen kan suspenderes eller annulleres, men denne beslutning kan kun træffes for alle medlemsstater. Jeg støtter også den midlertidige gennemførelse af aftalen, indtil den træder i kraft.

– Betænkning: Jutta Haug (A7-0023/2009)

Gerard Batten (EFD), *skriftlig*. – (EN) Medlemmerne af UKIP undlod at stemme, fordi vi ikke mener, at EU skal bære ansvaret for at sende skatteydernes penge til ofrene for jordskælvet i Italien. Vi har stor sympati med ofrene og mener, at sådanne donationer skal komme fra nationale regeringer eller velgørende organisationer.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Som jeg tidligere har fremhævet i forbindelse med Reimer Böges betænkning (A7-0021/2009) om jordskælvet i Abruzzi, mener jeg, at solidaritet mellem EU's medlemsstater og europæisk støtte til lande, der er ofre for katastrofer, udsender et klart signal om, at EU gennem vedtagelsen af særlige støtteinstrumenter, som f.eks. EU's Solidaritetsfond, kan være forenet i mangfoldighed, og dette er noget, som vi bestemt kan være stolte af.

På baggrund af Kommissionens mulighed for at forelægge foreløbige forslag til ændringsbudget "i tilfælde af uundgåelige, helt usædvanlige eller uforudsete omstændigheder", som omfatter jordskælvet i Italien, stemte jeg for denne betænkning om forslag til Den Europæiske Unions ændringsbudget. Anvendelsen af 493,78 mio. EUR fra EU's Solidaritetsfond vil sikre, at indbyggerne i den ramte region hurtigere vil opleve, at skaderne efter jordskælvet udbedres, og at de hurtigere kan vende tilbage til normale forhold.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Da anvendelsen af 493 771 159 EUR fra EU's Solidaritetsfond er blevet godkendt til fordel for Italien, og da denne fond ikke har sit eget budget, er det nødvendigt at ændre EU's budget for at sikre, at det aftalte beløb er tilgængeligt. Selv om vi er enige i behovet for at stille midlerne til rådighed så hurtigt som muligt, beklager vi, at Kommissionens forslag for andre budgetposter betyder en reduktion i finansieringen til vigtige fællesskabsprogrammer i forhold til den tidligere og nuværende flerårige finansielle ramme.

Eksempler på dette omfatter de planlagte reduktioner i Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Det Finansielle Instrument til Udvikling af Fiskeriet – fællesskabsprogrammer fra den forrige fællesskabsramme (2002-2006) – eller Life+, det finansielle instrument for miljøet. Ud over de nødvendige justeringer af Solidaritetsfonden med henblik på at give den en budgetpost med egne ressourcer bør den ikke modtage yderligere finansiering på bekostning af de ovennævnte fællesskabsprogrammer, mens en stigning i udgifterne til militære og propagandistiske formål fastholdes. Det ville i stedet være bedre at hente de midler, der nu tildeles Solidaritetsfonden, fra disse budgetposter.

Barry Madlener (NI), *skriftlig*. – (NL) Det nederlandske Frihedsparti (PVV) går ind for nødhjælp, men det er den enkelte medlemsstat og ikke EU, som er ansvarlig for at yde en sådan hjælp.

– **Betænkning: Reimer Böge (A7-0022/2009)**

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jeg er enig i, at der skal ydes supplerende støtte til arbejdstagere, der er ramt af konsekvenserne af gennemgribende strukturelle ændringer i verdenshandelsmønstrene, med det formål at hjælpe dem med at vende tilbage til arbejdsmarkedet. Det er afgørende, at økonomisk bistand til arbejdstagere, som er blevet arbejdsløse, bør stilles til rådighed så hurtigt, og at midlerne fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, som er nødvendige for de afskedigede arbejdstageres tilbagevenden til arbejdsmarkedet, bruges mere effektivt. Jeg vil understrege, at medlemsstaterne skal forelægge mere detaljerede oplysninger om gennemførelsen af principperne om ligestilling mellem kønnene og ikkeforskelsbehandling i forbindelse med de foranstaltninger, der finansieres af Globaliseringsfonden.

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Denne betænkning er positiv over for anvendelsen af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Jeg er enig i, at anvendelsen af denne fond er nødvendig i dette tilfælde, og har derfor stemt for betænkningen.

Lena Ek, Marit Paulsen, Olle Schmidt og Cecilia Wikström (ALDE), *skriftlig*. – (SV) Vi er alle bekendt med de negative indvirkninger af den økonomiske krise på arbejdsmarkedet og på økonomien som helhed. Vi sympatiserer med alle, der er ramt af krisen, og glæder os over foranstaltninger, som f.eks. uddannelse, der kan hjælpe enkeltpersoner med at overvinde den. Vi er dog overbeviste om, at fri handel grundlæggende er en positiv kraft, som gavner Europas udvikling som helhed. Vi ønsker derfor, at finanskrisen håndteres primært med markedsbaserede midler, som fremmer fri og fair handel.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Arbejdsløshed er et af de største problemer i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. Allerede inden den nuværende finanskrisen, som har forstærket og forværret nogle af de tidligere symptomer, var den alvorlige indvirkning af globaliseringen og den deraf følgende flytning af virksomheder på mange menneskers dagligdag tydelig. De særlige vanskeligheder i den tid, vi lever i, er tydelige, når vi følger den aktuelle mangel på tillid til markederne og den faldende investeringslyst til disse problemer. I den henseende går jeg ind for regulering af det indre marked, idet krisens usædvanlige karakter berettiger til usædvanlig modforanstaltninger.

Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er et af de redskaber, som EU kan bruge til at hjælpe afskedigede arbejdstagere under disse omstændigheder. Arbejdstagerne fra Nokia GmbH i den tyske region Bochum er efter min mening berettigede til europæisk støtte, som tidligere er blevet ydet i Portugal. Bortset fra denne støtte, som unægtelig er nyttig, skal EU også træffe foranstaltninger, som kan fremme et mere robust og kreativt europæisk marked, der kan være grobund for investeringer og arbejdspladser. Det er den eneste vej til at løse problemerne på en effektiv, målrettet og vedvarende måde.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Denne sag handler om at imødekomme en anmodning om hjælp fra Tyskland i forbindelse med afskedigelser i telekommunikationssektoren, navnlig blandt arbejdstagere hos Nokia GmbH, der opfyldt kriterierne for støtteberettigelse, jf. forordningen om Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen.

Anvendelsen af denne fond afhjælper dog kun nogle af de alvorlige konsekvenser af den økonomiske og finansielle krise. Vi skal bryde med de nyliberale politikker, der er baggrunden for en reel økonomisk og social katastrofe i mange EU-lande, navnlig Portugal.

Selv om vi stemte for denne betænkning, må vi bemærke utilstrækkeligheden af dens foranstaltninger, som ikke er andet end palliativer, og den åbenlyse uretfærdighed i forordningen, som er gunstigere for lande med højere indkomster, navnlig lande med højere lønninger og arbejdsløshedsunderstøttelse.

Vi insisterer derfor på politisk forandring og behovet for en reel plan med henblik på at støtte produktionen og etableringen af arbejdspladser med rettigheder.

Eija-Riitta Korhola (PPE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for Globaliseringsfondens investering på næsten 5,6 mio. EUR i den tyske region Nordrhein-Westfalen, som har været ramt af masseafskedigelser siden 1990'erne. Siden det finske telekommunikationsselskab Nokia lukkede sit produktionsanlæg i Bochum i 2008 og flyttede aktiviteterne til mere omkostningseffektive markedsområder, er endnu 2 300 arbejdstagere blevet afskediget i regionen. Som finne nærer jeg en særlig interesse for de arbejdstagere, der har mistet deres job, fordi Nokia har indstillet produktionen i Bochum. Lukningen af Nokias anlæg i Bochum var den sidste

af en række begivenheder, som har bidraget til arbejdsløsheden i regionen. Jeg glæder mig derfor helhjertet over Globaliseringsfondens investering i regionen, som vil gøre det muligt at forbedre beskæftigelsesmulighederne for arbejdstagerne i Nordrhein-Westfalen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Det var med Nokiaarbejdstagerne og deres uretfærdige afskedigelser i baghovedet, at vi stemte for denne tekst. Vi understreger dog på det kraftigste, at vi ikke er tilfredse med at skulle vælge mellem pest og kolera: hjælp til jobsøgning inden for rammerne af absurde masseafskedigelser fra verdens førende producent af mobiltelefoner, Nokia, hvor afskedigelser her beskrives som én af risiciene ved en form for globalisering, som vi blot skal finde os i.

Vi afviser denne idé om "tilpasning" til globaliseringen, da det er sådan, EU omtaler sociale og menneskelige tragedier som denne, hvor virksomheder med rekordoverskud flytter for at opnå større overskud og derved ødelægger tilværelsen for hundredvis af arbejdstagere og en hel region. Dette velgørende middel (Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen), der foreslås, vil ikke få folk til at glemme, at EU faktisk direkte bærer ansvaret for den tragedie, de afskedigede arbejdstagere oplever, på grund af dets valg af fri og fair konkurrence. I stedet for at støtte disse "tilpasninger" til alle de enorme usikre faktorer i den globaliserede kapitalistiske økonomi burde EU forbyde sådanne handlinger og beskytte de europæiske borgere.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), skriftlig. – (FR) Denne betænkning er positiv over for anvendelsen af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen efter afskedigelser i Tyskland. Jeg tilslutter mig fuldt ud anvendelsen af denne fond – vi har brug for den i dette tilfælde – og jeg stemte for denne betænkning ligesom de fleste af mine kolleger. Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er én af de mekanismer, som EU kan bruge til at hjælpe arbejdstagere, som er blevet arbejdsløse som følge af de negative konsekvenser af globaliseringen. Jeg mener, at tilfældet med medarbejderne hos Nokia GmbH og den tyske region Bochum berettiger til europæisk støtte, som vi tidligere har ydet til Portugal.

– Betænkning: Diana Wallis (A7-0030/2009)

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Hr. Siwec blev beskyldt for at krænke andres religiøse overbevisning under et arrangement, der fandt sted for flere år siden. Efter at have gennemgået sagens kendsgerninger mener jeg, at hans immunitet bestemt ikke bør ophæves. Det er også ordførerens holdning, og jeg har derfor stemt for betænkningen.

Ole Christensen, Dan Jørgensen og Christel Schaldemose (S&D), skriftlig. – (DA) Vi har i dagens afstemning stemt for at ophæve immuniteten for vores kollega, hr. Siwec. Det ville betyde, at han i Polen kunne stilles for en dommer præcist som alle andre borgere. Vi har stor sympati for hr. Siwec og er for så vidt enige i, at den sag, der er indledt imod ham, er ubegrundet og politisk motiveret.

Når vi alligevel mener, at han på linje med alle andre skal kunne prøves ved en domstol, hænger det sammen med, at vi må have tillid til, at Polen respekterer de demokratiske og retsstatslige grundprincipper, der er en forudsætning for at være med i EU. Af samme grund stemmer vi principielt altid for at ophæve immuniteten for parlamentsmedlemmer – uanset den konkrete sag.

– Betænkning: Carlos Coelho (A7-0035/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Etableringen af Schengenområdet ved at afskaffe kontrollen ved de indre grænser og indføre fri bevægelighed inden for EU's territorium er blandt EU's væsentligste resultater. Som følge af gennemtrængelighed ved grænserne har vi brug for høje standarder, når vi gennemfører Schengenreglerne i praksis, så vi kan fastholde et højt niveau af gensidig tillid mellem medlemsstaterne, som også omfatter deres muligheder for at gennemføre ledsageforanstaltningerne i forbindelse med afskaffelsen af de indre grænser.

Vi skal forbedre evalueringsmekanismen til overvågning af anvendelsen af Schengenreglerne. Behovet for at opretholde et højt niveau af sikkerhed og tillid kræver effektivt samarbejde mellem medlemsstaternes regeringer og Kommissionen.

I betragtning af betydningen af dette lovgivningsinitiativ og dets relevans med hensyn til grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder er det beklageligt, at Parlamentet kun bliver hørt og ikke deltager som medlovgiver, som det burde. Jeg stemte derfor for en afvisning af Kommissionens lovgivningsforslag.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg stemte for denne betænkning, da ordførerens holdning er i overensstemmelse med principperne om borgernes rettigheder samt retlige og indre anliggender. Indførelse

af en evalueringsmekanisme er vigtig for alle medlemsstater. Da den fælles beslutningsprocedure ikke benyttes, begrænser Kommissionens forslag mulighederne for samarbejde mellem medlemsstaterne. Det forslag, som Kommissionen netop har udformet, skal ændres, når Lissabontraktaten træder i kraft.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Etableringen af et europæisk område uden grænsekontrol gennem Schengenaftalen var et vigtigt skridt i opbygningen af et åbent indre marked med fri bevægelighed for mennesker og varer. Hvis dette område skal realisere sit potentiale, som jeg anerkender, skal der være en effektiv mulighed for at evaluere dets gennemførelse i de forskellige medlemsstater.

Jeg støtter derfor en styrkelse af beføjelserne til at overvåge Schengen, navnlig gennem evaluering (spørgeskemaer og lokale besøg, både anmeldte og uanmeldte) og foranstaltninger i forlængelse af evalueringerne, med henblik på at sikre tilstrækkeligt tilsyn med de forskellige medlemsstaters arbejde, indbyrdes samarbejde og kontrol af deres ydre grænser under Schengenaftalen.

Jeg erkender, at enhver mangel eller fejl i systemet medfører alvorlige risici for EU's indre sikkerhed og bringer selve Schengenområdet som et område med frihed, men også sikkerhed i fare.

Den fællesskabsbaserede del af denne vurdering skal efter min mening dog ikke styrkes ved at udvide Kommissionens beføjelser på bekostning af det mellemstatslige system, der indtil videre er blevet anvendt i Gruppen vedrørende Schengenevaluering.

Jeg stemmer derfor for en afvisning af Kommissionens forslag.

– **Betænkninger: Carlos Coelho (A7-0034/2009) og (A7-0035/2009)**

Jacky Hénin (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Vi tør tale om Schengenregler, men som indbygger i Calais kan jeg bevidne, at Schengenaftalerne ganske vist har gavnet den frie bevægelighed for kapital og varer, men at de stadig repræsenterer en række problemer.

Ud over den tiltalende utopiske forestilling om et Europa uden grænser står vi hver dag over for Schengenaftalens tragiske virkelighed: umenneskelige leveforhold for migranter.

EU og medlemsstaterne gør ikke meget eller ingenting for at afhjælpe denne tragedie. Frankrig vanærer sig selv ved at gennemføre medie- og politijagter efter mennesker, som f.eks. den i Calais' "jungle".

Når vi taler om streng humanitær indsats, fejler EU fuldstændig og overlader problemerne til de lokale myndigheder.

Lad os holde op med at græde krokodilletårer og endelig opføre os som ansvarlige mennesker. Den situation, vi oplever i Calais, er et stort politisk problem for EU. Det kan ikke løses af Europafortet "Schengen" eller ved målrettede humanitære foranstaltninger. Vi skal standse frihandelspolitikkerne, vi skal standse den frie bevægelighed for kapital, vi skal styrke fødevarerensuverenitet, vi skal erklære vand og energi for globale offentlige varer, og vi skal bekæmpe socioøkonomisk ulighed.

9. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 12.30 og genoptaget kl. 15.05)

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

10. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

11. Spørgetid til formanden for Kommissionen

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er spørgetid til formanden for Kommissionen.

Frie spørgsmål

Paulo Rangel, næstformand i PPE-Gruppen. – (PT) Hr. formand for Kommissionen! Jeg vil indlede denne første forhandling med at lykønske Dem med denne nye mulighed for politisk kontrol og det, den betyder for

fremme og udvikling af parlamentarisk demokrati i Europa. Vinderne vil blive de europæiske borgere gennem deres repræsentanter.

På baggrund af den seneste udvikling – den irske folkeafstemning, Polens ratificering og de nylige erklæringer fra Tjekkiet præsident – vil jeg gerne høre Deres vurdering af processen op til Lissabontraktatens ikrafttrædelse. Har formanden for Kommissionen truffet nogen foranstaltninger? Hvornår forventer De, at traktaten træder i kraft, og har Kommissionen med udgangspunkt i denne dato truffet foranstaltninger vedrørende overgangen mellem traktaterne – fra Nicetraktaten til Lissabontraktaten – eller er vi stadig i venteposition, dvs. venter vi stadig på at se, hvad der sker?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (PT) Først vil jeg takke for Deres hilsen, hr. Rangel. Det glæder mig at opleve denne procedure i Parlamentet. Vi har den også i Portugal, og jeg har deltaget i den både som oppositionsleder og som premierminister, og jeg håber således, at dette vil være en god anledning til drøftelser med medlemmerne af Parlamentet.

Som svar på det konkrete spørgsmål vil jeg sige, at det er indlysende for mig: Alle landene har allerede godkendt Lissabontraktaten demokratisk. Irland gjorde det ved folkeafstemning. De øvrige lande gjorde det gennem deres parlamenter. Ratificeringsprocessen er stadig i gang i Tjekkiet. Vi afventer afslutningen af processen ved den tjekkiske forfatningsdomstol, men når denne proces er afsluttet, har vi endelig gennemført ratificeringsprocessen, fordi der er et generelt retligt princip i europæisk lovgivning og international lovgivning, og det er princippet om loyalt samarbejde mellem medlemsstaterne og institutionerne og også princippet om god tro i forhandling af internationale aftaler.

Paulo Rangel, *næstformand i PPE-Gruppen*. – (PT) Hr. formand for Kommissionen! Efter at have lyttet til Deres svar vil jeg gerne vide følgende: I denne fase, hvor alle venter på udnævnelsen af Kommissionen, hvad mener De selv grundlæggende om det? Får vi blot en fungerende Kommission, indtil Tjekkiet endelig ratificerer traktaten, eller vil De fortsætte med at udnævne nye kommissærer?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (PT) Det Europæiske Råd har besluttet, at det først kan udnævne nye kommissærer, når der er retlig sikkerhed for traktaten, og vi har endnu ikke afsluttet denne proces.

Kommissionen vil derfor blot varetage de daglige aktiviteter fra den 1. november. Vi håber naturligvis, at denne proces vil blive afsluttet så hurtigt som muligt, og vi forbereder alt, hvad vi kan, til den nye Kommission, og det vil vi fortsætte med at gøre. Jeg vil ærligt sige, at dét, vi ikke har fuldstændig kontrol over, er timingen, som afhænger af afslutningen af ratificeringsprocessen i Tjekkiet.

Stephen Hughes, *næstformand i S&D-Gruppen*. – (EN) Hr. formand for Kommissionen! Vi risikerer, at arbejdsløsheden stiger til 27 mio. i EU næste år, hvilket vil gøre denne finansielle og økonomiske krise til en social krise. Er De på den baggrund enig i, at den økonomiske genopretningsplan, som blev vedtaget i december sidste år, ikke var nok i sig selv? Er De navnlig enig i, at der er brug for yderligere stimulering – EPS har foreslået 1 % af BNP – der målrettes mod en positiv strategi for arbejdsmarkedsadgang med det formål at beskytte bæredygtig beskæftigelse og skabe nye arbejdspladser, samtidig med at intelligent arbejdsdeling fremmes?

Hvad vil De gøre på EU-plan for at fremme beskæftigelsen i den grønne sektor og blandt unge? Det er f.eks. blevet foreslået, at der etableres en fælles strategisk platform på ét niveau for at få alle centrale aktører til at samarbejde om vækst, innovation og beskæftigelse i hver sektor og til at koordinere de eksisterende instrumenter, som f.eks. teknologiplatforme, ekspertpaneler og fælles teknologiske initiativer. Er De enig i, at det ville være en god idé, hvis det blev gennemført på europæisk plan?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Uden vores økonomiske genopretningsplan ville situationen efter min mening være meget, meget værre. Vi oplevede faktisk en reel afbødende virkning af de iværksatte foranstaltninger. Vi anslog, at der blev brugt omkring 5 % af EU's BNP i løbet af 2009 og 2010, dvs. omkring 550 mia. EUR. Så noget blev der faktisk gjort. Lad os være realistiske i den henseende.

Jeg går ind for alle andre foranstaltninger, hvad angår de kombinerede platforme, De foreslog, som kan løse vores problemer. Beskæftigelsen er stadig det vigtigste problem. Som De ved, har jeg – og det har jeg sagt flere gange – anmodet om et topmøde om beskæftigelsen. Det blev nedtonet af visse medlemsstater. Hr. Hughes kan sikkert hjælpe os med at overbevise de medlemsstater og regeringer, der besluttede at nedtone topmødet om beskæftigelsen, fordi beskæftigelsen er efter min mening det vigtigste problem, vi skal løse i den nærmeste fremtid.

Stephen Hughes, næstformand i S&D-Gruppen. – (EN) Jeg vil bestemt bearbejde disse medlemsstater. For at komme tilbage til idéen om en ensartet strategi for markedsadgang er De så enig i, at udgifter, der har til formål at reducere arbejdsløsheden effektivt, ikke skal ses som en yderligere belastning af de offentlige finanser, men som et middel til at sikre bæredygtighed?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Og det er faktisk, hvad vi har gjort. Nogle af de særlige foranstaltninger, der er iværksat i medlemsstaterne – se f.eks. på "Kurzarbeit" i Tyskland – har øget udgifterne og i en vis grad mindsket produktiviteten, hvilket efter min mening var begrundet fra et socialt perspektiv. Det samme kan jeg sige om det waliske system, der blev godkendt i Det Forenede Kongerige. Der har været gode tilfælde, hvor der af sociale grunde har været mere fleksibilitet og øgede sociale udgifter, men det var en metode til at undgå en yderligere stigning i arbejdsløsheden, som er det, jeg prioriterer højest i øjeblikket.

Guy Verhofstadt, formand for ALDE-Gruppen. – (NL) Mit spørgsmål kommer ikke som en overraskelse for formanden for Kommissionen. I fredags oplyste kommissær Kroes, at der var væsentlige tegn på, at den tyske støtte til Opel er i strid med de europæiske regler om statsstøtte og det indre marked, og at den er ufordelagtig for fabrikker i andre lande. Günter Verheugen kunne på den anden side ikke se problemet. Han sagde faktisk i radioen, at Opel allerede var på rette spor.

I går opfordrede et medlem af Tysklands Kristelig-Demokratiske Union (CDU) os endda til at afsløre kommissær Kroes. Han omtalte hende som en kommissær, der var meget kontroversiel, som manglede objektivitet, som var antitysk, og som kunne kaste Europa ud i kaos to uger inden udløbet af hendes embedsperiode. Efter min mening gør kommissær Kroes kun sit job, og mit spørgsmål til Dem er derfor meget simpelt, hr. formand: Vil De støtte kommissær Neelie Kroes, ja eller nej?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Jeg har altid støttet mine kommissærer, herunder Neelie Kroes. Det var naturligvis med mit samtykke, at hun traf beslutningen om at kontakte den tyske regering for at få yderligere afklaring. Vi afventer nu svar fra de involverede virksomheder.

Det glæder mig, at vi takket være godt samarbejde virkelig kommer videre i denne sag. Jeg kan forstå, at GM og Opel Trust, efter at Kommissionen har udtrykt tvivl om budprocessens korrekthed, vil revurdere tilbuddene om at købe Opel ud fra forretningsmæssige vilkår. Jeg er sikker på, at vi vil nå frem til en løsning, der er forenelig med de europæiske regler for statsstøtte og det indre marked.

Jeg har meget ofte sagt, at vi ikke kan gå på kompromis, når det drejer sig om reglerne for det indre marked og konkurrence i Europa. Hvis vi gør det, har vi ikke længere et indre marked eller vores fælles europæiske projekt.

Guy Verhofstadt, formand for ALDE-Gruppen. – (NL) Jeg har ikke flere spørgsmål. Jeg vil blot bemærke, at formanden for Kommissionen meget tydeligt her har sagt, at han også står inde for det brev, som kommissær Kroes har fremsendt, og at det også er blevet godkendt af Kommissionen som helhed. Det er meget vigtigt, da det betyder, at kommissær Verheugen bør vælge sine ord med større omhu, når han siger, at der ikke er nogen problemer. Enten er der problemer, eller også er der ikke.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Ikke kun støtter jeg brevet, men inden fru Kroes sendte det, bad jeg hende sende et brev, så min holdning til disse spørgsmål er meget klar.

Lad os sige det tydeligt. Vi er tre personer i Kommissionen, der har ret til at have en holdning, men Kommissionens holdninger er de holdninger, som formanden giver udtryk for på vegne af Kommissionen, og som den relevante kommissær giver udtryk for.

Rebecca Harms, formand for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Med stor bekymring over risikoen for, at klimaforhandlingerne i København slår fejl, bekræftede Parlamentets Udvalg om Miljø, Folkesundhed og Fødevarersikkerhed i går igen Rådets krav og vedtog dem med stor hast og meget stærk støtte. Udvalget foreslog, at Rådet igen drøfter nødvendigheden af at fastlægge et mål for reduktion af CO₂-udledningen på 30 % for EU med mulighed for at åbne op for 40 % for de industrialiserede lande, og det foreslog – og dette er centralt for de internationale forhandlinger – at Europa skal yde 30 mia. EUR til klimafonden til udviklingslandene inden 2020. Hvad vil eller kan De gøre for at gøre Rådet opmærksom på disse vigtige, nødvendige og berettigede krav?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Som jeg sagde offentligt under et arrangement på højt plan i New York og også i Pittsburgh, er jeg meget bekymret over det langsomme tempo i forhandlingerne inden København.

Der er tre mulige forhindringer for København, som ikke kun vedrører finansiering: den klare mangel på ambitioner, hvad angår løfter om emissionsreduktioner fra visse industrilande uden for EU, modviljen fra de største udviklingslande – de store nye økonomier – til at fremlægge overbevisende forslag til deres afbødningsforanstaltninger og manglen på et solidt finansielt tilbud fra industrilandene på forhandlingsbordet. Det er de tre forhindringer.

Jeg håber, at EU vil bevare sin lederrolle, og at Rådet kommer med et solidt finansielt forslag ved udgangen af denne måned. Jeg håber, vi får tid til at drøfte dette i yderligere detaljer i morgen, fordi klimaændring er et af hovedemnerne på det næste møde i Rådet. Kommissionen vil bestemt kæmpe for et ambitiøst program, fordi klimaændring er, som jeg altid har sagt, ikke kun et miljøspørgsmål, men også et udviklingsspørgsmål.

Rebecca Harms, *formand for Verts/ALE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand for Kommissionen! I adskillige orienterende drøftelser, herunder med højtplacerede FN-embedsmænd, har vi hørt, at EU's indsats nu er kommet bagud i forhold til indsatsen fra lande, som f.eks. Kina, og, hvad angår bestræbelser, Japan. Hvordan kan De stadig påstå, at vi spiller en lederrolle?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Jeg bliver meget lykkelig den dag, det sker, men desværre er det ikke sandt. Indtil videre er EU den eneste blok, som har forpligtet sig til bindende mål, der nu omsættes til lovgivning.

Vi glæder os over visse positive tendenser, nemlig den gode politiske udmelding fra Japans nye premierminister – jeg har personligt lykønsket ham – men indtil videre er det en politisk udmelding. Vi glæder os over nogle af de nationale planer, som Kina har annonceret, men indtil videre har Kina ikke accepteret at gøre disse bindende under forhandlingerne i København.

Vi glæder os over de positive tendenser, men vi leder faktisk verden i kampen mod klimaændringer. Jeg ville gerne have følgeskab af andre i denne lederrolle, fordi det nogle gange ikke er særlig behageligt at være i front og at være alene. Men virkeligheden er, at de andre skal leve op til vores ambitionsniveau.

Michał Tomasz Kamiński, *formand for ECR-Gruppen*. – (PL) Jeg vil for det første takke formanden for Kommissionen for at være levende bevis for, at politikeres løfter opfyldes. Når min kone beder mig gøre noget og ønsker at vide, om jeg er sikker på, at jeg vil gøre det, siger jeg altid, "Ja, jeg er jo politiker". De har i dag vist, at De holder ord som politiker. De er her i dag, og De besvarer Parlamentets spørgsmål særdeles godt.

I Deres tale til os, sagde De, at det er meget vigtigt, at vi styrker det indre marked, og at styrkelsen af det indre marked er en løsning på krisen i Europa. På vegne af min gruppe vil jeg gerne spørge Dem, hvad De planlægger at gøre i løbet af de næste måneder, så styrkelsen af det europæiske indre marked kan hjælpe med at bekæmpe den alvorlige økonomiske krise, vi i dag befinder os i.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Mange tak, hr. Kamiński! Jeg sagde faktisk i mine politiske retningslinjer, som vist blev godkendt af Parlamentet med samme stærke støtte, som jeg fik ved min genudnævnelse, at det indre marked er en prioritet, og at vi skal bekæmpe alle former for økonomisk nationalisme.

Jeg har godt nyt til Dem. Netop i dag har jeg givet Mario Monti til opgave at udarbejde en rapport om det indre markeds fremtid med muligheder for og henstillinger til et initiativ til relancering af det indre marked. Det glæder mig, at han har accepteret denne opgave, da vi derved får adgang til ekstern ekspertise, som kan opbygge støtte forhåbentlig sammen med Parlamentet, så vi kan tilføre det indre marked nyt liv, og som kan afklare, hvordan vi får det indre marked til at passe til det 21. århundrede. Dette er efter min mening især vigtigt for forbrugerne og også for de små og mellemstore virksomheder, som ofte mærker presset og lider under konkurrenceforvridning på det indre marked.

Michał Tomasz Kamiński, *formand for ECR-Gruppen*. – (PL) Jeg vil til sidst sige, hvor vigtigt det er for os, for vores gruppe, at De i dette arbejde for at styrke det indre marked og opbygge vores fælles Europa ikke har glemt de forskelle, der findes i Europa. De har ikke glemt, at vi har lande, som først for nylig er blevet medlem af EU, og som på en måde er økonomisk handicappede. Vi ved, at De altid har handlet særdeles retfærdigt over for disse nye medlemsstater, og jeg håber, at De fortsat vil gøre det.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Det indre marked er efter min mening det bedste middel til at beskytte alle medlemsstaterne, uanset om de er nye eller gamle, store eller små, rige eller fattige. Det er en retfærdig politik, fordi det er det bedste middel til at beskytte den svageste, nemlig forbrugeren, som ofte er den svageste.

Det er også midlet til at beskytte små og mellemstore virksomheder over for monopoler og oligopoler. Så det er det – ønsket om det indre marked – der så vigtigt et grundlag for EU.

Lothar Bisky, *formand for GUE/NGL-Gruppen*. – (DE) Hr. formand for Kommissionen! De opfordrer os til hurtigt at lade de økonomiske vækstpakker være fortid og til at reducere budgetunderskuddene i medlemsstaterne i en fart. Alligevel forudsiger De i Deres seneste prognose en vækst i EU's BNP på kun 0,1 % i fjerde kvartal 2009. For 2009 som helhed svarer det til et fald på 4 %. I henhold til Deres egne prognoser vil arbejdsløsheden i EU falde til over 11 % i 2010.

Mener De, at tidlige og drastiske reduktioner i de offentlige udgifter kan sætte en brat stopper for de små ansatser til genopretning? Eller mener De, at den finansielle sektor på nuværende tidspunkt har overvundet problemet, og at almindelige mennesker skal bære omkostningerne ved krisen? De pålægger allerede befolkningerne i Letland, Ungarn og Rumænien skandaløse betingelser for kreditgarantier fra EU: lavere lønninger, lavere pensionsydelse, færre offentlige tjenester og højere moms. Er det Deres opfattelse af et socialt Europa?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Netop fordi vi er bekymrede over de tal, De nævnte – og jeg er generelt enig i dem – vil jeg understrege, at de er vores prognoser. Som jeg har sagt flere gange tidligere, forbereder vi exitstrategien, men vi anbefaler ikke, at vi gennemfører exitstrategien nu. Vi siger, at vi skal bevare vækstprogrammerne. Finansministrene har haft møde, og de har angiveligt indgået aftale om, at vi først skal gennemføre exitstrategien i 2011. Vi skal derfor fortsætte med at stimulere økonomisk vækst netop på grund af vores bekymringer, navnlig på den sociale front og med hensyn til beskæftigelsen.

Som De ved, blev denne krise dog også fremprovokeret af meget store skævheder, af høje offentlige udgifter og af finansielle orgier. Vi skal efter min mening ikke fastholde en model, der ikke er bæredygtig, så vi skal på et tidspunkt vende tilbage til bæredygtighed. Det er også et spørgsmål om solidaritet med kommende generationer.

Lothar Bisky, *formand for GUE/NGL-Gruppen*. – (DE) Har jeg forstået Dem korrekt, at 2011 kan være tidspunktet for denne "exit"?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Jeg kan ikke bekræfte det nu, men jeg kan sige, at det sandsynligvis ikke bliver før det tidspunkt. Jeg tror, der er enighed mellem finansministrene, og det var i øvrigt også den holdning EU, fremsatte på G20.

Så er der også indsatsen for at koordinere disse politikker globalt. Det betyder ikke, at alle regioner i verden vil træffe de samme beslutninger på samme tidspunkt, men under denne krise har vi konstateret, at vi på godt og ondt hænger sammen, og at vi er nødt til at forsøge at fastlægge disse exitstrategier globalt.

Det vil derfor højst sandsynligt først ske i 2011, men vi skal fortsat overvåge den økonomiske situation meget nøje.

Nigel Farage, *formand for EFD-Gruppen*. – (EN) Hr. formand for Kommissionen! Det glæder mig at se Dem her. En chance for at stille chefen til regnskab skal altid hilse velkommen.

Som De ved, har jeg ikke altid været en af Deres største støtter, men jeg må indrømme, at De har gjort det særdeles godt. Det er lykkedes for Dem at ignorere resultatet af den franske folkeafstemning, det er lykkedes for Dem at ignorere resultatet af den nederlandske folkeafstemning, og det er lykkedes for Dem at presse irerne til underkastelse i anden omgang. Så nu har De næsten fået Deres traktat.

Nu er tiden så inde til at vælge formanden – den store globale kransekagefigur for EU. Tony Blair er favorit hos bookmakerne. Jeg vil gerne høre, om De er enig med mig i, at hans vedvarende støtte til indførslen af euroen i Det Forenede Kongerige, hans afkald på 2 mia. GBP om året i korrektion til fordel for Det Forenede Kongerige og hele hans tilgang til Det Forenede Kongeriges medlemskab af EU – hans afvisning af en britisk folkeafstemning – alt sammen viser, at han er proeuropæisk nok til at blive formand? Var det den aftale, jeg forudsagde tilbage i 2005? Har det hele tiden været aftalen?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) De skal først og fremmest ikke være så ked af resultatet i Irland, hr. Farage! Det var ikke et fantastisk resultat – kun 67 % af befolkningen! Når der er reel debat om ejerskab, har vi vist, at støtten til Europa kan være stærk. Det var faktisk en irsk erklæring om uafhængighed fra Det Forenede Kongeriges Uafhængighedsparti, fordi De drev kampagne, og irerne sagde "nej" til Dem og Deres parti.

(Bifald)

Hvad angår den kommende formand for Rådet, har jeg ingen kommentarer. Det er Rådets beslutning. Jeg vil dog sige Dem meget direkte, at der ikke er nogen skjulte aftaler, og der er ikke nogen skjulte dagsordener. Hvis der var, ville jeg allerede vide det. Så der er ingen skjulte aftaler eller hemmelige forhandlinger. Men jeg kan fortælle Dem følgende: Vi har brug for en formand for Rådet, der er erklæret europæer, og som sikrer ensartethed hele tiden, fordi det efter min mening ikke fungerer med et Råd, der fuldstændig skifter dagsorden hver sjette måned. Jeg støtter indædt en stærk tilstedeværelse af Rådet, som sikrer sammenhæng og ensartethed i Rådet, som naturligvis arbejder side om side med Kommissionen, og som forpligter sig fuldt ud til det europæiske projekt og fællesskabsspørgsmål.

Nigel Farage, *formand for EFD-Gruppen*. – (EN) Hr. Barroso! Jeg er skuffet. Det er spørgetid, og et "ja" eller "nej" ville have været nemmere, men lad nu det ligge. Uanset om det bliver hr. Blair eller ej, så vælges han ikke demokratisk. De er ikke selv blevet valgt demokratisk. Opsummerer det egentlig ikke hele EU? Er det ikke en fantastisk organisation til at give pensionerede, udtjente tidligere premierministre reel udøvende myndighed? De kunne have demokratiseret EU med denne traktat. Det valgte De ikke at gøre. Betyder nationalt demokrati noget, eller er EU mægtigere?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Det er netop, fordi EU ikke er den form for integreret stat, De tilsyneladende frygter så meget, at formanden for Rådet ikke vælges af befolkningerne, men af de demokratisk valgte statsledere i Europa. Det er netop logikken i det. Jeg selv blev ikke kun støttet enstemmigt af de demokratisk valgte statsledere, men også af et stort flertal i Parlamentet. Jeg føler derfor, jeg har en stærk demokratisk legitimitet.

(Bifald)

I mit tidligere liv som national politiker blev jeg demokratisk valgt til mit nationale parlament i en alder af 29, og jeg kan oplyse Dem, at det er vanskelige at blive valgt til formand for Kommissionen end til premierminister i de fleste af vores lande!

Krisztina Morvai (NI). – (HU) I morgen kl. 15.00 holder jeg en pressekonference om en menneskerettighedskrise, der har eksisteret siden 2006. Jeg vil gerne invitere og forvente at se formanden og alle mine kolleger. I henhold til oplysninger fra den nationale retshjælp bekræfter det store antal domstolsafgørelser, at der i efteråret 2006 fandt voldsomme polititerrorhandlinger sted i Ungarn, navnlig den 23. oktober, under fejringen af 50-årsdagen. På ordre fra regeringen begik politiet en række uhyrligheder. De skød bl.a. 14 mennesker i øjnene, så mange af dem blev blinde, og flere hundrede uskyldige blev tilbageholdt som politiske fanger og tortureret.

Er De bekendt med, at Kinga Göncz, næstformand i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, var medlem af regeringen, der sanktionerede nedskydningen? Jeg vil gerne høre Deres mening om dette, og jeg inviterer Dem hjerteligt og respektfuldt til pressekonferencen i morgen, hvor jeg forventer at se Dem.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Jeg følger udviklingen i medlemsstaterne, men jeg vil sige det klart: Kommissionen har ikke beføjelser til at gribe ind i medlemsstaternes indre anliggender, og dette er den type spørgsmål, vi ikke kan besvare her, fordi dette er et indre anliggende, der aktuelt debatteres i Ungarn.

Vi har som Kommission myndighed til at gribe ind i forhold vedrørende grundlæggende rettigheder, når det drejer sig om gennemførelsen af Fællesskabets lovgivning. Dette var ikke tilfældet under de begivenheder, som De henviser til. Jeg vil derfor anmode Dem om ikke at stille mig spørgsmål, som bedre kan behandles på nationalt parlamentsniveau i stedet for her i Europa-Parlamentet.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Har jeg ret i den opfattelse, at forsamlingsfrihed, meningsfrihed og endda den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder ikke i henhold til det, De sagde, ikke er en del af EU's lovgivning? Er menneskerettigheder ikke en del af EU's værdigrundlag og retlige system? Hvis ikke, er jeg blevet fejlinformeret.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Menneskerettigheder er naturligvis en del af EU, men vi har et system baseret på retsstatsprincippet, og vi antager, at alle medlemsstater, herunder Deres land, overholder retsstatsprincippet. De har derfor mulighed for at stille Deres spørgsmål til Deres domstole, og De kan appellere til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol eller til EF-Domstolen i Luxembourg. Så vi har et system af menneskerettigheder.

Jeg kan og bør dog ikke gå ind i nationale politiske debatter mellem forskellige politiske partier.

Formanden. – Mange tak, hr. formand for Kommissionen! Jeg vil gerne sige en stor tak formændene for de politiske grupper for at have overholdt tidsplanen og for en så velgennemført forhandling. Jeg vil også gerne takke hr. Barroso. Vi skal overholde tidsplanen, hvis vi skal have en livlig forhandling. Derfor mange tak til alle.

Konsekvenserne af finanskrisen for beskæftigelsen og den sociale samhørighed

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Mit spørgsmål vedrører kriseforanstaltninger. Når vi taler om emissionsmål i forbindelse med klimaændring, er Europa foran USA. USA er dog foran, når vi taler om private investeringer i teknologisk innovation og bæredygtighed, som er ekstremt vigtigt for de små og mellemstore virksomheder og for beskæftigelsen.

Det var faktisk også en af hjørnestenene i Deres krise- og genopretningsplan. Men hvad er Deres ambitioner i denne henseende? Hvornår vil vi nå op på samme niveau som USA, hvad gør Kommissionen, og hvad kan den gøre for at sikre, at vi når dette niveau? Generelt løber vores små og mellemstore virksomheder stadig ind i så mange forhindringer, at de går glip af vigtigt vækstpotentiale. Hvad vil De gøre for fuldt ud at gennemføre det indre marked, som trods alt er en vigtig vækstkilde for vores beskæftigelse?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Jeg har allerede i et svar til en tidligere taler fremlagt en række betragtninger vedrørende det indre marked, men jeg er helt enig i Deres klare betragtning med hensyn til teknologi. Vi er bagefter USA og andre, når det gælder investering i nye teknologier.

Derfor har vi i denne særlige pakke godkendt en europæisk økonomisk genopretningsplan. Vi har lagt stor vægt på investering på en række områder, der vedrører klimadagsordenen og energisikkerhed. Vi kæder disse to områder sammen. Derfor har vi for ganske nylig fremlagt SET-planen, og vi opfordrer også indtrængende medlemsstaterne til at afsætte flere ressourcer til finansiering af grønne teknologier, dvs. alle de teknologier, der vil sætte os i stand til at skabe en mere bæredygtig og grønnere økonomi.

Dette er bestemt et emne, vi også skal overveje i forbindelse med de kommende finansielle overslag. Som De ved, fremlægger vi vores budgetgennemgang inden udgangen af året. Der vil også være mulighed for at få en god drøftelse af, hvor vi i fremtiden skal lægge hovedvægten med hensyn til investeringer.

Formanden. – Mine damer og herrer! Jeg vil bede Dem ikke stille supplerende spørgsmål. Jeg har en meget lang liste over navne her, og det ville være meget mere interessant, hvis flere medlemmer fik lejlighed til at stille spørgsmål.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Hr. kommissionsformand! Kommissionen udsendte ganske rigtigt en henstilling i 2008 om at integrere flere mennesker på arbejdsmarkedet.

Jeg vil først spørge, om De i Kommissionen ud over denne henstilling og de foranstaltninger, som medlemsstaterne har gennemført, har til hensigt at iværksætte yderligere foranstaltninger med henblik på at styrke den åbne koordineringsmetode på socialområdet? Jeg taler her om foranstaltninger, der er forenelige med bæredygtige industripolitikker, som har til formål at øge beskæftigelsen.

For det andet er 2010 – som vi alle ved – udnævnt til det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom. Vores mål er at styrke den sociale samhørighed. Spørgsmålet er meget simpelt: Vil De lægge al Deres energi, vil De personligt have modet til at kæmpe for kvantitative mål på fattigdomsområdet? Jeg vil navnlig anmode Dem om ikke at henvise mig til medlemsstaterne, som De gjorde, da De orienterede Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet.

(Formanden afbrød taleren)

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Jeg sagde tidligere, at min bekymring nummer ét er arbejdsløsheden, men for at bekæmpe arbejdsløshed skal vi benytte ikke kun en reaktiv tilgang, men en proaktiv tilgang. Dette kan vi opnå gennem revisionen af Lissabonstrategien og en integreret vision for 2020.

Vi skal basere EU's langsigtede strategi på nye kilder til bæredygtig vækst, dvs. i det, vi kalder "hvide" job, i sociale tjenester, hvor der er skabt 3,3 mio. nye job siden 2000. Det er 16 % af alle nye job.

Markedet for grønne produkter og tjenester forventes også at blive fordoblet inden 2020, hvilket skaber et enormt potentiale for grønne job, og derfor fremmer vi en kortlægning på tværs af EU af de job og kompetencer, der er behov for. Jeg vil derfor arbejde målrettet med denne strategi for at styrke den sociale prioritet, som jeg allerede sagde, da vi drøftede de bredere politiske retningslinjer for det næste mandat.

Elizabeth Lynne (ALDE). – (EN) Som vi ved, mister tusindvis af mennesker deres job under den aktuelle økonomiske krise, og mange af disse er ældre mennesker, der står i en særdeles dårlig position, når de forsøger at finde et nyt job. Selv om beskæftigelsesdirektivet fra 2000 skal overholdes i hver medlemsstat, ved mange af disse ældre arbejdstagere stadig ikke, hvilke rettigheder de har i henhold til direktivet, og mange medlemsstater lader hånt om reglerne.

Selv om nogle af arbejdstagerne kender deres rettigheder, er det alt for ofte umuligt for dem at handle individuelt uden støtte. I øjeblikket har vi endnu ingen lovgivning, der beskytter borgerne imod forskelsbehandling ved adgang til varer og tjenester, men vi har beskæftigelsesdirektivet. Kan De oplyse os, hvilke foranstaltninger der træffes mod medlemsstater, som ikke gennemfører det korrekt, og hvilke mekanismer der kan iværksættes for at hjælpe ældre og handicappede arbejdstagere med at udnytte deres rettigheder?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Når en medlemsstat ikke overholder vores direktiver, iværksætter vi overtrædelsesprocedurer. Det betyder, at vi kan og vil handle, når der er en konkret sag. Hvad angår det overordnede spørgsmål, De nævner, vil jeg sige, at denne krise har gjort mere end 5 mio. europæere arbejdsløse.

De værst ramte kategorier er unge mennesker og indvandrere. Ledigheden er nu 9,1 % i EU, men ledighedstallet er mere end dobbelt så højt blandt unge arbejdstagere (19,8 %) og indvandrere (19,1 %). Det er de vigtigste problemer, vi har i dag på det sociale område. Bekæmpelse af fattigdom blandt børn er stadig en meget vigtig prioritet. Vi følger naturligvis også situationen for ældre meget nøje i overensstemmelse med de gældende direktiver.

David Casa (PPE). – (MT) Jeg mener, vi bør tale om, hvordan vi kan skabe flere arbejdspladser i EU. Jeg mener dog også, vi skal overveje, hvordan vi sikrer arbejdspladser og undgår at miste dem. Min regering greb ind på det tidspunkt, hvor krisen slog hårdt igennem. Med regeringens indgreb blev der efter min mening reddet tusindvis af arbejdspladser, navnlig gennem en stigning i udgifterne på socialområdet. Mener De, at Kommissionen skal iværksætte yderligere foranstaltninger med henblik på at sikre, at dette sker i alle EU-lande? Jeg ved, at De vil nævne Globaliseringsfonden, som netop er blevet ændret, og den kendsgerning, at den bruges til at hjælpe endnu flere arbejdstagere. Jeg mener dog, at vi skal gøre vores yderste for at sikre, at disse menneskers arbejdspladser sikres, så de ikke får brug for Globaliseringsfonden. Det bør efter min mening være vores egentlige mål.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Vi har ikke kun revideret reglerne for Globaliseringsfonden, vi har også omprogrammeret Den Europæiske Socialfond gennem hurtig godkendelse af en bevilling på 1,8 mia. EUR til at styrke aktive arbejdsmarkedspolitikker.

Hvad angår samhørighedspolitik, har vi også gennemført en række ændringer, som forenkler reglerne og fremskynder betalinger. Dette er også en meget vigtig politik. Jeg har allerede nævnt vækstplanens 550 mia. EUR, og jeg vil naturligvis også nævne Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen samt andre forslag, vi har fremsat.

Jeg må desværre sige, at der var én idé, som medlemsstaterne ikke fulgte, nemlig at suspendere samfinansieringen til Socialfonden. Vi forelagde Rådet idéen, men den blev afvist. Jeg håber stadig, at vi med Parlamentets støtte kan gennemføre det, men der er visse lande, som simpelthen ikke har de økonomiske midler til at supplere finansieringen af Socialfonden med deres egne midler. Vi udnytter endvidere så vidt overhovedet muligt alle de instrumenter, vi har på fællesskabsniveau, til at støtte det, som medlemsstaterne selv kan gøre for at bekæmpe ledigheden.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Hr. formand for Kommissionen! Tak for denne interessante forhandling, vi har i dag.

Med hensyn til beskæftigelsen sagde De, at visse medlemsstater ikke deltog i topmødet i Prag. Det, der er endnu mere alvorligt, er, at Rådet under den alvorligste beskæftigelseskrise i Europas historie – 10 000

europæere afskediges i dag, og det samme i morgen og i overmorgen – ikke har iværksat et eneste seriøst initiativ, og der ikke har været et eneste topmøde om beskæftigelsen. De kunne også sige, at Kommissionen har en dagsorden fra sidste år, som allerede var forældet dengang, og som nu ikke opfylder de særdeles presserende behov for flere millioner borgere, for en hel generation af europæere og for hele velfærdsstaten, hvis fremtid står på spil.

Jeg vil anmode Dem om lederskab: Vi har brug for aktivt lederskab, der bryder med apati og manglende gennemsigthed. De skal fortælle Rådet, at vi ikke kan fortsætte på denne måde. Vi har brug for en Kommission, der ikke kun tager sig af de daglige ressourcer og dagligdags sager, men som i denne vanskelige tid – og jeg ved, at den er vanskelig for Dem, hr. kommissionsformand – placerer sig selv øverst i Europa i en enestående institutionel aftale, som kan give håb til en hel generation af europæere.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (PT) Det er et faktum, at vi gør alt, hvad vi kan, og vi tildeler, som jeg sagde, da jeg skitserede programmet, sociale spørgsmål et højere profil, fordi vi i øjeblikket har en nødsituation på det sociale område.

Det var f.eks. derfor, jeg fremhævede behovet for at undersøge den sociale indvirkning i alle nye bestemmelser. Derfor fremmer vi de fælles aktive principper om inklusion som fællesskabspolitik. Derfor kan jeg sige til medlemsstaterne, at vi støtter sociale investeringer. De sociale udgifter, der udgjorde 28 % af BNP i 2008, vil stige til 31 % i 2010. Det repræsenterer et ekstra beløb på 3 500 mia. EUR!

Vi gør virkelig en indsats her, men sandheden er naturligvis, at der skal ydes en fælles indsats af Kommissionen, Parlamentet og medlemsstaterne, hr. Cercas.

Gerald Häfner (Verts/ALE). – (DE) Hr. kommissionsformand! Europa står for frihed, demokrati og solidaritet eller sagt på en anden måde socialt og økologisk ansvar. De og Kommissionen har dog i lang tid haft et fuldstændig endimensionalt fokus på frihedselementet – og i den henseende specifikt økonomisk frihed forstået i en udelukkende økonomisk forstand – og på regulering af en lang række områder, hvor regulering ikke er nødvendig, samtidig med at De på områder, hvor milliarder er på spil, på de globale finansielle markeder, generelt har fokuseret på ikke at gribe ind og ikke at regulere, fordi De mente, at det ville føre til de bedste resultater for alle.

Vi har set de katastrofale resultater, dette har ført til, og jeg spørger Dem, hvordan og med hvilke projekter De agter på en troværdig måde at gøre det klart for Parlamentet og europæerne, at De og Kommissionen har lært af denne katastrofe og vil ændre kursen radikalt?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Jeg vil starte med at sige, at spørgsmålet om troværdighed er et subjektivt spørgsmål for Dem. Svaret på dette spørgsmål blev efter min mening givet af Parlamentet, som gav mig et nyt mandat for nylig, fordi det viser, at Parlamentet mener, jeg har troværdighed til at føre denne politik videre.

Vi fører faktisk vores politik som reaktion på den økonomiske og finansielle krise. Vi har taget vigtige beslutninger. Vi fører an globalt, hvad angår de foranstaltninger på lovgivnings- og tilsynsområdet, vi har iværksat for nylig. Ud fra den rapport, jeg gav "de Larosiére Group" til opgave at udforme, har vi fremsat en række forslag, som forhåbentlig vil blive godkendt af Rådet og Parlamentet.

Så sent som i dag godkendte vi på et møde i Kommissionen meddelelsen om afledte produkter, der naturligvis vil blive fulgt op af konkret lovgivning. Så vi reagerer på den finansielle krise i alle dens aspekter, herunder lovgivning og tilsyn, og jeg har allerede truffet nogle beslutninger under denne Kommission, og den næste Kommission vil naturligvis fortsætte ad denne vej, fordi situationen efter min mening kræver det.

Veronica Lope Fontagné (PPE). – (ES) Hr. kommissionsformand! Jeg vil gerne tale om den støtte, som blev godkendt under den midlertidige ramme med henblik på at mindske de problemer, der er opstået som følge af den økonomiske krise, og specifikt om Opel.

Jeg vil gerne spørge Dem, om Kommissionen undersøger, hvorvidt den støtte, som Tyskland modtog under den midlertidige ramme, var afhængig af en forudgående aftale vedrørende den geografiske fordeling af omstrukturingsforanstaltningerne, som ikke ville være i overensstemmelse med formålet med denne støtte.

Hvis det er tilfældet, vil jeg gerne vide, om De er enig i, at virksomheden frit kan ændre fordelingen og omstrukturere Opel ud fra dens egne økonomiske og produktionsbetingende kriterier med henblik på at fastholde så mange arbejdspladser så muligt.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (PT) Jeg har allerede besvaret det spørgsmål, men jeg vil sige, at vi på enkelte områder var i tvivl om den måde, denne proces blev gennemført på. Kommissionen gav udtryk for denne tvivl, og General Motors og Opel Trust revurderer nu den måde, som tilbuddet om at købe Opel blev fremsat på, så det kan bekræftes, om tilbuddet blev fremsat på kommerciel basis eller ej.

Vi, Kommissionen, vil gøre alt, hvad vi kan, for at sikre, at løsningen overholder reglerne om det indre marked og statsstøtte, og vi vil naturligvis være objektive og strenge i anvendelsen af disse regler.

Vicky Ford (ECR). – (EN) Alle de europæiske lande er i samme båd, idet vi alle oplever stigende arbejdsløshed, som tydeligvis ikke kun er en social krise, men også en yderligere belastning af medlemsstaternes offentlige budgetter i form af stigende velfærdsomkostninger, faldende skatteprovenu og øget uddannelse.

Er De, hr. Barroso, på den baggrund enig i, at vi som medlemmer af Parlamentet sammen med Kommissionen skal være ekstra påpasselige med hver krone, vi belaster de offentlige budgetter med? Hvis De er enig, hvordan mener De så, vi skal stemme i budgetforhandlingen på torsdag?

Hvorfor bliver vi for det andet ved med at mødes i Strasbourg?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Jeg støtter det foreslåede budget for næste år, så mit råd er at stemme ja.

Med hensyn til spørgsmålet om at være påpasselig og streng er jeg enig med Dem. Vi skal være meget påpasselige med alle skatteydernes penge, og vi skal tage os af de prioriterede områder. I dag er den sociale situation presserende i nogle medlemsstater. Der er problemer med social udstødelse og fattigdom, som er et forhold, der – er jeg sikker på – bekymrer alle medlemmer af Parlamentet, så vi skal finde frem til den bedste løsning.

Som De ved, har Kommissionen været ekstremt streng inden for rammerne af stabilitets- og vækstpakten, når det drejer sig om at forpligte os og EU til reglerne om bæredygtighed. Vi tror naturligvis ikke, at problemer blot kan løses ved at kaste penge efter dem. Men der er faktisk situationer, som f.eks. den aktuelle, hvor vi mener, at der skal rettes øget fokus på en presserende social situation. Undtagelsesvisse foranstaltninger var nødvendige i det, der var en hidtil uset situation. Det er som altid et spørgsmål om afvejning.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Hr. kommissionsformand! I henhold til Kommissionens forordning nr. 800/2008 blev løntilskuddet til handicappede reduceret til 75 % af maksimumsbeløbet. Derfor har beskæftigelsessituationen for handicappede og for mennesker med nedsat arbejdsevne været kriseramet siden 1. januar. Som følge deraf er der nu betydeligt færre beskæftigelsesmuligheder for handicappede på grund af budgetmæssige begrænsninger. Det er også grunden til, at den nationale støtte i mange lande, f.eks. Ungarn, til etablering af jobskabelsesteam er kommet i farezonen. Det siges, at det er EU's fejl. Jeg har derfor et spørgsmål. Hvordan ønsker Kommissionen under finanskrisen at håndtere handicappedes ret til beskæftigelse, opgaven med at sikre job til dem og princippet om lige løn for lige arbejde? Denne forordning blev udformet før krisen.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Jeg er sikker på, at De er bekendt med, at Kommissionen har fremsat et forslag – et horisontalt direktiv – om ikkeforskelsbehandling, der også omfatter handicappede. Dette forslag er nu i Deres hænder og i Rådets hænder. Jeg håber virkelig, at det bliver godkendt, fordi vi er bestemt imod enhver form for forskelsbehandling af handicappede.

Mange af de problemer, De har nævnt, skal løses på nationalt plan, fordi det drejer sig om konkrete støtteforanstaltninger, som skal gennemføres af de nationale sociale sikringsordninger. I EU gør vi dog alt, hvad vi kan, for at få en bindende ramme, der forpligter os og alle medlemsstaterne til at overholde princippet om ikkeforskelsbehandling og særlig beskyttelse af handicappede.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Hr. Barroso! De er af Parlamentet blevet udpeget til at være den næste formand for Kommissionen. Deres næste påtrængende opgave bliver at organisere denne Kommission, så den kan tjene et Europa, der er ved at kæmpe sig ud af krisen. Hvordan agter De på det grundlag at bruge de utilstrækkelige fællesskabsredskaber, der er til Deres rådighed, så de optimeres, og hvordan planlægger De at opdele porteføljerne, så vi kan løse de problemer, der opstår? Jeg er klar over, at alt afhænger af Deres drøftelser med stats- og regeringscheferne, men som formand for Kommissionen må De have samme vision som dem. Hvordan kan vi sammenkæde de strategier, vi har til rådighed? Hvordan kan vi opdele porteføljerne, så vi kan udnytte erfaringerne fra denne krise?

Hvad angår redskaberne, vil jeg citere et enkelt eksempel. Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er i dag ikke i overensstemmelse med statsstøttestrategier, der forhindrer os i at gennemføre industripolitikker, som kunne hjælpe os ud af krisen. Hvad foreslår De? Hvilket mandat vil De anmode stats- og regeringscheferne om, og hvordan vil De bede dem opdele porteføljerne?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (FR) Fordelingen af porteføljerne hører ikke ind under stats- og regeringschefernes kompetence, men under formanden for Kommissionen, og jeg vil bestemt bruge denne kompetence på den måde, der efter min mening er mest passende.

Jeg har allerede fremsat nogle meddelelser under min drøftelse med Parlamentet om den kommende Kommissions program, men jeg er faktisk i kontakt med stats- og regeringscheferne.

Jeg kan oplyse, at jeg så sent som i dag sendte et brev til dem alle med anmodning om også at sende mig kvindelige kandidater til Kommissionen. Jeg er meget bekymret over problemet med balance mellem mænd og kvinder. Hvis jeg ikke gør noget, får jeg slet ingen kvinder, fordi regeringerne generelt kun ønsker at opstille mandlige kandidater til den næste Kommission.

Jeg sendte derfor dette brev i dag.

Hvad angår den faktiske fordeling, vil der ikke ske væsentlige ændringer. Jeg har allerede meddelt de vigtigste nyskabelser under vores forhandling. Disse omfattede navnlig en kommissær for retfærdighed og grundlæggende rettigheder og en klimakommissær. Jeg har nu brug for kompetente mænd og kvinder, der brænder for Europa, som kan udfylde deres respektive roller under de forskellige porteføljer, som vil svare til de prioriterede områder i EU's indsats.

Graham Watson (ALDE). – (EN) Hidtil har skabelsen af velfærd og målet for velstand primært været baseret på forbrug, og industrien er derfor kun i ringe grad blevet tilskyndet til at være opmærksom på den reelle værdi af de anvendte råvarer, selv om deres pris er lav, eller på de reelle omkostninger i forbindelse med det producerede affald.

Hvordan agter Kommissionen at sikre, at vækst i fremtiden vil være af en anden karakter, og at vi ikke vil komme i en situation, hvor vi efter endnu 20 års vækst har en planet, der ikke kan forsyne vores aktiviteter, og et samfund, som ikke kan betale de reelle omkostninger til at leve på denne måde?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Jeg vil gerne takke Graham Watson for dette meget vigtige spørgsmål. Det er faktisk kernen i programmet for de næste fem år: at investere mere i smart, grøn vækst, bæredygtig vækst. Det er meget vigtigt.

Vi skal forstå, at modellen for fremtiden ikke bliver magen til den hidtidige model. Jeg går ind for en stærk industriel base i Europa – men en stærk industriel base, som støtter den nye tidsalder med bæredygtighed, hvor vi er nødt til at skabe grøn udvikling og grønne teknologier. Det er her, vi kan skabe nye produkter og nye markeder. Det er et godt eksempel.

Det er grunden til, at vi tilrettelægger vores kommende programmer ud fra det, jeg i mine politiske retningslinjer har kaldt "nye vækstkilder", fordi vi med de traditionelle vækstkilder ikke kan vinde i konkurrencen mod de store nye økonomier, som f.eks. Kina og Indien.

Innovation skal være kernen eller centrum i vores dagsorden for vækst, nye vækstkilder, der fremmer overgangen til en lavemissionsøkonomi: smart, grøn udvikling og innovation. Innovation er efter min mening nøglen til udviklingen af den europæiske økonomi i fremtiden.

Emilie Turunen (Verts/ALE). – (DA) Hr. kommissionsformand! Den finansielle krise har affødt en økonomisk krise af historisk omfang, og lige nu stiger arbejdsløsheden voldsomt i Europa. Arbejdsløsheden blandt unge under 25 år er i Europa – som De selv sagde – 19,8 %, og i Spanien er mere end hver tredje ung under 25 år arbejdsløs. Vi er lige nu i gang med at tabe en hel generation på gulvet, og indtil nu har De, hr. Barroso, gjort så godt som ingenting for at løse det problem. Jeg hører i dag, at De er meget optaget af det, og det er jeg glad for – det vil jeg gerne kvittere for. Selv om ansvaret for beskæftigelsespolitikken ligger nationalt, er der også brug for europæisk ansvar og europæiske initiativer.

Jeg vil gerne efterlyse tre ting: For det første lovede kommissær Špidla 5 millioner praktikpladser til unge i Europa. Hvor er de blevet af? For det andet: Vi vedtager lige nu vækst- og redningspakker i hele Europa. Hvorfor indeholder de ikke en målrettet jobindsats for unge? For det tredje: Hvad vil De gøre, for at der kommer en stærkere social profil og en stærkere plan for ungdommen i den nye post-Lissabonstrategi?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Jeg gentager, at vi har udnyttet vores eksisterende instrumenter fuldt ud. Vi har instrumenter på fællesskabsniveau, men der er nogle instrumenter, som er nationale. Vi kan samarbejde med medlemsstaterne om at udnytte disse bedst muligt, udveksle bedste praksis og motivere dem til at følge den.

Kommissær Špidla, som har ydet en fantastisk indsats under meget vanskelige omstændigheder, opfordrer sammen med Kommissionen som helhed medlemsstaterne til at etablere 5 mio. lærepladser. Vi stiller eksempler på bedste praksis til rådighed. I Frankrig har der f.eks. været særdeles gode eksempler på private virksomheder, som styrker den interne uddannelse i deres virksomheder og etablerer lærepladser med offentlige midler, om end en del af aktiviteterne også finansieres af virksomhederne selv.

Dette er bestemt et prioriteret område, og vi udnytter alle vores instrumenter – Den Europæiske Socialfond, Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, Samhørighedsfonden og fordoblingen af ordningen for betalingsbalancestøtte til nye medlemsstater og lande uden for euroområdet.

Vi har udnyttet vores instrumenter fuldt ud, men vi vil samarbejde mere målrettet med medlemsstaterne med henblik på at løse disse sociale problemer og, som De især nævnte, problemet med ungdomsarbejdsløshed.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. kommissionsformand! For at bekæmpe fattigdom og arbejdsløshed skal vi skabe job med rettigheder, støtte produktion og forbedre universelle, gratis offentlige tjenester. Vi skal med andre ord investere i andre politikker. Vi skal gøre det modsatte af, hvad der er gjort hidtil.

Det overraskede os f.eks. i dag at høre om en undersøgelse, der var gennemført af Generaldirektoratet for Beskæftigelse og Eurofund, som præsenterede to scenarier for tekstilindustrien, der forudsagde et tab af 20-25 % af arbejdspladserne i EU inden 2020, mens et tredje scenarie endda forudsagde, at vi ville miste 50 % af de nuværende arbejdspladser i sektoren i EU. Hvordan kan denne situation forenes med de nye forslag, der fremsættes, og som har til formål at liberalisere den internationale handel, uden at tage hensyn til konsekvenserne i Portugal og andre lande i EU, som har meget følsomme sektorer, som f.eks. tekstilindustriet, landbruget og et væld af mikrovirksomheder og små virksomheder, som kvæles af disse politikker?

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (PT) Jeg tror ikke, at en lukning af Europa er en løsning for Portugal eller noget andet europæisk land. Europa er verdens største eksportør af varer og tjenester, og vi vil ikke vinde noget ved at indføre protektionistiske politikker. Der er ganske vist nogle sektorer, som ofte kaldes "traditionelle sektorer" i visse europæiske lande, navnlig, men ikke kun i Sydeuropa, som er særlig sårbare over for de nye vilkår med international konkurrence, og derfor gør de en særlig indsats for at tilpasse sig disse nye vilkår. Som jeg sagde i et tidligere svar, betyder det, at vi skal finde nye kilder til vækst og konkurrencedygtighed i Europa. Vi skal bestemt ikke lukke os inde og lukke Europa af, fordi vi så ville risikere, at andre markeder lukker af for vores eksport.

Vi skal investere i innovation, investere i uddannelse og investere i nye vækstkilder, og vi skal arbejde for at blive mere konkurrencedygtige, samtidig med at vi sikrer, som De sagde – og her er jeg helt enig – at dette ikke sker på bekostning af de sociale standarder, der er vigtige i Europa. Vi foreslår ikke en sænkning af vores sociale standarder. Vi forsøger også at hjælpe andre med at forbedre deres sociale standarder, men jeg går bestemt ikke ind for, at Europa skal lukke sig inde. Europa er efter min mening bedst tjent med åbne globale markeder.

John Bufton (EFD). – (EN) Hr. Barroso! Finanskrisen i Det Forenede Kongerige er meget alvorlig. En af de mange sektorer, der kæmper, er landbruget. Fra den 1. januar 2010 vil situationen blive meget værre med indførelsen af EID, som er "elektronisk identifikation af får". Det udstyr, der bruges til at scanne fårene, er ikke nøjagtigt. Jeg har fået oplyst, at det kun er 79 % nøjagtigt.

Hvis De kører i Deres bil ud af landevejen, og bremserne kun virker 79 % af tiden, vil De uden tvivl køre galt på et tidspunkt. Jeg er bange for, at det vil gå galt for fåreavlerne, når EID indføres med det fejlbehæftede udstyr. Den bizarre situation er, at hvis EID træder i kraft i januar, ved vi, hvor mange får vi har i Det Forenede Kongerige, hvor de er, og hvor de går hen, samtidig med at vi i Det Forenede Kongerige – på grund af ukontrolleret indvandring – ikke aner, hvor mange mennesker vi har i vores land, hvem de er, eller hvor de går hen. Vil De tale med resten af Kommissionen og overveje kun at indføre EID på frivillig basis, indtil det anvendte udstyr er 100 % nøjagtigt?

Formanden. – Dette er et meget specifikt spørgsmål. Vi foretrækker generelle spørgsmål om krisen, og hvordan vi overvinder den. Formanden for Kommissionen kan ikke være orienteret om specifikke problemer i de enkelte lande, så De bedes være mere generel i Deres spørgsmål.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Jeg vil blot sige, at jeg ikke synes om sammenligningen mellem får og mennesker. Det er efter min mening ikke særlig god smag.

(Bifald)

Når det er sagt, ønsker vi at gennemføre den identifikation, De omtalte, men vi er naturligvis meget påpasselige. Hvis der er problemer med gennemførelsen, er vi parate til at se på disse problemer. Jeg mener dog, at de foranstaltninger, der allerede er iværksat i forbindelse med identifikation af får, generelt er gode. Lad os se, hvordan det fungerer i praksis.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. Barroso! Den globale finanskrise, som blev udløst i USA, har spredt sig til realøkonomien og har resulteret i millioner af tabte arbejdspladser og en social krise. EU planlægger at gennemføre foranstaltninger i forbindelse med virksomheder, som f.eks. Opel, og hvis en plan gennemføres, involverer den også direkte hjælp. Samtidig er det de små og mellemstore virksomheder, som skaber arbejdspladser, faktisk flest arbejdspladser.

Mener De, at denne foranstaltning til støtte for dem er tilstrækkelig? Ungarn befinder sig i en særlig vanskelig situation, da landet kun har udenlandske kommercielle banker. Kan der i det tilfælde ydes direkte statsstøtte, eller er det økonomisk nationalisme, som De har erklæret krig imod, eller markedsdogmatisme?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Mit svar er nej: Det, vi har gjort, er ikke tilstrækkeligt. Vi skal gøre mere for de små og mellemstore virksomheder. Det er en prioritet. Vi har godkendt Small Business Act. Det er godt. Vi har mindsket problemet med forsinkede betalinger. Det var godt og blev hilst velkommen af de små og mellemstore virksomheder. Vi forsøger naturligvis at begrænse alle bureaukratiske og administrative procedurer, der skaber administrative byrder, navnlig for de små og mellemstore virksomheder, og vi arbejder ihærdigt for at gøre livet nemmere for de små og mellemstore virksomheder. De er, som De sagde – og jeg er enig med Dem – en af de vigtigste sektorer, når vi taler om jobskabelse, og det er en del af vores politik.

Vi har også, og det har jeg endnu ikke har nævnt i dag, for nylig forhøjet den grænse for statsstøtte, som medlemsstaterne må yde i direkte støtte til små og mellemstore virksomheder i særlige vanskeligheder, til 500 000 EUR. Små og mellemstore virksomheder vil fortsat blive prioriteret i vores indsats for bæredygtighed, herunder bæredygtig beskæftigelse.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Jeg vil først gerne takke formand Barroso for at komme her i dag og besvare spørgsmål så åbent, ærligt og ivrigt.

(EN) Formand Barroso er desværre blevet beskyldt for ikke at være demokratisk valgt og for at have presset irerne til underkastelse.

Jeg vil gerne sige til hr. Farage, at han bestemt ikke er valgt demokratisk til at tale på vegne af irerne, og at hans brug af det engelske ord "bully" også er uheldig, fordi Irland for 700 år siden var kendt som John Bulls anden ø, hvor John Bull – dvs. England – forsøgte at presse irerne til underkastelse. Den tid er nu forbi, så jeg vil gå videre til mit spørgsmål.

Vil formand Barroso med de nye kompetencer, som Lissabontraktaten giver EU, overveje at give en kommissær eneansvaret for at fremlægge nye forslag og nye foranstaltninger med henblik på at gennemføre disse kompetencer?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Jeg beklager, men jeg forstår ikke helt spørgsmålet. Hvis De foreslår, at vi udnævner en ny kommissær for alle de nye kompetencer i Lissabontraktaten, så nej, jeg mener bestemt ikke det er rimeligt, fordi de ligger inden for så mange forskellige områder, at vi ikke kan bede én person varetage alle disse kompetencer.

Jeg har i besvarelsen af et tidligere spørgsmål allerede fortalt om nogle af de forventede nyskabelser i porteføljerne. Der kan komme flere. Jeg arbejder på det. Dette sker jo også i interaktion med medlemsstaterne. Irland har f.eks. endnu ikke udpeget en mulig kommissær.

Jeg gjorde dette for fem år siden, og det er en interaktiv proces, hvor jeg også mødes med de mennesker, som medlemsstaterne har foreslået som medlem af Kommissionen. Jeg vil bestemt gøre mit bedste for at finde

kompetente personer – mænd og kvinder (og det siger jeg også for Irland!) – så vi til sidst får en Kommission af målrettede europæere, som er kompetente og erfarne inden for alle områder, lige fra økonomi, generel politik, energi, miljø, retlige anliggender, grundlæggende rettigheder osv.: et enormt sæt af kompetencer, som vi skal bruge en særdeles kompetent gruppe mennesker til.

Formanden. – Det er første gang, Parlamentet har gennemført denne spørgetid med formanden for Kommissionen, så endnu en gang mange tak, formand Barroso. Da dette var en særlig begivenhed for os, har De måske nogle generelle bemærkninger om denne første spørgetid?

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Mange tak hr. formand og alle medlemmer af Parlamentet for denne forhandling. Jeg har virkelig nydt det. Det har været en god oplevelse. Jeg må ærligt sige Dem, at det er meget vanskeligt for mig at komprimere alle mine argumenter eller i det mindste mine hovedargumenter til ét minut, især fordi jeg det meste af tiden ikke taler mit modersmål. Jeg taler på andre sprog, som er mere tilgængelige, og det kræver en ekstra indsats fra mig.

Men De vælger formatet. Jeg kan forhandle med Dem, fordi frie, direkte og kontroversielle forhandlinger er et godt bidrag til et stærkere europæisk demokratisk område.

(Bifald)

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

12. Forslag til det almindelige budget 2010 (Sektion I, II, IV, V, VI, VII, VIII og IX) – Forslag til det almindelige budget 2010 (Sektion III – Kommissionen) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om følgende:

– betænkning af László Surján for Budgetudvalget om forslag til Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2010, sektion III – Kommissionen (C7-0127/2009 – 2009/2002(BUD)) og om ændringsskrivelse nr. 1/2010 (SEK(2009)1133) til forslag til Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2010 (A7-0038/2009) og

– betænkning af Vladimír Maňka for Budgetudvalget om forslag til Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2010

Sektion I – Europa-Parlamentet

Sektion II – Rådet

Sektion IV – Domstolen

Sektion V – Revisionsretten

Sektion VI – Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

Sektion VII – Regionsudvalget

Sektion VIII – Den Europæiske Ombudsmand

Sektion IX – Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse

(C7-0128/2009 – 2009/2002B(BUD)) (A7-0037/2009).

László Surján, ordfører. – (HU) Hr. formand! Jeg vil tale på mit modersmål, fordi jeg, ceterum censeo, protesterer imod enhver lov, der begrænser brugen af en persons modersmål. Budgettet for 2010 fastlægges i skyggen af finanskrisen. Vi skal alle håndtere denne krise på den ene eller anden måde. Krisen har sået usikkerhed blandt investorer, gjort det vanskeligere at få kredit, øget arbejdsløsheden og mindsket produktionen. Kan EU reagere på dette? Har EU noget at sige om de risici, der skabes af klimaændringer, eller om terrorisme? Kan EU beskytte sine grænser? Byder EU flygtninge velkommen på en rimelig måde? Parlamentet vil gerne have et budget, der svarer bekræftende på alle disse spørgsmål, og Parlamentet er ganske enig i dette ønske.

Der er ingen væsentlige forskelle, som deler de politiske grupper. Jeg vil derfor som ordfører takke alle de politiske grupper i Parlamentet for dette. Der er dog en alvorlig forskel i holdningen mellem Rådet og

Parlamentet. På grund af krisen ønsker Rådet det mindst mulige budget, hvilket er forståeligt set fra de nationale parlamenter og regeringer. I Europa-Parlamentet mener vi dog, at vi råder over et stort antal instrumenter, som skal udnyttes endnu mere effektivt, mere fleksibelt og med større indvirkning, netop så vi kan overvinde krisen. Hvad betyder alt dette i faktiske tal? Når vi tidligere tænkte på 2010, var det med et syvårsbudget i baghovedet. Der blev derefter truffet en beslutning, som i den aktuelle situation ville tillade et budget på 134 mia. EUR, hvad angår betalingsniveauer. På den anden side overvejer Rådet et tal på 120 mia. EUR, mens Parlamentet ikke mener, at udgifterne på 134 mia. EUR er realistiske eller tager hensyn til de nationale regeringers problemer, og vil i sidste ende foreslå 127 mia. EUR, hvis afstemningen på torsdag følger henstillingen fra Budgetudvalget.

Vi skal naturligvis spørge, hvad meningen er med at fremsætte løfter, der er udformet til en syvårscyklus, i en femårscyklus, hvis vi aldrig vil holde disse løfter. Det er faktisk den situation, vi befinder os i hvert år. Det årlige budget bliver meget mindre, end vi tidligere drøftede. Der er dog et endnu større problem. De årlige budgetter omfatter også forpligtelsesbevillinger, som i mange tilfælde ikke opfyldes. Vi er allerede mere end ét årsbudget bagud, og underskuddet øges fra år til år. Det er derfor absolut nødvendigt at øge betalingsniveauerne. Ellers vil vi opleve det samme scenarie hvert eneste år: Rådet beskærer Kommissionens forslag, og Parlamentet foreslår endnu større tal.

Jeg vil dog fremhæve, at situationen ikke er helt sådan. Disse forslag er ikke udformet fra én linje til den næste på en mekanisk måde med vilkårlig beskæring her og der. Som følge af krisen skal alle holde igen med hensyn til udgifter. Derfor støttede vi i forbindelse med visse anskaffelser Rådets mere økonomiske tal i Budgetudvalget. Andre steder, f.eks. i forbindelse med personale med særlige opgaver, tog vi også hensyn til, hvordan den pågældende opgave blev udført. Samtidig er det nemt at begå fejl på dette område. Hvis vi har begået fejl, ønsker vi ikke at forhindre, at programmerne gennemføres. Hvis en sådan situation opstår i løbet af året, er vi altid parate til at udbedre situationen, men vi er fortalere for korrekt gennemførelse og omhyggelig planlægning. Vi skal analysere, om de anvendte penge gav de fordele, vi forventede, og om vi nåede de målsætninger, vi selv havde fastlagt.

Det er f.eks. vanskeligt at være tilfreds med kommunikationspolitikken, men der er naturligvis mange andre årsager, som også er meget mere komplicerede, som kan forklare de tabte folkeafstemninger og den lave valgdeltagelse. Det ville derfor være en fejl at reducere ressourcerne til kommunikation. Vi foreslog, at der blev afsat reserver under visse poster, som nemt kan frigives, når en lovende kommunikationsstrategi udformes på grundlag af igangværende analyser. Vi skal også i fremtiden nærmere undersøge, hvorvidt vores målsætninger opfyldes. Den Europæiske Revisionsret offentliggjorde for nylig en undersøgelse om mejerisektorens vellykkede resultater og problemer. Parlamentet forventer, at Kommissionen i den kommende ændringsskrivelse vil beskrive, hvordan mejerifonden kommer til at fungere. Det kræver efter vores mening en separat budgetpost og en passende reserve.

Der skal skabes et retligt grundlag, som tager højde for Revisionsrettens bemærkninger, og som kan hjælpe med at løse sektorens aktuelle problemer. Det handler derfor ikke kun om penge, men også om, at EU skal yde bedre og mere specifik støtte til denne sektor. Derfor opfordrer jeg mine kolleger til med mindst mulig uenighed at stemme for et godt og effektivt budget. Det siger sig selv, at vi skal drøfte dette. Det er kun naturligt, at hver politisk gruppe vil fremme sine synspunkter og søge at fremhæve sin profil. Vi vil dog nå til enighed om de vigtigste spørgsmål. Hvad angår mejerifonden, er selve fonden meget vigtigere end det beløb, den i sidste ende vil få tildelt. Budgetudvalget har fremsat et forslag om et overskueligt beløb.

Vladimír Maňka, *ordfører*. – (SK) Hr. formand! Det er netop nu i denne krisetid, at vi skal bevise over for offentligheden og også os selv, at vi vil bruge alle ressourcer så effektivt som muligt til at opfylde vores politiske mål.

De fleste institutioner opstiller deres budgetter på grundlag af foregående år. Når alt kommer til alt, hvad er så nemmere end at gange sidste års budget med inflationen? Når vi gentager en budgetproces år efter år, kan det dog føre til forvrængninger, unøjagtigheder og ødsel brug af ressourcer. Vores mål er derfor at sikre, at budgetter opstilles ud fra de reelle behov. I hver institution skal budgetanmodninger svare til et reelt behov for, at opgaverne udføres. Hver institution og hver enhed i hver institution skal gøre deres yderste for at opnå besparelser. Det kan kræve bedre tilrettelæggelse af arbejdet, omlægning af eksisterende ressourcer, så de fokuserer på prioriterede områder, eller mindre bureaukrati.

I mine tidligere taler til udvalget og også på plenarmødet har jeg nævnt mange eksempler på nylige vellykkede afdækninger af reserver. Vi vil afdække endnu flere mangler, og vi kan gøre arbejdet i de enkelte enheder og institutioner endnu mere effektivt, hvis vi arbejder systematisk. I budgettet for 2010 benyttes en sådan systematisk tilgang.

De medlemmer, der også var her i sidste valgperiode, vil huske, at vi altid har forsøgt at fremme samarbejdet mellem institutionerne. Der har altid været reserver her, og mange af dem er endda vokset i de senere år. Vi har en fælles pulje med finansiering. Hvis vi alle kun tager os af vores egne hjørner og lukker af over for andre, kan vi ikke kommunikere og samarbejde, og det vil gøre det vanskeligt at udnytte vores ressourcer effektivt.

Derfor besluttede vi i Budgetudvalget at indføre en horisontal reserve på 5 % på tværs af alle institutioner til ekstern oversættelse. Hvordan kan vi ellers motivere institutionerne til først at bruge deres overskydende interne oversættelseskapacitet og ikke automatisk henvende sig til eksterne udbydere? Vores mål på alle disse områder er at stille den overskydende kapacitet i hver institution til rådighed for andre institutioner.

Udgifter til køb og leje af bygninger er en af institutionernes største administrative udgiftsposter. I 2005 brugte institutionerne i Bruxelles, Luxembourg og Strasbourg et samlet gulvareal på mere end 2 mio. m². Bygninger er ikke altid blevet købt på det rigtige sted, på det rigtige tidspunkt eller til minimumsprisen. I henhold til Revisionsretten samarbejder institutionerne ikke på disse områder, og de vurderer end ikke deres egne politikker. Hvis vi køber en ny bygning, og vi ikke har mere end ét alternativ foran os, er det vanskeligt for os at opnå de gunstigste vilkår. Derfor forventer vi, at formanden for Parlamentet inden udgangen af året fremlægger en passende langsigtet strategi vedrørende aktiver og bygninger, som også omfatter renoveringskrav og sikkerhedsudgifter.

Hvis vi skal arbejde på en ansvarlig og effektiv måde, har vi brug for omfattende oplysninger om de ressourcer, der er tilgængelige for os. Jeg understreger derfor behovet for at etablere et informationsstyringssystem. Med hjælp fra et sådant system vil vores arbejde blive mere sammenhængende og effektivt. Forvaltningen forventes at fremlægge dette projekt for Budgetudvalget i nær fremtid. Ingen af institutionernes budgetforslag omfatter omkostningerne i forbindelse med Lissabontraktatens ikrafttrædelse. Når traktaten træder i kraft, skal vi meget nøje undersøge, hvordan vi kan omorganisere de eksisterende ressourcer, inden der indsendes anmodninger om yderligere ressourcer. Hvis personalet i en af institutionerne opnår finansielle besparelser gennem effektivisering af arbejdet, vil Budgetudvalget ikke længere have problemer med at tillade, at sådanne ressourcer bruges til institutionens øvrige prioriteringer.

Hvis en institution på den anden side opnår besparelser som følge af uforudsete begivenheder, skal sådanne besparelser som en generel regel returneres til skatteyderne. Jeg vil takke medlemmerne af Budgetudvalget for deres enstemmige støtte til forslaget. Jeg er overbevist om, at EU's budgetsystem skal udvikle sig på en måde, der belønner idérigdom og innovative løsninger.

Hans Lindblad, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand, mine damer og herrer, unge tilhørere! Jeg kan se, at Europas fremtid sidder i den officielle loge i dag. Det er en stor ære at være her i dag under forhandlingen om Parlamentets førstebehandling af budgettet for 2010.

Europa gennemlever dets værste økonomiske krise siden Anden Verdenskrig. Arbejdspladser går tabt, arbejdsløsheden stiger, og der er rekordunderskud i vores offentlige finanser. Budgetdisciplin og sund økonomisk forvaltning kan bidrage til at vende udviklingen. Den rigtige strukturpolitik kan styrke det opsving, som forhåbentlig er på vej, og gøre det mere bæredygtigt.

I lyset af dette nåede Rådet enstemmigt til enighed om et afbalanceret budget, der investerer ressourcer i uddannelse, forskning, infrastruktur, samhørighed, ansvarlige offentlige finanser og margener til uforudsete begivenheder, med andre ord alle de faktorer, som erfaringsmæssigt er vigtige for vækst og velstand. Der er stadig store problemer. Der kræves finansiering til den europæiske økonomiske genopretningsplan og støtte til mejerisektoren.

Alligevel forslår Parlamentets Budgetudvalg på dette tidspunkt, hvor Europas offentlige finanser er de værste i mands minde, at betalingerne forøges med 10 % – med 10 %! Kan De nævne ét eneste andet område, bortset fra arbejdsløshedsudgifterne, hvor vi ville tillade en sådan stigning? Trods betydelige budgetunderskud – 8 % af BNP i Frankrig, 6 % af BNP i Tyskland, 14 % i Det Forenede Kongerige og Irland – tror Budgetudvalget, at medlemsstaterne kan finansiere øgede udgifter og mere administration. Det ønsker finansiering til administration!

Jeg er især bekymret over, at et så højt udgiftsniveau vil gøre det vanskeligere at finansiere den økonomiske genopretningsplan. Jeg er også især bekymret over, at udvalgets forslag overhovedet ikke indeholder nogen form for hensættelser til uforudsete begivenheder.

Vi skal nå til enighed om et budget, som medlemsstaterne har råd til, og som vi kan begrunde over for befolkningen. Vi skal nå til enighed om den økonomiske genopretningsplan, som er af afgørende betydning for Europas udvikling. På baggrund af den aftale, vi nåede frem til i april, er jeg sikker på, at det vil lykkes for os. Vi skal løse det komplekse mejeriproblem. Med det fremragende samarbejde, vi har haft indtil videre, i baghovedet er jeg sikker på, at vi også kan løse selv dette komplekse problem i den vanskelige og prekære situation, vi befinder os i.

FORSÆDE: Roberta ANGELILLI

Næstformand

Algirdas Šemeta, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Det glæder mig at tale her i dag, inden Parlamentet afslutter førstebehandlingen af budgetforslaget for 2010 med torsdagens afstemning.

Jeg vil først takke Parlamentet for at have bevaret det foreløbige budgetforslag på mange områder.

Kommissionen glæder sig i høj grad over Parlamentets fokus på at bruge budgettet som et redskab til at overvinde den aktuelle krise gennem styrket økonomisk vækst, konkurrenceevne, samhørighed og sikring af beskæftigelsen.

Kommissionen glæder sig også over inklusionen i Parlamentets førstebehandling af ændringsskrivelsen med anmodning om flere midler, navnlig til Palæstina, klimaændring og ledsageforanstaltninger til fordel for AVS-stater.

Hvad angår de centrale spørgsmål i den nuværende budgetprocedure, har Kommissionen fuldt ud forstået, at Parlamentet betragter finansieringen af den anden fase af den europæiske økonomiske genopretningsplan som en prioritering. Jeg kan sige, at det også er en prioritering for Kommissionen. Fra det synspunkt kan jeg forstå, hvorfor Parlamentets ændringsforslag markeret med asterisk overstiger det nuværende udgiftsloft.

I næste uge fremlægger Kommissionen en pakke, der omhandler behovene i forbindelse med genopretningsplanen, med henblik på at nå til enighed på forligsmødet i november.

På nuværende tidspunkt har Kommissionen endnu ikke kortlagt alle finansieringskilder svarende til det fulde beløb til de energiprojekter, der i henhold til genopretningsplanen skal gennemføres i 2010. Kommissionen vil dog forsøge at udpege alle muligheder med henblik på at lukke eventuelle udestående huller inden forligsmødet i november.

Kommissionen er bekymret over de aktuelle problemer i mejerisektoren, og vi har taget Parlamentets forslag om at oprette en særlig mejerifond og landbrugsministrenes standpunkt til behørig efterretning. I overensstemmelse med gårdsdagens forslag fra min kollega, Marianne Fischer Boel, vil vi i næste uges ændringsskrivelse til budgettet for 2010 foreslå, at der afsættes 280 mio. EUR som en hjælp til at afbøde de umiddelbare konsekvenser af krisen for mælkeproducenterne.

Det nye forslag påvirker den oprindeligt planlagte finansiering af underskuddet til genopretningsplanen, men Kommissionen vil, som jeg sagde, benytte alle midler til i sidste ende at finde de nødvendige ressourcer inden forligsmødet.

Nu vil jeg gerne henlede opmærksomheden på en række områder, hvor Parlamentets førstebehandling giver anledning til bekymring.

Parlamentet foreslår en samlet stigning på næsten 10 % i betalingsniveauet sammenlignet med 2009, hvilket er omkring 4 % over det niveau, Kommissionen foreslår. Jeg deler Parlamentets ønske om at støtte økonomisk vækst gennem EU-programmer, men vi skal også overveje omfanget af betalinger, som med rimelighed kan gennemføres uden at underminere sund finansiel forvaltning. Kommissionen har i øjeblikket ingen grund til at fravige de estimater, der er udarbejdet i dets foreløbige budgetforslag.

Hvad angår budgetposterne for administrativ støtte i udgiftsprogrammerne, de såkaldte "BA-poster", kan jeg forstå Parlamentets ønske om at benytte en ganske restriktiv tilgang under de aktuelle omstændigheder. Men det er vigtigt at sikre passende administrative midler til forvaltning af de stigende finansielle rammer for programmer, hvis vi ønsker en effektiv gennemførelse af dette budget. Kommissionen håber, der vil være lejlighed til at vende tilbage til dette spørgsmål under andenbehandlingen.

Parlamentet har også opstillet en række reserver, der vil have en negativ indvirkning på gennemførelsen af budgettet, hvis de fastholdes i det endelige budget. Reserven til lønninger vil, hvis den fastholdes i løbet af

året, have en negativ indvirkning på rekrutteringen af nye tjenestemænd i 2010 til erstatning for personale, der forlader Kommissionen.

Jeg vil afslutte med at sige, at Kommissionen i overensstemmelse med den interinstitutionelle aftale vil fremsætte sin holdning til de ændringsforslag, som Parlamentet vedtager, i begyndelsen af november i en skrivelse om gennemførligheden, og jeg håber, at Parlamentet vil tage den i betragtning under andenbehandlingen.

Kommissionen vil som sædvanlig forsøge at være en ærlig mægler og vil gøre sit yderste for at bane vejen for et vellykket resultat af denne budgetprocedure, idet det skal erindres, at finansieringen af anden tranche af genopretningsplanen udgør en sand udfordring, hvor vi alle bør arbejde i samme retning. Jeg regner med Parlamentets støtte til at opnå et tilfredsstillende og afbalanceret resultat på det område.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, *ordfører for udtalelsen fra Udenrigsudvalget*. – (EN) Fru formand! Jeg er beæret over at tale på vegne af Udenrigsudvalget.

År efter år har vi set, hvordan sektion IV i budgettet har været alvorligt underfinansieret. År efter år har vi også set, hvordan Kommissionen og Rådet, efterhånden som året skrider frem, har måttet ty til specifikke foranstaltninger, som ikke har været i overensstemmelse med de almindelige budgetmetoder, for at finansiere de behov, som jo har været der hele tiden. Situationen i Palæstina er desværre et af de bedste eksempler på dette.

Når det er sagt, bemærker jeg også nogle positive elementer. Jeg kan se, at strategien for Østersøområdet har fået flere penge. Jeg kan også se, at bevillingerne er øget til en række specifikke politikker til fordel for demokrati og menneskerettigheder. Til sidst vil jeg sige, at vi navnlig for 2010 skal være opmærksomme på, at Tjenesten for EU's Optreden Udadtil sandsynligvis – og forhåbentlig – vil begynde sit arbejde. Det skal vi afsætte de nødvendige midler til.

Gay Mitchell, *ordfører for udtalelsen fra Udviklingsudvalget*. – (EN) Fru formand! Jeg beder ikke om, at bunden slås ud af budgettet. Jeg beder kun om, at vi opfylder de løfter, vi har givet til udviklingslandene. 11 mio. børn dør hvert år i udviklingslandene. Disse mennesker er ramt ikke kun af finanskrisen, sådan som vi er det, men også af den kendsgerning, at de ikke længere modtager overførsler – som var større end den finansielle støtte, vi gav dem – fra deres familiemedlemmer, der bor i industrilandene, fordi de også er ramt. Disse mennesker rammes dobbelt: De lider også under konsekvenserne af klimaændring.

Det eneste, jeg ønsker, er, at vi opfylder vores forpligtelser over for disse mennesker. Hvis vores BNP falder med én procent, falder vores bidrag til disse mennesker også. Lad os yde det procentvise bidrag, vi sagde, at vi ville. Klarhed i budgetposten, så vi i Parlamentet kan måle, at de opfylder forpligtelserne, og additionalitet er absolut afgørende for dette. I alt dette må vi ikke bede de fattigste mennesker i verden om at bære en byrde, de ikke kan bære.

Jean-Pierre Audy, *ordfører for udtalelsen fra Budgetkontroludvalget*. – (FR) Fru formand, hr. minister, hr. kommissær, mine damer og herrer! Budgetkontroludvalget har afgivet en udtalelse med en række forslag. Jeg vil fremlægge tre af dem på et minut.

Det første vedrører forskning, dvs. navnlig det sjette og syvende rammeprogram. Af hensyn til retssikkerheden bør Kommissionen undlade at genberegne de finansielle redegørelser for projekter, som allerede er blevet godkendt og afregnet, ved at anvende nye fortolkninger af udvælgelseskriterierne.

Vi vil igen anmode Kommissionen om ikke at afvige fra de almindeligt anerkendte regnskabs- og beregningsmetoder, både nationalt og internationalt.

Det andet punkt er inklusionen af EU-personalets pensioner i budgettet. Vi foreslår, at tilgodehavenderne hos medlemsstaterne i form af personalepensioner, som anslås at udgøre 37 mia. EUR pr. 31. december 2008, indføres i regnskaberne som et aktiv.

Vi foreslår også, at der i budgettet indføres det præcise beløb for disse pensioner, ikke kun de betalte beløb, da sidstnævnte ikke omfatter de beløb, som er indbetalt på kommende pensioner. Jeg vil gentage forslaget om undersøgelsen af oprettelsen af en EU-pensionsfond, og vi støtter også Kontoret for Bekæmpelse af Svig, som skal styrkes, så det kan gennemføre kontrolaktiviteter uden for EU.

Juan Fernando López Aguilar, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Andre Anliggender*. – (ES) Fru formand! I Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Andre Anliggender har

vi arbejdet for at forhøje budgettet til området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, som er steget med 13,5 % i forhold til 2009.

Navnlig kapitlerne for eksterne grænser, hjemsendelse, visumpolitik, fri bevægelighed for personer samt grundlæggende rettigheder og medborgerskab er blevet forhøjet. Kapitlet om retfærdighed i civil- og straffesager er f.eks. blevet forhøjet med 4,7 %.

Kapitlet om sikkerhed og retfærdighed er f.eks. blevet forhøjet med 95 % som resultat af integrationen af Europol i fællesskabsbudgettet. Dette er derfor noget nyt sammenlignet med budgettet for 2009.

Vi vedtog et ændringsforslag med henblik på at forøge Frontexbudgettet, hvilket sender et klar budskab om en vilje til at håndtere indvandring og alle aspekter af indvandringsstrømme på en måde, som respekterer menneskerettighederne.

Endelig skal det påpeges, at vi i udvalget vedtog en budgetændring på 5 mio. EUR med henblik på at fremme integrationen af statsborgere fra tredjelande. Sektionen under afsnit 18 om området med frihed, sikkerhed og retfærdighed er derfor forhøjet til 105 mio. EUR, hvilket vil hjælpe med at styrke medlemsstaternes administrative og finansielle forvaltning.

Jutta Haug, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarersikkerhed*. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Det er ikke nogen hemmelighed, at Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarersikkerhed igen og igen – også i år – mener, at de midler, der afsættes i fællesskabsbudgettet, på ingen måde er nok til at sikre effektive miljøprogrammer, til at opretholde vores biodiversitet og til at bekæmpe klimaændringerne på en måde, som har en chance for at lykkes. At Rådet foretager yderligere beskæringer af disse tarvelige midler er lige så uforståeligt som altid. Derfor er "tilbage til det foreløbige budgetforslag" standardsvaret.

Der er to punkter, vi skal få Kommissionen til at indse. Det første er, at vi forventer, at den omgående medtager de såkaldte "formålsbestemte indtægter" for de agenturer, der til dels er afhængige af gebyrer – som f.eks. Det Europæiske Lægemiddelagentur i London eller Det Europæiske Kemikalieagentur i Helsinki – i det foreløbige budgetforslag og ikke skaber en kunstig margen ved at udelade dem. Det andet er, at vi forventer, at Kommissionen så hurtigt som muligt fremlægger et forslag til, hvordan den i fremtiden vil finansiere kampagnen mod rygning (Help), når tobaksfonden er ophørt. De kan se – det er det samme hver gang.

Lena Ek, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi*. – (SV) Fru formand! Der er knivskarp konkurrence i verden i dag. Udviklingslandene tegner sig nu for 20 % af verdens velstand. Om 15 år vil de tegne sig for 34 %. I 2025 – dvs. om 15 år – vil Kina og Indien til sammen tegne sig for 20 % af de globale investeringer i forskning og udvikling. Mens disse investeringer finder sted uden for Europa, kvæles forskningsinstitutioner, universiteter og industrien i Europa af bureaukrati.

Vi står over for tre kriser, der skal løses samtidig: klimakrisen, beskæftigelseskrisen og finanskrisen. Svaret på disse kriser fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi er, at vi skal investere i forskning og innovation. Både Rådet og Kommissionen er enige i, at dette er et prioriteret område – i Lissabonprocessen, i det syvende rammeprogram og i den europæiske økonomiske genopretningsplan. I praksis er deres idé om prioritering dog at gennemføre besparelser på 7 %. Det eneste, jeg kan sige, er, at jeg er taknemmelig for, at Rådet ikke "prioriterer" disse utrolig vigtige områder yderligere!

Dette er orwellsk newspeak, og det er uacceptabelt. Der skal tildeles flere ressourcer til forskning og udvikling. Vi skal samarbejde for at mindske bureaukratiet. Vi ønsker, at Rådet og kommissæren for forskning, innovation og videnskab fokuserer på dette. Frem for alt kræver vi, at der gøres en målrettet indsats på området for forskning og innovation. Det er her, vi kan skabe arbejdspladser, og der er her, fremtiden ligger for Europa og Europas konkurrenceevne – ikke i nedskæringer på området.

Cristian Silviu Bușoi, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse*. – (EN) Fru formand! Sammenlignet med budgettet for 2009 sikrer Kommissionens budgetforslag for 2010 en beskeden stigning i budgetposterne vedrørende det indre marked og toldpolitikken, mens det beløb, der afsættes til forbrugerpolitik, er stabilt. I budgetforslaget for 2010 har Rådet beskåret midlerne navnlig til de budgetposter, der vedrører udviklingen af det indre marked. Et velfungerende indre marked kan i disse tider med økonomisk krise medvirke til økonomisk genopretning.

På området for toldpolitik afsættes der i budgettet midler til samarbejde og koordinering, hvilket styrker sikkerheden og beskyttelsen af de ydre grænse, støtter kampen mod ulovlig handel og svig og forbedrer toldsystemernes effektivitet. Foranstaltninger på området for forbrugeruddannelse er efter min mening et

højt prioriteret mål, især hvad angår finansiel indsigt. Krisen har vist betydningen af forbrugerpolitik og navnlig forbrugeruddannelse, når det drejer sig om at hjælpe forbrugerne med at træffe ansvarlige økonomiske beslutninger. Af alle disse grunde opfordrede Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse til, at der blev oprettet en særskilt budgetpost til Solvitnettet, som skal finansieres med et beløb på 1 mio. EUR. Solvit er et fremragende eksempel på, hvordan vi kan hjælpe virksomheder og borgere. Til videreførelsen af pilotprojektet vedrørende overvågningsforanstaltninger inden for forbrugerpolitik gennem konsolidering af en resultattavle og relaterede undersøgelser som en forberedende foranstaltning afsættes der 1 mio. EUR.

Danuta Maria Hübner, *ordfører for udtalelsen fra Regionaludviklingsudvalget*. – (EN) Fru formand! For 2010 har vi brug for et budget, der effektivt udnytter alle de europæiske politikker til at trække den europæiske økonomi ud af krisen, samtidig med at vi bevarer vores langsigtede målsætninger og forpligtelser, som er bæredygtig vækst, økonomisk og social samhørighed, og vores forpligtelser over for verden udenfor, herunder kandidatlandene.

I budgetforslaget har Rådet automatisk beskåret 36 budgetposter vedrørende administrative udgifter, bl.a. poster vedrørende førtiltrædelsesinstrumentet. Det anvendte argument, som er lav absorption, er ikke begrundet, da den nødvendige ramme til gennemførelsen af førtiltrædelsesinstrumentet først afsluttes i juli 2009. Fra og med 2010 skal Kommissionen vurdere og godkende et betydeligt antal store projekter, hvor der skal ansættes en række personer, som kan levere kortvarig teknisk bistand. 2010 vil også blive året, hvor den effektive gennemførelse af operationer vil blive indledt, hvilket vil kræve, at Kommissionen gennemfører forhåndskontrol af et omfattende antal tilbud og kontrakter.

Budgetnedskæringer betyder, at sund finansiel forvaltning af førtiltrædelsesinstrumentet med alle dets politiske dimensioner for alvor bringes i fare. Vi skal derfor her være villige til at reagere positivt på en anmodning fra Kommissionen om at gendanne niveauet fra Kommissionens foreløbige budgetforslag.

Elisabeth Jeggle, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter*. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Som ordfører for Udvalget om Landbrug vil jeg gerne takke ordføreren, hr. Surján, for hans konstante vilje til at forhandle for at nå frem til et kompromis. Det er nødvendigt, da den europæiske landbrugspolitik i øjeblikket er det eneste politiske område, hvor ansvaret fuldstændig ligger på fællesskabsplan.

Der er korrekt, at der er afsat flere midler til skolemælk, skolefrugt og et par andre projekter. Oplagring og eksportrestitutioner blev dog allerede for to år siden betegnet som fortidens redskaber. På nuværende tidspunkt er de dog uundværlige redskaber til at overvinde krisen på markederne. Vi kræver derfor en stigning på 81 mio. EUR fra 2009 til 2010 i bevillingerne til oplagring og en stigning på ca. 440 mio. EUR i bevillingerne til eksportrestitutioner, og vi vil stemme for disse. Men det er faktisk for lidt i dag.

Som tidligere sagt ville jeg naturligvis have foretrukket 600 mio. EUR i forbindelse med mejerifonden. De 300 mio. EUR, som vi nu opfordrer til for 2010, er det absolut nødvendige, og jeg opfordrer til, at pengene afsættes permanent i budgettet til mejerifonden. Det ville være det rigtige signal at sende – og samtidig et vigtigt signal.

Situationen på markedet for landbrugsprodukter er dramatisk. Kommissionen har alt for længe sat sin lid til selvregulering. Også markederne for landbrugsprodukter har brug for budgetmæssige og generelle politiske rammer og regler.

Carmen Fraga Estévez, *ordfører for udtalelsen fra Fiskeriudvalget*. – (ES) Fru formand! Mange tak til ordføreren og til Budgetudvalget for at have accepteret alle ændringsforslag fra Fiskeriudvalget.

Især ændringsforslaget, som opfordrer til øget fleksibilitet i de midler, der bevilges til de regionale rådgivende råd om fiskeri, er vigtigt for os. Ud over at være knappe er disse midler genstand for fortolkning og underlagt Kommissionens vurdering, og det betyder, at rådene ikke kan bruge de få midler, de har. Denne anmodning blev fremsat enstemmigt til os af de syv eksisterende råd.

Et særlig gavnligt ændringsforslag omhandler indførelsen af en omfattende strategi til bekæmpelse af pirateri, som reelt tager udgangspunkt i situationen for fiskerifartøjer, som er særlig udsatte for sådanne handlinger i alle farvande i verden.

Hvad angår forskning og det syvende rammeprogram, har vi som i tidligere år udvist forsigtighed og anmodet om, at procentdelen – nu hvor fiskeriforskning ikke længere har en separat post i budgettet – af investering i det mindste ikke sænkes, da alle beslutninger om fiskeriforvaltning afhænger af viden om miljøet og de

marine arter, navnlig i betragtning af, at en af vores nye målsætninger er at anvende en økosystembaseret tilgang til alle regler under den fælles fiskeripolitik.

Helga Trüpel, *ordfører for udtalelsen fra Kultur- og Uddannelsesudvalget*. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer, repræsentanter for Kommissionen og Rådet! Hvorfor er Rådets nedskæringer, som vi skal gennemføre hvert eneste år på forskellige politiske områder, så dumme, så forkerte og så kortsigtede? Det er, fordi de ikke har fokus på de fælles europæiske interesser, og det er, hvad jeg kritiserer fra et politisk standpunkt. Rådet har lige som medlemsstaterne et fælles europæisk ansvar, og vores europæiske udgifter er udgifter til fordel for vores fælles europæiske interesse.

Det er absolut uforståeligt, at der i dag skal skæres i finansieringen til undervisning og uddannelse. Et af vores mest vellykkede programmer er udvekslingsprogrammet for studerende, der giver vores unge mennesker mulighed for at studere i Europa, at komme ud i verden. Hvorfor skærer Rådet ned på det? Vi har brug for mere kultur, mere kulturel udveksling og flere venskabsbyforbindelser, fordi alt dette gør Europa virkeligt og skaber accept af Europa nedefra og op. Og hvordan kan vi skære ned på kommunikationspolitikken, når vi er blevet enige om, at der er behov for, at vælgerne og borgerne får reelle oplysninger om EU's positive resultater? Jeg kan beklageligvis, som det tidligere er blevet sagt, kun bemærke, at denne form for besparelser er fuldstændig undergravende fra et politisk standpunkt.

Pervenche Berès, *ordfører for udtalelsen fra Økonomi- og Valutaudvalget*. – (FR) Fru formand! På vegne af Økonomi- og Valutaudvalget vil jeg fremhæve to punkter i dag.

Det første vedrører gennemførelsen af tilsynsordninger på europæisk plan. I kølvandet på krisen eller under denne krise kan alle indse, at EU skal udstyre sig selv med ordninger, der vil sætte det i stand til at føre tilsyn med bank-, forsikrings- og værdipapirmarkedene. Ved udgangen af den forrige valgperiode indgik vi en aftale med Rådet, som omhandlede visse beløb til de myndigheder, der skulle fungere indtil iværksættelsen af de ordninger, vi så indfører i dag. Budgetforslaget overholder dog i sin nuværende form ikke denne politiske aftale, som blev indgået i den forrige valgperiode. Jeg håber, at de ændringsforslag, der igen er blevet fremsat, vil blive vedtaget, så vi kan overholde den politiske aftale, som blev indgået med det formål at sikre, at EU endelig kommer til at råde over tilsynsførende myndigheder.

Dernæst vil jeg gerne fremhæve spørgsmålet om skattepolitik. De skattepolitiske redskaber er blevet beskåret, selv om der internationalt opfordres til øget styring på skatteområdet. Hvis vi virkelig ønsker at bekæmpe skattely, skal EU tilføre sig selv de nødvendige ressourcer til at føre denne politik på en konsekvent måde. Vi sender ikke det rigtige budskab ved at reducere Kommissionens kompetence på dette område.

György Schöpflin, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Konstitutionelle Anliggender*. – (EN) Fru formand! Det er i de senere år blevet tydeligt, at EU's institutioner er langt mindre velkendte for Europas borgere, end det burde være tilfældet.

EU er et demokratisk organ, så kontakt med borgerne er i begge parter interesse. Borgerne skal have fuldt kendskab til, hvad EU gør, og hvorfor. Borgerne er interessenter, når vi taler om det, der sker i EU, og EU er en klar interessent, når vi taler om den offentlige mening i Europa.

Der er forskellige muligheder for at sikre, at denne gensidige interesse kommer til udtryk. Kommunikation er én af disse vigtige muligheder, og derfor bør budgettet indeholde et element, som er afsat til formidling af EU's aktiviteter til den brede offentlighed.

Edit Bauer, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling*. – (HU) Fru formand! Jeg har et minut til rådighed og vil gerne bruge det til på Ligestillingudvalgets vegne at henlede opmærksomheden på ét aspekt. Det drejer sig om Det Europæiske Institut for Ligestilling og finansieringen heraf. Vi oprettede instituttet i Vilnius i 2007 i henhold til den fælles beslutningsprocedure. Man skulle have troet, at der ville være gået tilstrækkelig tid siden da, til at instituttet ville være driftsklar. Men situationen er desværre meget mere alvorlig end som så. For øjeblikket har instituttet kun en direktør og en assistent. Jeg vil gerne takke Budgetudvalget og dets ordfører, hr. Surján, for at have taget hensyn til det, Ligestillingudvalget så klogt sagde om ikke automatisk at skære ned på budgettet på grundlag af dette års indtægter, for hvis vi gør det, vil instituttet ikke kunne blive funktionsdygtigt i fremtiden. Det er ikke blot nødvendigt at sikre de stigende personaleudgifter i det fremtidige årlige budget, men også at etablere en reserve for det beløb, der er afsat til instituttets aktiviteter, således at det kan udføre sit arbejde.

Alain Lamassoure, for PPE-Gruppen. – (FR) Fru formand! Som formand for Budgetudvalget vil jeg gerne reagere på den overraskende offentliggørelse af et forslag til meddelelse fra Kommissionen om budgetrevisionen. Kommissæren vil fortælle os, hvorvidt det drejer sig om en utilsigtet fejltagelse.

Jeg vil imidlertid gerne fremsætte en advarsel. Selv om forslaget ikke indeholder tal, er indholdet ret så nyskabende og undertiden provokerende, og det forekommer upassende, at Kommissionen fremlægger dette forslag ved slutningen af sit mandat og i forbindelse med en midtvejsrevision af den flerårige aftale, der blev undertegnet i 2006. Formanden for Kommissionen bør derfor snarest præcisere sin tidsplan for de finansielle forslag, han har til hensigt at fremlægge enten under den afgående Kommission eller i det nye kollegium. En ændring af budgetprioriteterne og dermed de politiske prioriteter falder ikke ind under forvaltningen af løbende forretninger. Budgetudvalget vil være parat til at forhandle, men på grundlag af forslag, der kommer fra en Kommission, som besidder sin fulde legitimitet, som er væbnet med et femårsmandat, og som er rede til at påtage sig sit politiske ansvar, når det drejer sig om så vidtrækkende initiativer.

Francesca Balzani, for S&D-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Det er netop i forbindelse med budgettet, at Parlamentet kan og bør bruge alle sine beføjelser som den institution, der er direkte valgt af borgerne, til at sikre, at dette vigtige instrument til at skabe vækst, men også lighed og retfærdighed, er i stand til fuldt ud at leve op til borgernes behov. Budgettet skal være konkret og dynamisk, det skal kunne lytte og reagere.

Vi har arbejdet på at gøre forslaget til budget for 2010 så fleksibelt som muligt på dette tidspunkt, hvor vi befinder os i en særlig økonomisk og finansiell krise. Men budgettet skal også være troværdigt, realistisk og konkret, og i den forbindelse var det vigtigt at undgå en alt for stor stivhed i de finansielle midler for de kommende år ved at begrænse de udgifter, der overstiger udgiftsloftet i overslagene til den flerårige finansielle ramme, til sager, der har absolut prioritet. Det er tilfældet med genopretningsplanen.

Vi har med samme formål for øje, nemlig at fastlægge et budget, der kan leve op til borgernes behov, udarbejdet særlige ændringsforslag vedrørende betalingerne for at kunne have så mange midler som muligt til rådighed med øjeblikkelig virkning.

Det europæiske budget er bygget op på to spor, nemlig forpligtelsesbevillinger og betalingsbevillinger. Forpligtelserne er seriøse politiske hensigter, men også konkrete handlinger. Derfor er betalingsbevillingerne blevet forhøjet til 127 mia. EUR på linje med det forslag til budget, der blev fremsat i Budgetudvalget, sammenlignet med de 120 mia. EUR, som blev foreslået af Rådet, og de 122 mia. EUR, som Kommissionen havde foreslået.

Ud fra samme politiske holdning og med samme formål for øje er vores gruppe stærkt imod oprettelsen af reserver, som ikke er rigtige midler, der umiddelbart er til rådighed for borgerne. Politikken med at oprette reserver bør i krisetider begrænses til et absolut minimum, til tilfælde, hvor det er teknisk nødvendigt med en reserve. I krisetider giver det ingen mening blot at skrive tal ind i budgettet. Vi bør i stedet udarbejde et nyt budget, der kan bruges med det samme.

Der er andre spørgsmål, som fortjener særlig opmærksomhed. Vi har i vores gruppe taget et vigtigt initiativ og genfremsat ændringsforslaget om at forhøje mælkefonden til 600 mio. EUR, således som det enstemmigt blev vedtaget i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, dvs. med deltagelse af alle medlemmer og grupper, og vi har også genfremsat et ændringsforslag om et mikrokreditprojekt til 37 mio. EUR, som ikke, og det er det vigtigt at understrege, bringer gennemførelsen af andre programmer under udgiftsområde 2 i fare.

I krisetider er der særlig stor risiko for, at budgetmidlerne ikke bliver forhøjet, men overført fra den ene budgetpost til den anden. For at imødegå en sådan risiko skal Parlamentet, som er en direkte valgt institution, og som har en anden rolle at spille end Rådet og Kommissionen, være særlig påpasselig i sit arbejde, ikke mindst hvad angår sin kontrolrolle.

Anne E. Jensen, for ALDE-Gruppen. – (DA) Fru formand! Jeg vil gerne starte med at sige tak til hr. László Surján for hans store indsats med at holde trådene sammen i denne budgetproces. Man siger jo nu, at mange medlemslande har store problemer med deres offentlige budgetter, og så skal vi også holde igen. Det er rigtigt, men man finder ikke noget offentligt budget, som der er mere styr på, end lige præcis EU's budget. I ALDE-Gruppen støtter vi resultatet af afstemningen i Budgetudvalget. Vi støtter det budgetforslag, som hr. Surján lægger frem her.

For os har finansieringen af genopretningsplanens investeringer i energi- og klimapolitik og fokus på forskning og innovation været de vigtigste prioriteter for 2010-budgettet. Det er også den vej, vi gerne vil se EU's budget gå i fremtiden – at man satser på disse områder. Vi finder det for dårligt, at hverken Kommissionen eller Rådet har givet en anvisning på, hvor vi skulle finde pengene til disse investeringer i genopretningsplanen – investeringer, som ikke bare vi i Parlamentet, men også EU's regeringschefer bakker op om. Det er grotesk, at vi gang på gang skal se dette skuespil, hvor man nok kan anvise udgifter, men ikke finde en anstændig finansiering. Vi bakker altså op om hr. Surjáns forslag om at gå ud over den flerårige finansielle ramme og se på, om pengene til energiinvesteringer kan hentes fra ubrugte midler på landbrugsbudgettet.

ALDE-Gruppen bakker også op om forslaget om at afsætte 300 mio. EUR til en mælkefond til afbødning af den aktuelle krise for mælkeproducenterne. Vi deler den opfattelse, at krisen er alvorlig og skal imødegås. Personligt er jeg ikke tilhænger af den nye fond, fordi Kommissionen jo allerede har redskaber til at hjælpe erhvervet og også har afsat næsten 0,5 mia. EUR til formålet. Landbrugsudvalget ønskede oven i denne halve milliard 600 mio. EUR afsat til en mælkefond, og her mener jeg, at resultatet af afstemningen i Budgetudvalget – de 300 mio. EUR – er udtryk for en mere realistisk løsning.

Det foreliggende forslag til budget fjerner en del af Rådets besparelser og giver en mere realistisk vurdering af behovene for betalinger i det kommende år, og den flerårige aftale viser sig jo mere at være en stram og ufleksibel ramme, især hvad angår kategori 1a, hvor vi har forskning, uddannelse og transport, og kategori 3, hvor vi har rets- og asylpolitik og kultur- og informationspolitik, samt udenrigspolitikken, hvor loftet i kategori 4 kronisk er alt for snærende.

Jeg vil også gerne takke hr. Mañka for hans arbejde med budgettet for andre institutioner. Parlamentets budget holder sig lige under de 20 % for de samlede administrative udgifter i EU, og dette til trods for at vi har overtaget udgiften til medlemmernes vederlag med den nye medlemsstatut. Vores gruppe mener, at vi skal passe på med for store stigninger i beløbet til politiske partier, men vi har takket ja til det forslag, der nu lå på bordet, og jeg vil også sige hr. Mañka tak for, at han har sat fokus på udgifterne til oversættelse og til Parlamentets bygningspolitik. Det er på tide, at vi får et samarbejde mellem institutionerne og en udredning over flere år af Parlamentets bygningspolitik – den har vi bedt om længe. Nu må vi få den på bordet.

Helga Trüpel, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne begynde med at sige tak til hr. Surján og hr. Mañka for deres fælles indsats, og jeg vil dernæst gå videre til hr. Surjáns udtalelse om, at Rådet først og fremmest ønsker at vedtage et lille budget. Det er efter vores opfattelse den helt forkerte vej at gå i krisetider. I krisetider er det nødvendigt at udvise politisk mod og handlekraft, og det er nødvendigt at bruge flere penge på de rigtige, bæredygtige investeringer i fremtiden. For vi har en miljømæssig og økonomisk krise, og vi har en krise med sult og fattigdom i verden.

Hvis vi europæere ønsker at handle rigtigt, skal vi ændre vores politiske målsætninger. Vi skal gå over til at blive et bæredygtigt samfund, vi har brug for en grøn New Deal, og vi har især i relation til Lissabonstrategien brug for flere bæredygtige teknologier, effektive grønne teknologier, nye fremdriftssystemer og naturligvis også nye materialer, som virkelig er miljøvenlige. Det betyder også, at vi skal investere mere i forskning og udvikling. Som jeg allerede har understreget på vegne af Kultur og Uddannelsesudvalget, skal vi i EU investere mere i uddannelse og uddanne vores unge mennesker, vores talenter, godt og bedre, da vi derved kan sikre, at pengene ikke bliver givet dårligt ud, men at det i det lange løb vil betale sig ikke blot for de pågældende enkeltpersoner, men også for vores samlede økonomi.

Men vi skal også – og det er det, som betyder, at den grønne New Deal er en virkelig udfordring på mange planer – ændre strukturfondspolitikken, således at den bliver et miljøredskab i moderniseringen af bygninger og i udarbejdelsen af nye og bæredygtige mobilitetskoncepter. Vi skal ændre vores landbrugspolitik, som skal gøres mere miljøvenlig. Men energifremstilling kan også spille en vigtig rolle i økonomien i landdistrikterne, og den kan gennemføres på miljømæssig og økologisk forsvarlig vis. For øjeblikket er der alt for få planer på det område, men vi skal fortsat skubbe på her.

Jeg vil dernæst komme ind på diskussionen om mælkeproducenterne. Vi grønne er af den opfattelse, at det nu er nødvendigt at hjælpe mælkeproducenterne. Det er imidlertid ikke nok bare at bruge penge. Pengene skal bruges på den rigtige politik på dette område. Vi har brug for kvoter, og vi har brug for de rigtige regler, de rigtige rammer og den rigtige regulering. Hvis vi skal bruge disse penge nu – de 280 mio. EUR, som vi taler om – skal de gå direkte til producenterne og deres organisationer.

Vi ønsker også at omfordele pengene. Vi mener ikke, at vi skal bruge 449 mio. EUR til eksportrestitutioner i mejerisektoren, fordi det fører til en ødelæggelse af markederne andre steder, fortrinsvis i Afrika. Vi foreslår, at de godt og vel 300 mio. EUR, som vi bruger på tobaksproduktionen, bliver omfordelt og reelt bliver stillet

til rådighed for de små mælkeproducenter. Det ville være mere økologisk, og det ville være langt mere fordelagtigt for mælkeproducenterne end det, vi gør for øjeblikket.

Min sidste bemærkning vedrører genopretningsplanen. Vi vil i sidste ende kun støtte den i andenbehandlingen, hvis det klart fremgår, at man virkelig arbejder for en grøn og bæredygtig tilgang her. Vi ønsker en økologisk energipolitik, vi ønsker bredbånd i landdistrikterne, og vi ønsker paneuropæiske elektricitetsnet. Disse ting ville virkelig være et skridt i retning af en fremtidsorienteret politik. Det er det, vi forventer af forhandlingerne i de kommende uger.

James Elles, for ECR-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg vil koncentrere mig om Kommissionens budget, og jeg vil gerne sige tak til hr. Surján for alt det, han har gjort som generalordfører. Man har bedt mig om at fremlægge gruppens holdning i dag, da vores gruppes koordinator, hr. Bokros, er i Ungarn, hvor han har forpligtelser, som han havde påtaget sig for lang tid siden. Jeg forstår, at det er den tredje gruppe, hvis synspunkter jeg fremlægger her i Parlamentet, siden jeg blev valgt, men det er ikke, fordi jeg har forandret mig, men grupperne har ændret sig.

Der er tre ting, som jeg gerne vil komme ind på i forhandlingen i dag. For det første vil jeg understrege, at situationen er alvorlig, hvilket vi allerede har set finansielt og økonomisk. Vi har historisk store underskud i mange medlemsstater, som det blev sagt af formanden for Rådet. I nogle medlemsstater drejer debatten sig rent faktisk ikke om, hvad pengene skal gå til, men man diskuterer, hvor store nedskæringerne skal være, for at udgifterne kan bringes tilbage på rette spor. Det er tilfældet i mit land. Dette er derfor en meget blandet forhandling om, hvordan vi kan sikre, at vi kan få EU til at køre effektivt.

Men her skal vi se på budgettet. Med hensyn til det budget, vi skal udarbejde for 2010, er det klart, at vi står ved begyndelsen. Vi er i fasen med åbningstrækkene, men i vores gruppe vil vi helt klart se på udgifternes kvalitet. Som kommissæren sagde, drejer det sig om udgifter, hvor pengene med rimelighed kan udbetales, og hvor det ikke på nogen måde kan siges at være alt for store beløb i lyset af den generelle situation, vi befinder os i.

Min sidste kommentar vedrører det, der blev sagt af formanden for Budgetudvalget, Alain Lamassoure. Vi skal benytte os af denne lejlighed – det er det første år i Parlamentets femårige valgperiode – til at se fremad. Vi skal om muligt få Kommissionen til at fortælle os, hvornår vi får midtvejsrevisionen, hvordan den bliver udformet, hvordan vi vil kunne se fremad, ikke bare til midtvejsrevisionen, men hvordan vi skal forholde os til de fremtidige finansielle overslag, som hr. Böge fremlagde i sin betænkning i det forrige Parlament. Og ikke mindst skal vi se på, hvordan vi kan få startet en institutionel proces om de langfristede tendenser, som vil kunne give os en korrekt budgetanalyse, for uden en sådan analyse vil det være meget vanskeligt at planlægge for fremtiden.

Miguel Portas, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Fru formand! Jeg vil gerne indlede med at tale om det mest positive aspekt, nemlig at vi på torsdag skal stemme om mere end 3 mia. EUR i betalingsbevillinger til strukturfondene og til sociale programmer.

Rådet anfægter denne politik. Rådet mener ikke, at vi bør bede medlemsstaterne om flere penge. Jeg håber, at den svenske minister vil tilgive mig, når jeg siger, at det synspunkt er et udtryk for en kræmmermentalitet. Vi lever i exceptionelle tider, og efter min mening bør Kommissionen, Rådet og Parlamentet tværtimod udvise det nødvendige mod til at tackle finansieringen af dette budget frontalt og til at fremlægge et exceptionelt budget.

Selv med det udgiftsniveau, som vi vedtager på torsdag, vil dette budget stadig ikke være på højde med krisen. Det er et "vi gør, som vi plejer"-budget. Vi har ikke brug for vanddråber i et hav af mælk. Vi har brug for en ny politik for landdistrikterne. Vi har ikke kun brug for strukturfondene til vores territorier, men vi har brug for en europæisk socialpolitik, der skal supplere de enkelte staters politik. Det, vi virkelig har brug for, er mod!

I dag er der lige så mange mennesker, der lever i fattigdom – 79 mio. – som der var ved begyndelsen af århundredet. Der hersker ret så stor usikkerhed om, hvad der skal til for at håndtere klimaændringerne. Det centrale spørgsmål, vi skal drøfte, er finansieringen af det europæiske budget og de fremtidige finansoverslag. Det er det, der er spørgsmålet, og De skal ikke fortælle os, at der ikke er penge, for det er der. Vi kan prøve at finde pengene hos skatteunddragerne, ved at beskatte kapitalgevinsterne på finansmarkederne og i skattelyene.

Dette budgetproblem er så vigtigt, at vi i Europa-Parlamentet bør gå i spidsen med et eksempel og foretage nedskæringer. Jeg har stillet forslag om rejseudgifter. Nu får et medlem at Parlamentet, når han/hun rejser, sin løn, kompensation for rejsens pris, den rejste afstand og den tid, det har taget. Det er latterligt og uforståeligt. Jeg håber, at vi på torsdag i det mindste vil udvise anstændighed nok til at ændre denne situation.

Marta Andreasen, for EFD-Gruppen. – (EN) Fru formand! Det er helt utroligt, at Kommissionen på et tidspunkt med finansiell og økonomisk krise foreslår en stigning på næsten 5 % for 2010-budgettet.

Men det er endnu værre, at Parlamentet, efter at Rådet under førstebehandlingen i juli foretog en nedskæring på næsten 2 % i det foreløbige forslag til budget, nu foreslår en forhøjelse på 5 %.

2010-budgettet vil således komme op på mere end 127 mia. EUR i betalingsbevillinger, hvilket svarer til 1,08 % af EU's bruttonationalprodukt.

Er det på den måde, at Parlamentet ønsker at bringe budgettet tættere på borgerne? Det er da udmærket at ville støtte Special Olympics i Polen og Grækenland og vinterungdoms-OL i Den Tjekkiske Republik eller endog Xacobeo 2010, men for vores vælgere er der andre prioriteter i livet, f.eks. at de kan betale deres huslån og give deres børn en rimelig uddannelse.

Omkostningerne ved EU for Det Forenede Kongerige er for øjeblikket 45 mio. GBP pr. dag, og den foreslåede forhøjelse vil bringe omkostningerne op på 50 mio. GBP eller mere efter nedskæringen i rabatten.

De må tro mig, når jeg siger, at Det Forenede Kongerige har mange andre prioriter at investere i, og nu da Kommissionen har advaret Storbritannien om, at der er fare for, at landet vil gå fallit på grund af den store nationale gæld, ville en stor nedskæring i EU-bidraget være velkommen, og jeg er sikker på, at andre lande ville være glade for en lignende nedskæring.

År efter år har Revisionsretten været ude af stand til at overbevise os om, at EU-budgettet er blevet lovligt og ordentligt gennemført, og jeg var virkelig bekymret over den manglende kontrol med skatteborgernes penge, da jeg var chefrevisor i Kommissionen i 2002.

Men Parlamentet ønsker stadigvæk at komme flere penge i EU's kister. De skal ikke regne med, at jeg nogen sinde vil stemme for en forhøjelse af budgettet. Hvis De ønsker at give støtte til projekter til bekæmpelse af krisen, bør De finde områder, hvor der kan skæres ned på budgettet.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Vi ser ikke blot krisen i tallene, i de faldende kurser og i de mange milliarder euro, der er blevet brugt på at støtte bankerne og få sat skub i vores økonomier igen. Krisen kan også ses i arbejdsløshedstallenes eksplosion. Men denne krise ses tydeligst i EU-borgernes konkrete frygt og angst. De frygter for deres arbejde og deres pensioner. Vores borgere er bekymrede over klimaændringerne, energiforsyningerne og over begrænsningen af deres individuelle rettigheder i kampen mod terror.

EU kan yde et positivt bidrag til at mildne borgernes berettigede frygt, selv om det på nuværende tidspunkt er nødvendigt at sørge for, at de relevante tiltag fungerer mere effektivt. Her tænker jeg først og fremmest på Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, f.eks. i tilfældet med Nokia, og på Solidaritetsfonden til støtte for de italienske jordskælvsofre. For at pengene fra disse fonde kan nå ud til de berørte mennesker, er det efter min opfattelse vigtigt både at ændre fremgangsmåden og gøre den mere effektiv samt at sikre en krystallklar kontrol, da Fonden for Tilpasning til Globaliseringen på ingen måde fejlagtigt må kunne opfattes som EU-støtte til de multinationale virksomheder.

Europa har længe været en garant for fred og velstand. Lad os fortsætte med sammen at arbejde på, at det bliver ved med at være sådan.

– (FR) Vi er Europa.

Hans Lindblad, formand for Rådet. – (SV) Fru formand, mine damer og herrer, hr. kommissær! På grund af lidt forsinkelse er jeg nødt til at forlade Parlamentet om ganske kort tid, da mit fly går om 45 minutter. Jeg skal sørge for, at alt, hvad der bliver sagt, bliver givet videre til mig. Det har været en god forhandling. Der er blevet stillet mange gode forslag. Det er svært at prioritere, men vi skal prioritere. Med hensyn til forskning kan jeg fortælle fru Ek, at vi investerer 7,3 % mere i forskning end i 2009-budgettet, hvilket er meget.

Parlamentet satser stort og øger udgifterne betydeligt i sit forslag sammenlignet med 2009. Men vi skal samtidig huske på, at EU befinder sig i en recession. De offentlige finanser i EU falder med ca. 7 %. Det kan vi ikke ignorere.

Rådet satser også mere, men det gøres mere selektivt. Vi investerer i foranstaltninger, der skal stimulere væksten, og vi er mere tilbageholdende på områder som administrative udgifter. Vi er samtidig glade for at se, at Parlamentet også vedtager vigtige foranstaltninger på dette område.

Efter forhandlingen i dag og efter de drøftelser, jeg har haft med repræsentanter for Parlamentet, tror jeg, at vi i samarbejde med Kommissionen vil kunne nå til enighed om et rigtig godt budget fremover.

José Manuel Fernandes (PPE). – (PT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg er overbevist om, at EU's budget for 2010 vil hjælpe os til at overvinde den økonomiske krise, vi oplever for øjeblikket. En af krisens følger er arbejdsløshed. Derfor vil jeg gerne nævne og understrege betydningen af det ændringsforslag, vi har stillet om at styrke Erasmusprogrammet for at fremme og lette oprettelsen af arbejdspladser for unge mennesker.

Med hensyn til Parlamentets budget er jeg meget glad for, at vores vigtigste forslag er blevet medtaget både i selve budgettet og i forslaget til beslutning. Vores målsætning er god lovgivning. Vi erkender naturligvis, at flersprogethed er vigtig, men vores vigtigste målsætning er god lovgivning, og dertil har vi brug for de nødvendige midler, således at medlemsstaterne kan nå det mål.

Så for at opnå større gennemsigtighed og stringens har vi foreslået et nulbaseret budget, som skal gennemføres ved begyndelsen af hver lovgivningsperiode. Vi har ligeledes foreslået en reserve til denne målsætning, gennemsigtighed og stringens, og derfor en reserve i forbindelse med kommunikationspolitikken f.eks., hvor vi ønsker en cost-benefit-analyse. Der bør ligeledes være en reserve til at forsøge at begrænse det eksisterende bureaukrati, f.eks. når det gælder ansættelse af assistenter, og vi ønsker at "tvinge" administrationen til at begrænse dette bureaukrati. Vi er også enige i bygningspolitikken og i, at det skal være en langfristet politik.

Til sidst vil jeg gerne gratulere ordførerne, László Surján og Vladimír Maňka. László Surján fortjener en særlig tak, fordi han modstod fristelsen til at forfalde til demagogi i forbindelse med mælkefonden f.eks., og fordi han gjorde sit bedste og ikke forsøgte at opnå det umulige for at sælge i udlandet.

Göran Färm (S&D). – (SV) Fru formand, mine damer og herrer! Det svenske formandskab har kritiseret Budgetudvalget for at have forhøjet betalingsbevillingerne i den nuværende situation. Det vedrører i praksis gennemførelsen af EU-budgettet. Den kritik er efter min mening absurd af en række grunde. For det første har finansministrene i Rådet altid tilbageholdt betalinger i et sådant omfang, at store dele af EU's budget aldrig er blevet gennemført. I stedet for betales store beløb tilbage til medlemsstaterne. Det er absurd, for forpligtelserne i budgettet eksisterer jo for at blive gennemført og ikke for, at medlemsstaterne skal have dem tilbagebetalt. Det er vi rede til at kæmpe for. Man kan derfor spørge, om det er formandskabets politik at fremsætte store løfter i form af forpligtelser, som derefter aldrig bliver gennemført.

For det andet er argumenterne herfor i år stærkere end nogensinde. Det drejer sig om at gennemføre Socialfondens foranstaltninger, der vedrører jobskabelse, kompetenceudvikling og andre lignende foranstaltninger.

Formandskabet kritiserer ikke blot Europa-Parlamentet, men også Kommissionen, for det meste af det, vi gør, er at vi genopfører de nedskæringer i Kommissionens budgetforslag, som Rådet ønsker at gennemtrumfe, og derudover sætter vi fokus på oprettelsen af arbejdspladser. Jeg bemærker også, at formandskabet kritiserer, at Budgetudvalget øger visse administrative bevillinger, samtidig med at Kommissionen kritiserer os for at gøre det stik modsatte, nemlig for at vi har accepteret visse af Rådets nedskæringer. Det har altid været vores princip at forhøje de administrative bevillinger, som er nødvendige for at sikre gennemførelsen af vigtige politikker, og ikke andet. Det ser ud til, at budgetforhandlingen i år vil blive en kamp mellem Rådet og Kommissionen.

Hvad angår den europæiske genopretningsplan, er EU's budget ikke af en sådan størrelsesorden, at det kan anvendes til en keynesiansk stimuleringspolitik, men det kan bruges på små, men strategiske områder, som f.eks. genopretningsplanen. Da vi nu har stor arbejdsløshed, kan det kun være godt at fremskynde investeringer, som vi under alle omstændigheder ville have foretaget, og som vil være med til at samle Europa i et virkelig indre marked, som f.eks. investeringer i energinfrastruktur. Til trods for det har vi et år efter, at planen blev lanceret, stadig ingen konkrete forslag fra Rådet eller det svenske formandskab om, hvor pengene skal komme fra. Vi er åbne for en diskussion, men det siger sig selv, at det er meningsløst at tage penge fra andre prioritetsområder, som også er med til at skabe beskæftigelse, som f.eks. livslang læring eller energi- og klimaudvikling.

Det er en skam, at ministeren var nødt til at tage af sted, da jeg havde et spørgsmål til ham. Jeg vil stille spørgsmålet alligevel, og måske vil han kunne svare mig på en anden måde. Det svenske formandskab har sagt, at strategien for landene omkring Østersøen er en af deres prioriteter. Men samtidig har man ikke foreslået nogen finansiering af denne strategi. Det overrasker mig, for det betyder, at alt, hvad der skal gøres, skal finansieres fra andre kilder, som allerede er blevet øremærket til andre vigtige målsætninger. Østersøstrategien får ikke tildelt et nettobidrag. Derfor undrer det mig, at det svenske formandskab kan hævde, at Østersøstrategien er en prioritet. Vi ønsker en bevilling på 20 mio. EUR, hvilket svarer til 200 mio. SEK. Det er et vigtigt bidrag.

Jacek Włosowicz (ECR). – (PL) Fru formand! Som vi alle ved, blev de vigtigste budgetposter i regnskabsåret 2010 og en evaluering af budgettet fremlagt i et beslutningsforslag af 10. marts 2009. Parlamentet indtog i sit beslutningsforslag en stærkt kritisk holdning til de meget snævre margener i de fleste udgiftsområder i den flerårige ramme. Det er foruroligende, at Rådet i dette forslag nedskar det foreløbige forslag yderligere. Det deraf følgende misforhold mellem forpligtelsesbevillingerne og betalingsbevillingerne er så stort, at det er i modstrid med det grundlæggende forsigtighedsprincip.

Jeg ville have forventet, at man havde tillagt den økonomiske krise, som vi stadig står i, større betydning, om end måske ikke givet den førsteprioritet, men som det kan ses, skal Parlamentet kæmpe alene for borgernes interesser og for at overbevise dem om, at Europa ikke er årsagen til problemerne, men at Europa i stedet kan finde en effektiv løsning på dem. Derfor kan jeg fuldt ud støtte forslaget, som indeholder bevillinger til gennemførelse af en økonomisk genopretningsplan, og jeg mener, at det bør være en af Parlamentets prioriteter. Men de nedskæringer, Rådet har foretaget, vil begrænse vækst og jobskabelse, eller ganske enkelt umuliggøre det. Nedskæringerne ville også betyde, at arbejdet på at løse borgernes energiproblemer indstilles. I forbindelse med krisen i landbruget, f.eks. i mælkesektoren, er der ingen mulighed for at forlænge programmer, der ville kunne fremme en stigning af forbruget af landbrugsprodukter, eksempelvis ved at stimulere forbruget af mælk og frugt i skolerne.

Jeg mener derfor, at budgetforslaget, sådan som det foreligger nu, ikke vil kunne opfylde EU's målsætninger. På baggrund af de få eksempler, jeg har nævnt, kan det allerede ses, at der er områder i EU-budgettet, som vil kunne overvinde de problemer, som vi skal have løst, men på mange områder er budgetteringen planlagt historisk, som om den nuværende situation og de nuværende problemer simpelt hen ikke eksisterede. Der tages ikke hensyn til de fremtidige udfordringer, og de steder, det sker, gøres der ikke noget virkeligt forsøg på at påvirke dem. Jeg mener, at Parlamentet har pligt til at prøve at træffe mere handlekraftige beslutninger, når vi skal løse de problemer, vi har i Europa, og samtidig må vi ikke glemme, at vi skal have gennemsigtighed i forvaltningen af vores midler. Det er den opgave, vi fik af vores vælgere for et halvt år siden.

FORSÆDE: Dagmar ROTH-BEHRENDT

Næstformand

Jürgen Klute (GUE/NGL). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Vi kan endnu ikke forudse konsekvenserne af den verdensomspændende økonomiske krise, som vi befinder os i for øjeblikket. Vi skal være klar over, at krisen endnu ikke har ramt arbejdsmarkedet med fuld styrke. Hvad gør EU i denne situation, hvor flere og flere mennesker trues af fattigdom og arbejdsløshed og frygt for deres eksistens? EU fastlægger nye prioriteter i sit budget. Eller for at udtrykke det mere præcist, EU ændrer sine finanser til fordel for en lukning af sine grænser, til fordel for højteknologiske militærprojekter og til fordel for en mere og mere avanceret overvågning af Europas borgere.

Tro det, om man vil, men området frihed, sikkerhed og retfærdighed får en stigning på 16 %. Fonden for De ydre Grænser får 12 % mere næste år. Udgifterne til en strategisk militær sikkerhedsforskning bliver næsten fordoblet og vil nu stige til et samlet beløb på 215 mio. EUR.

Efter Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstres opfattelse betyder dette, at EU dermed forlader sin grundlæggende tanke om at være et fredsprojekt for Europa. Dette budgetforslag følger i stedet Lissabontraktatens logik med dens forpligtelse til, at medlemsstaterne hele tiden skal modernisere deres militærapparat, og at de ydre grænser skal sikres.

Den europæiske venstrefløj kræver i stedet, at EU gennemfører en konsekvent fredspolitik. I stedet for et oprustningsagentur kræver vi et nedrustningsagentur. Europa skal koncentrere sine midler om civile konfliktlösingsstrategier, som f.eks. et europæisk civilt fredskorps, og Europa skal fremme uafhængig forskning i fred og konflikter. Efter vores opfattelse fokuserer dette budget i stigende grad på krig i stedet for krisestyring, og venstrefløjen i Europa-Parlamentet vil derfor ikke støtte dette budget.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Fru formand! 2010-budgettet er blevet udarbejdet under særlige økonomiske og finansielle omstændigheder. Ordføreren, hr. Surján, vil fastlægge prioriteter, og det værdsætter jeg i høj grad. Jeg kan støtte ham, når det drejer sig om kerneopgaver for EU og om budgetposter, der er af særlig betydning for den økonomiske genopretning. Men det samlede resultat bliver ofte flere penge, selv om Rådet allerede havde foretaget mindre hårde nedskæringer i budgettet end i tidligere år.

Jeg vil gerne udtrykkeligt takke hr. Surján for hans åbne og konstruktive holdning, hvilket klart kunne ses i forbindelse med mit ændringsforslag om børnepasning, og især afinstitutionalisering. Dette ændringsforslag, som vedrører Den Europæiske Socialfond, blev vedtaget med bred tilslutning i udvalget. EU og medlemsstaterne skal hjælpe med til at sikre, at børn fra hjem så vidt muligt kan vokse op i familier. På et tidspunkt, hvor vi koncentrerer os om økonomiske foranstaltninger, må vi ikke glemme de udgifter, der har stor social betydning, som f.eks. dette område. Ellers vil det være disse børn, som kommer til at lide i disse økonomisk vanskelige tider, og det er ikke EU værdigt.

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Fru formand! Medlemmerne af Parlamentet taler ofte om solidaritet mellem medlemsstaterne, og det er forståeligt, da det er let at udvise solidaritet, når den betales med andres penge.

Den 23. september fik vi tallene for 2008. Endnu engang fik hollænderne langt mere end andre europæere at føle, i hvilken grad de skandaløse EU-tilhængeres drøm æder deres lønsedler op. Den hollandske befolkning – klassens dummepeper – er naturligvis endnu en gang den største nettobidragyder. Hver eneste hollandske borger betaler hvert år et rystende beløb på 267 EUR til Europa.

Partiet for Frihed (PVV), det største hollandske parti ifølge meningsmålerne, vil fortsætte med at bekæmpe dette. Det er også skammeligt, at Nederlandene er den tredje største betaler efter Tyskland og Italien, når det drejer sig om nettobidragene for 2008. Partiet for Frihed ønsker at sikre, at den hollandske befolkning ikke længere bliver behandlet som Europas bankautomat.

Det skal være slut med penge til korrupte lande, til Globaliseringsfonden og Sammenhørighedsfonden, til rejsecirkusset og til venstrefløjprojekter. I stedet skal vi give de hollandske bagere, slagtere og købmænd deres penge tilbage. Det vil efter al sandsynlighed også blive sådan i forbindelse med budgettet for 2010, at det er de hollandske borgere, der vil komme til at stå med sorteper, og som vil skulle grave dybt ned i deres lommer, mens medlemmer fra 19 ud af de 27 lande, der er repræsenteret her, leger julemand med andre folks penge.

Dette kaldes solidaritet, men det er helt enkelt tyveri. PVV ville aldrig drømme om at godkende et budget for EU, som i den grad og helt ude af proportioner forfordeler den hollandske befolkning.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Fru formand! Hvis Lissabontraktaten, som vi alle håber, træder i kraft fra januar, vil vi få nye beføjelser i den fælles beslutningsprocedure vedrørende hele budgettet, og det vil naturligvis også gælde for landbruget. Måske vil vi være gladere i Budgetudvalget, når Lissabontraktaten træder i kraft.

Men de nye beføjelser betyder også et nyt ansvar. Dette nye ansvar berører os alle, enten vi er medlemmer af Parlamentet, medlemmer af Rådet eller medlemmer af Kommissionen. Vores største ansvar er at opfylde de interinstitutionelle forpligtelser og aftaler. Jeg skal nævne to.

Det drejer sig for det første om midlerne til den europæiske økonomiske genopretningsplan. Det er en skandale. Vi har forhandlet i et år, og vi har stadig ikke kunnet sikre 5 mia. EUR ud af et samlet EU-budget, som i år overstiger 130 mia. EUR.

Vi har endnu ikke været i stand til at finde en løsning. For det første mistede vi et budgetoverskud fra 2008, og nu er midlerne ikke sikret. Hvis Rådet prøver at spare på andre områder, vil vi skulle forhandle under meget vanskelige omstændigheder, da aktiviteterne under genopretningsplanen ifølge den tidligere aftale skulle finansieres med nye penge.

Det andet spørgsmål vedrører mejerifonden. Vi skal overholde principperne og nødvendigheden af at udvise budgetdisciplin, hvilket kræver, at vi beholder en margen i kategori 2. Rådet og Kommissionen har lige godkendt 280 mio. EUR.

Jeg vil gerne stille et spørgsmål til Kommissionen, for det er meget vigtigt, at vi ved, hvad vi skal stemme om om to dage. Kommer disse 280 mio. EUR, som vi har godkendt, som Kommissionen har godkendt, fra de

midler, der ikke blev brugt i 2009, eller kan vi formode, at Kommissionen forpligter midler for 2010, som Parlamentet endnu ikke har stemt om? Det er et spørgsmål, som kræver et øjeblikkeligt svar fra kommissæren.

Under alle omstændigheder er disse 280 mio. EUR ikke en del af mejerifonden, men der er derimod tale om et engangsindgreb. Mejerifonden er endnu et langsigtet projekt, som medfører en omstrukturering og en finansiell forpligtelse fra Kommissionen og Rådet.

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Fru formand! Min gruppe vil gerne udtrykke en varm tak til vores ordfører, og det så meget desto mere fordi vi med 2010-budget har skabt en kontinuerlig proces. Budgettet er et øjebliksbillede, hvor vi mangler vigtige dele, som vi vil få med Lissabontraktaten, herunder forpligtelser, som vi indgår i henhold til traktaten, og vi går derfor ud fra, at vi kan og skal komme tilbage til dette budget ret så hurtigt, selv om vi måske så vil koncentrere os mere om Parlamentets beføjelser og ikke så meget om budgettets indhold.

Formanden for Rådet sagde, at midlerne til forskning ville blive forhøjet med 7,3 %. Det var vi med til at få gennemført. Vi støtter det, fordi vi har brug for de ekstra penge til innovation, og fordi det er den måde, vi skal tjene vores penge på for fremtiden. Men samtidig skal vi se på reglerne for, hvordan disse penge udbetales, og vi skal sikre, at det ikke gøres på en sådan måde, at de forskere, for hvem pengene rent faktisk er bestemt, ikke vil få dem, fordi reglerne er alt for komplicerede. Derfor vil jeg her gerne opfordre til et større samarbejde mellem Budgetudvalget og Budgetkontroludvalget.

Budgetkontroludvalget vil på torsdag fremlægge to reserver, som ikke blev vedtaget i Budgetudvalget, og jeg vil som talsmand for vores gruppe i Budgetkontroludvalget bede Dem om Deres tilslutning til disse to reserver. En af reserverne vedrører Kommissionens personale i relation til en idé fra Budgetudvalget, den såkaldte personalescreening. På nuværende tidspunkt ved vi meget om 30 % af Kommissionens personale, men vi ved intet om de 70 %, som stadig ikke er dækket. Formålet med denne reserve er at få oplysninger om de 70 %, som vi for øjeblikket intet ved om.

Den anden reserve vedrører finansforordningen. Den planlagte ændring af finansforordningen finder sted ved udgangen af indeværende år, og formålet med denne reserve er at hjælpe Kommissionen en smule, da vi mener, at der er brug for forenklinger, og at visse forslag i finansforordningen skal gennemføres. Jeg er kommissær Šemeta taknemmelig for, at Kommissionen nu under hans ledelse for første gang har gennemført en undersøgelse blandt støttemodtagerne om hindringer og vanskeligheder i ansøgningsproceduren. Jeg vil ligeledes argumentere for en sådan reserve, da den vedrører OLAF, Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig. Kommissionen har siden november sidste år nægtet at give os et arbejdsdokument, og den har derfor lagt hindringer i vejen for høringerne om OLAF og dets retsgrundlag. Derfor er det vigtigt at opnå et flertal for disse to reserver.

Formanden. – Mange tak, fru Gräßle. Da De henvender Dem direkte til Kommissionen, vil jeg bede kommissæren om at lytte nøje til det, De siger. Det gør det meget lettere at svare bagefter.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Fru formand! Jeg vil gerne i mit indlæg tale om Regionaludviklingsudvalgets synspunkter. Det er i dette udvalg, at man arbejder med den borgerorienterede politik, som er nødvendig, især under den aktuelle krise.

Jeg vil begynde med at sige tak til hr. Surján for have samarbejdet og været med til at opfange mange gode signaler. I krisetider er det uacceptabelt, at man ikke overholder de finansielle ordninger – især inden for regionalpolitik – og at man skærer i budgettet. Det er efter min mening godt, at der nu bliver rettet op på det.

I krisetider er det nødvendigt at være agtpågivende, og det har Europa-Parlamentet og Kommissionen været i forbindelse med de forslag, vi vedtog lige inden ferien. Vi har mere fleksibilitet, vi kan levere vores budgetter tidligere, og vi kan f.eks. investere mere i energieffektive bygninger og boliger.

Jeg hilser også de ekstra midler velkommen, som er blevet afsat til tre pilotprojekter. For nogle uger siden mødtes repræsentanterne for regionerne på Open Days-konferencen i Bruxelles, og de understregede, at de kan gøre god brug af disse midler, som vil muliggøre en større deltagelse på mange politiske områder. Det er den borgerorienterede politik, jeg nævnte tidligere.

Jeg har lige hørt et andet hollandsk medlem, hr. van der Stoep, sige, at han afviser disse midler. Se f.eks. på grænseoverskridende sprogprojekter, som fremmer befolkningens deltagelse. Det vil vi gerne støtte. Der var et lille problem, men det fandt hr. Surján også en god løsning på. Det er blevet sagt under forhandlingen, at den grønne New Deal skal betales med disse midler, regionalmidlerne.

En bæredygtig politik er naturligvis en god ting, men hvis hele dette forslag blev vedtaget, ville det give anledning til mange urealistiske forventninger i regionerne og hos vores kolleger. I strukturfondsforordningerne har vi præciseret, hvad der kan gøres i forbindelse med innovation, bæredygtig politik og økologi, og det er en god idé at medtage det som et eksempel i stedet for at erklære, at vi skal tilpasse forordningen til dette.

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke Budgetudvalget for dets arbejde, som, når det drejer sig om landbrugets behov, har fastlagt en samlet ramme af midler til løsning af problemerne for mælkeproducenterne og i mælkesektoren. Det er noget, der bekymrer mange europæiske lande i dag.

Men nødvendigheden af at beholde en minimumsmargen har forhindret os i at afsætte mere end 300 mio. EUR til mælkefonden. Dette er ikke desto mindre et stærkt tiltag, hvis disse midler, således som man har krævet det af Kommissionen, er nye midler, og hvis de ledsages af en pakke af konkrete foranstaltninger. Men på den anden side har vi hørt, at andre grupper, sandsynligvis delvis af populistiske grunde, foreslår et langt højere beløb, selv om de udmærket ved, at det vil være umuligt at finde disse midler, og at de kun gør det for at kunne give offentligheden et bestemt budskab.

Jeg vil gerne fremhæve et andet budgetområde, som fortjener opmærksomhed, nemlig en langfristet bygningspolitik. Med Lissabontraktaten og med de nye beføjelser, den giver Parlamentet, og i lyset af, at der er et klart behov for at styrke forbindelserne til de regionale parlamenter, samt med de nye emneområder, får vi brug for mere plads i Bruxelles-kontorerne, og da 97 % af pladsen allerede er udnyttet, er det efter min mening nødvendigt at udarbejde en seriøs politik med henblik på at bygge et endnu større europæisk kvarter, som vil give Europa en klar følelse af enhed, og dertil har vi brug for en ordentlig bygningspolitik.

Damien Abad (PPE). – (FR) Fru formand! Jeg vil først sige tak til ordføreren, hr. Surján, for det afbalancerede budget, han foreslår, og som lever op til de to udfordringer, vi står over for, nemlig finansieringen af genopretningsplanen og oprettelsen af en mælkefond.

Hvad angår oprettelsen af denne mælkefond med et budget på 300 mio. EUR, som var det beløb, der blev foreslået

af vores gruppe, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og af Budgetudvalget, vil jeg gerne fremsætte to kommentarer.

For det første vil jeg fordømme den demagogi, vi har set fra en række medlemmers side. De kræver, at fonden får tildelt mere end 600 mio. EUR, hvilket simpelt hen er uigennemførligt og desuden fuldstændig uansvarligt, da et beløb af en sådan størrelsesorden ville føre til drastiske nedskæringer i bevillingerne til andre landbrugssektorer eller bringe finansieringen af genopretningsplanen i fare.

Resultatet ville være, at finansieringen af mælkefonden ville skade vores landmænd og de arbejdsløse, hvilket naturligvis er økonomisk ineffektivt og socialt uretfærdigt.

Jeg vil ligeledes gerne understrege, at jeg er overrasket, for ikke at sige skuffet, over, at kommissær Fischer Boel tiltager sig hele æren for denne fond i medierne, som om Budgetudvalget ikke havde arbejdet med dette spørgsmål, eller som om Budgetudvalgets arbejde ikke havde nogen betydning.

Jeg er det yngste af de franske medlemmer af Parlamentet, og i den egenskab vil jeg gerne udtrykke min skuffelse over midlerne til "Aktive unge"-programmet, da det er lidt af et paradoks, at vi midt i en økonomisk krise for første gang i 10 år foreslår en nedskæring af midlerne til dette program.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Fru formand! Efter min opfattelse er det med dette budget lykkedes os endnu en gang at udvikle nye strategier. Det glæder mig, at Parlamentet har besluttet at støtte loven om små virksomheder, i det mindste med 1 mio. EUR i forpligtelser og 500 000 EUR i betalinger. Kommissær Verheugen har lovet, at han vil bruge disse midler til dette formål.

Vi har ligeledes forhøjet bevillingerne til forskningsprogrammet for små og mellemstore virksomheder. Det er særlig vigtigt i en krisesituation, og SOLVIT-programmet skal ligeledes styrkes betydeligt. Det drejer sig her om grænseoverskridende arbejde i det indre marked, hvilket ofte frembyder særlige vanskeligheder for små og mellemstore virksomheder.

Det glæder mig, at Erasmusprogrammet for journalister nu endelig er sat på dagsordenen, og at Erasmusprogrammet for unge iværksættere fungerer godt.

Georgios Stavrakakis (S&D). – (EL) Fru formand! Selv om der er almindelig enighed om, at strukturfondene og Sammenhørighedsfonden er de vigtigste instrumenter til bekæmpelse af den økonomiske krise, handler Rådet desværre i modstrid hermed ved at foretage nedskæringer i de relevante betalingsbevillinger.

I modsætning til Rådet og Kommissionen bestræber Parlamentet sig på at sikre en tilstrækkelig finansiering af den europæiske økonomiske genopretningsplan ved at styrke energiinfrastrukturen og forskning og innovation.

Samtidig skal vi sikre, at Fællesskabets eksisterende infrastruktur og redskaber på civilbeskyttelsesområdet fortsat er levedygtige, især ved yderlige at styrke EU's hurtige udrykningskapacitet i tilfælde af naturkatastrofer og dermed bane vejen for en senere oprettelse af en europæisk civil beredskabsstyrke.

Endelig skal det understreges, at grøn udvikling og en styrkelse af forskning og innovation skal være det grundlæggende element i Fællesskabets budget for et rent og bæredygtigt miljø i alle sektorer.

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Fru formand, hr. kommissær! Jeg vil først gerne takke ordføreren for en fremragende betænkning. Genopretningsplanen for den økonomiske krise og mælkekrisen har betydet, at budgetproceduren i år er en stor udfordring. Vi står stadig over for udfordringer, og vi afventer med interesse Kommissionens forslag til finansiering af genopretningsplanen i næste uge.

Der er blevet rejst vigtige spørgsmål i Parlamentet, og nogle af dem vedrører mælkekrisen. Jeg vil for mit vedkommende blot nævne én ting. Den økonomiske situation gør, at medlemsstaterne holder på pengene i forbindelse med det kommende budget. Det er delvis forståeligt, at medlemsstaterne udøver budgetdisciplin på et tidspunkt med økonomisk uro, men det er utilgiveligt, at det har været nødvendigt at tilbagebetale strukturfondsmidler til medlemsstaterne i form af ubrugte bevillinger. Grunden til denne passive adfærd kan tilskrives forvaltnings- og kontrolsystemet, og her er det nødvendigt med en hurtig forenkling. Det er i lyset af den økonomiske situation uhyre vigtigt, at strukturfondene udnyttes effektivt i de fjerneste regioner til støtte for genopretningsforanstaltningerne.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Fru formand! Under den økonomiske krise nød Wales godt af sammenhørighedspolitikken og strukturfondene under udgiftsområde 1a og 1b. Så skønt genopretningsplanen var velkommen og nødvendig, må vi ikke nu skære ned på vigtige budgetposter under udgiftsområde 1 for at skaffe de 1,98 mia. GBP, der er nødvendige. Jeg frygter, at det vil ske, og jeg frygter også, at forslagene om at gøre det er et led i et bredere angreb på sammenhørighedspolitikken. Jeg tænker her på det dokument om budgetrevisionen, som Generaldirektoratet for Budgettet har udarbejdet, og som tidligere blev nævnt af hr. Lamassoure.

Så vidt jeg forstår, nævnes heri muligheden for en gennationalisering af konvergensmidlerne, udvanding af konkurrenceevnen, og at man siger nej til en overgangsstatus for regioner, der ikke længere er konvergensregioner. Jeg mener, at medlemmerne bør modsætte sig dette. Jeg vil gerne høre, hvad Kommissionen mener om disse forslag, da sådanne forslag ville skade sammenhørighedspolitikken og steder som Wales og lignende regioner.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE). – (PL) Fru formand! Vi er alle klar over den vanskelige situation, vi befinder os i som følge af den økonomiske og finansielle krise. Derfor er jeg særlig glad for, at Budgetudvalget og ordføreren har givet ændringsforslaget om at afholde Special Olympics en positiv modtagelse. Special Olympics er, hvis jeg må forklare det, sportskonkurrencer for mennesker med intellektuelle handicap, som vil sætte dem i stand til fuldt ud at spille en rolle i samfundet, og som vil give dem mulighed for selvudfoldelse. Det glæder mig, at man vil afholde de europæiske Special Olympics sommerlege i Warszawa i 2010 og de internationale World Special Olympics sommerlege i Athen 2011. Jeg vil gerne benytte mig af lejligheden til at rette en bøn til Rådet om at forholde sig positivt til denne finansielle forpligtelse, og jeg vil bede Kommissionen om praktisk hjælp med tilrettelæggelsen af denne årlige begivenhed.

Marek Józef Gróbarczyk (ECR). – (PL) Fru formand! Budgetforslaget skal være en direkte foranstaltning til bekæmpelse af krisen. Skibsbygningsindustrien og søtransporten er blevet særlig hårdt ramt af den globale krise. Derudover har Kommissionen gennem sin restriktive politik været med til at ødelægge skibsbygningsindustrien i Europa. For Polens vedkommende har Kommissionens politik ført til en ødelæggelse af skibsbygningsindustrien og gjort tusindvis af mennesker arbejdsløse. Denne form for styrkelse af økonomien styrker økonomien i landene i Det Fjerne Østen. Derfor vil jeg gerne fremsætte en bøn og understrege, at det er vigtigt, at næste års budget indeholder midler til at redde denne industri, dvs. skibsbygningsindustrien, i Europa.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru formand! Næste års budget indeholder også en stigning i midlerne til sikkerhed og forsvar. Det har givet anledning til bemærkninger og forbehold fra visse politikeres side. Vi har også hørt sådanne bemærkninger under forhandlingen. Derfor vil jeg gerne spørge kommissæren, hvad de øgede forsvarsmidler skal bruges til. Drejer det sig om en eller anden form for fælles mission, eller skal disse ekstra midler bruges til fremme af nye teknologier eller fremme af fælles militærprogrammer? For hvis det var tilfældet, ville det bestemt være et skridt i den rigtige retning. Grunden hertil er, at hæren også udvikler nye teknologier og kan skabe nye, moderne jobs. Derfor vil jeg bede om flere oplysninger om dette emne.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru formand! Den irske regering har besluttet at stryge REPS-ordningen for landmænd, dvs. miljøbeskyttelsesordningen for landdistrikter. Denne ordning blev som så mange andre samfinansieret af EU. Jeg vil gerne vide, hvad der sker, når pengene ikke bruges af den pågældende regering, om det samme sker i andre lande, hvor disse penge bliver af, og hvordan pengene bruges, når de ikke bliver brugt i det land, de var bestemt til.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Fru formand! Først vil jeg gerne sige tillykke til min kollega, kommissær Algirdas Šemeta, som formodentlig i dag med Parlamentets godkendelse har deltaget i en sådan forhandling for første gang.

Men når det drejer sig om budgettet for 2010, kan vi sikkert i dag alle være enige om, at situationen har ændret sig ret så meget, siden vi drøftede 2009-budgettet. Der er blevet talt meget om solidaritet, om at løse de problemer, der skyldes den aktuelle økonomiske krise. Efter min opfattelse burde 2010-budgettet have været en smule anderledes. Enten vi vil det eller ej, skal vi stadig tage højde for den reelle situation, som stiller os over for nye udfordringer hver eneste dag. Jeg vil gerne takke Parlamentet, som for ganske nylig, dvs. for nogle få dage siden, i Bruxelles enstemmigt godkendte at støtte visse stater, som har lidt under forskellige problemer. Jeg tror, at de samme problemer findes i nogle af de andre små medlemsstater i EU, som i dag mangler penge. Jeg mener derfor, at man for fremtiden skal udarbejde særlige foranstaltninger, der kan hjælpe disse lande til at overvinde finanskrisen.

Algirdas Šemeta, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg skal fatte mig i korthed. Jeg vil gerne takke alle medlemmerne af Parlamentet for deres forslag til 2010-budgettet, og jeg håber, at vi i den kommende budgetprocedure vil kunne finde de rigtige løsninger og således fastlægge et godt budget for 2010.

Jeg vil blot konkret besvare det vigtige spørgsmål om mælkefonden og sige, at det, fru Fischer Boel sagde i går, var, at Kommissionen ville stille et forslag om et vist beløb, nemlig 280 mio. EUR. Kommissionen vil drøfte dette spørgsmål næste uge, og vi vil stille et konkret forslag om dette i henhold til forretningsordenen. Det var mine korte bemærkninger til forhandlingen.

Formanden. – Mange tak kommissær Šemeta. Der blev stillet nogle få andre spørgsmål af medlemmerne, men jeg forstår, at De ikke ønsker at svare hr. Garriga og de andre medlemmer direkte. Måske kunne De give de pågældende medlemmer et skriftligt svar. Det ville de helt sikkert sætte stor pris på. Fru Gräßle, hr. Garriga og mange andre medlemmer har stillet yderligere spørgsmål.

László Surján, ordfører. – (HU) Fru formand! Jeg vil først henvende mig til Rådet, selv om statssekretæren har måttet forlade os. Jeg er fuldstændig enig med ham i, at der er et problem. Jeg er fuldstændig enig i, at alt det, som han finder vigtigt, også betragtes som vigtigt af Parlamentet, f.eks. uddannelse og forskning. Der er også en stor grad af enighed om målsætningerne. Men der er imidlertid stor forskel, når det drejer sig om de midler, vi har brug for. Det skal vi finde ud af at nå til enighed om inden midten af november. Kommissæren nævnte, at han var glad for de skridt, Parlamentet havde taget for at genopføre budgetposter, som var indeholdt i Kommissionens forslag til budget. Jeg vil bede ham om at forstå, at dette ikke drejer sig om nogle få budgetposter. Jeg nævnte rent faktisk, at vi prøvede at gå nuanceret frem i fastlæggelsen af vores holdning.

Men jeg vil gerne komme ind på nogle idéer, som blev fremsat i forhandlingen, og som jeg ikke er enig i. Jeg kan ikke acceptere, at det betegnes som tyveri, at man overfører penge fra et nettobidragssynderland til et nettomodtagerland i solidaritetens navn. Det er ikke det, det drejer sig om her. EU er bygget op på det grundlag, at medlemmerne udviser solidaritet over for hinanden. Jeg kender et nettobidragssynderland, hvis ledere siger, at deres indtægter er steget betydeligt takket være udvidelsen, som har givet dem adgang til et meget stort marked.

Man kan ikke måle EU efter, hvilke lande der er nettobidragssydere, og hvilke der er nettobidragsmodtagere. Den målestok kan man ikke bruge. Det er forkert og vildledende, og det vil ødelægge vores fælles fremtid. Samtidig vil jeg gerne henlede kollegernes opmærksomhed på, at nogle medlemmer med begejstring nævnte

de enkelte forslag i datid, dvs. vi forhøjede og vi ordnede det, og sådan vil det blive. Det, vi skal stemme om på torsdag, er et forslag og et politisk budskab. Det politiske budskab drejer sig om, hvorledes Parlamentet ønsker at føre EU mod grønnere græsange.

Jeg vil også bede Rådet om at forstå, at det, ordføreren fremlægger, ikke er et personligt forslag eller et partis forslag eller kun Budgetudvalgets forslag. Der er mange mennesker, der har talt her fra forskellige udvalg og forskellige politiske grupper, men budskabet var det samme, nemlig at vi har brug for et bedre, mere konkret og mere handlekraftigt budget. Min taletid er udløbet. Jeg vil sige tak for, at De har lyttet så opmærksomt.

Vladimír Maňka, ordfører. – (SK) Fru formand! Jeg vil gerne sige tak for forhandlingen i Parlamentet, men også for samarbejdet i Budgetudvalget og i de politiske grupper og i samrådsforhandlingerne.

Jeg vil gerne takke Europa-Parlamentets generalsekretær og alle repræsentanterne for Europa-Parlamentets generaldirektorater. Vi har arbejdet sammen siden januar i forsøget på at finde de bedste løsninger, således at vi bruger de europæiske borgeres finansielle ressourcer så effektivt som muligt. Jeg vil gerne takke skyggeordførerne og koordinatorene. Jeg følte under vores forhandlinger, at vi virkelig prøvede at finde positive løsninger. Det er også takket være Dem, at vi fandt disse løsninger, hvoraf mange er medtaget i min betænkning. Jeg vil gerne takke mine rådgivere og Budgetudvalgets personale. De mange drøftelser, vi havde med repræsentanter for alle institutionerne, var med til, at vi fik udarbejdet en mere objektiv holdning i spørgsmålet, og hvad der var mere vigtigt, vi så, hvor vi skulle finde løsningerne.

Jeg værdsætter den aftale, man nåede frem til i samrådsforhandlingerne om gennemførelsen af en revision af organisationen i DG INLO og Sikkerhedstjenesten. Formålet hermed er at vurdere, om ressourcerne bruges bedst muligt. Revisionsretten er tidligere gået med til en ekstern revision af rettens arbejde – og det betalte sig. Efter denne revision reducerede Revisionsretten sine administrative omkostninger og opnåede et højere produktivitetsniveau.

Budgetudvalget har også tidligere arbejdet konstruktivt sammen med andre institutioner. Også ved denne lejlighed arbejdede vi sammen på at finde de bedste løsninger for de europæiske institutioners budgetter. Når institutionernes anmodninger var berettigede, genopførte vi nogle af de oprindelige anmodninger, som Rådet havde nedskåret. Jeg vil gerne rose institutionerne for den måde, de udarbejder deres budgetter på. De udarbejder deres budgetter på grundlag af deres reelle behov og ikke på grundlag af inflationsraten.

Formanden. – Forhandlingen under ét er afsluttet. Afstemningen finder sted torsdag kl. 11.00.

Skriftlige erklæringer (Artikel 149)

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Forslaget til Fællesskabets budget for 2010 er alt for lavt i lyset af, at vi befinder os i en økonomisk og social krise, som har dramatiske konsekvenser for mange menneskers beskæftigelse og levevilkår. Det er ligeledes uacceptabelt, at budgettet er omkring 6 mia. EUR under det, man var blevet enige om i den flerårige finansielle ramme for 2010. I lyset af den alvorlige sociale situation i mange medlemsstater, især i de såkaldte sammenhørighedslande som Portugal, mener vi, at det er nødvendigt at revidere og forhøje budgettet, og at det haster, og vi har fremsat forslag herom, herunder

- større finansiell støtte til struktur- og sammenhørighedspolitikkerne
- en reevaluering af N+2 og N+3-regelerne, som til dato har kostet Portugal et tab på ca. 106 mio. EUR inden for den tidligere finansielle ramme
- en forhøjelse af Fællesskabets samfinansieringssats for struktur- og sammenhørighedsmidlerne.

Det er beklageligt, at andre forslag med betydelig social og miljømæssig effekt ikke blev vedtaget under budgetdrøftelserne, herunder f.eks.

- et udviklingsprogram for Portugals industri;
- et program til støtte af tekstil- og beklædningsindustrien;
- et program til støtte af det lille kystfiskeri;
- en forhøjelse af midlerne til LIFE+.

Louis Grech (S&D), skriftlig. – (EN) Efter vedtagelsen af 2010-budgettet og i lyset af den positive udvikling i Irland vedrørende Lissabontraktaten er det min opfattelse, at der er behov for en omfattende revision af budgetproceduren med det formål at forbedre hele processen og gøre den mere effektiv, relevant og synlig

for de europæiske borgere. I den henseende mener jeg, at en af de vigtigste målsætninger for denne revision bør være større gennemsigtighed i beslutningstagningen og under gennemførelsesfasen. I den forbindelse bør vi overveje at indføre ensartede kontrolstandarde og statistiske fremgangsmåder i alle medlemsstater for at højne kvaliteten af den feedback, vi får om budgettets resultater. Desuden burde der i budgetproceduren være en større ligevægt mellem stabilitet på lang sigt og behovet for fleksibilitet, så man kan reagere på ændrede behov, samtidig med at man overholder nærhedsprincippet ved at vise fordelene og merværdien i forhold til de nationale budgetter. Der er også visse politiske områder, der bør udvikles mere. Europa står i dag over for store udfordringer i lyset af finanskrisen, klimaændringerne, energiforsyningerne, sikkerhed og immigration. Jeg værdsætter Kommissionens forsøg på at løse problemerne, men for at vi kan være effektive, har vi brug for en stærkere, mere koordineret og holistisk tilgang.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Det er aldrig let at udarbejde et budget og slet ikke i en økonomisk krise. Men derfor er denne opgave endnu vigtigere nu. Styringen af en krise af denne størrelsesorden afhænger også på EU-plan af balancen mellem de europæiske institutioner i forhandlingerne. Europa-Parlamentet har uden tvivl en afgørende rolle at spille i denne forhandling. De spørgsmål, der har stået i centrum for drøftelserne om 2010-budgettet, har været den økonomiske genopretningsplan og mælkefonden. Disse spørgsmål har i en vis forstand understreget stivheden i den finansielle ramme for 2007-2013, da der er tale om nye finansielle projekter og derfor nye penge. Det er nødvendigt fuldt ud at udnytte de finansielle margener, hvis man skal kunne løse den økonomiske krise. Men budgettet vil sandsynligvis kun få ringe virkning, hvis medlemsstaterne ikke aktivt søger adgang til de midler, der er til rådighed. Vi skal sende et stærkt budskab til Europas hovedstæder, og i mit tilfælde især til Bukarest. Vores bestræbelser på her i Parlamentet at få afsat så mange midler som muligt til de europæiske fonde er forgæves, hvis vores hjemlande, som har beføjelserne, ikke træffer de nødvendige foranstaltninger, således at de effektivt kan udnytte disse midler.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Jeg vil gerne udtrykke glæde over, at pilotprogrammet for romaernes sociale integration, som Europa-Parlamentet foreslog i 2009, stadig er med i Fællesskabets budget for 2010. Kommissionens Generaldirektorat for Regionalpolitik udsendte en opfordring til at indsende tilbud for programmet ved slutningen af juli. Formålet hermed var at finde nye og samlede løsninger til håndteringen af de omfattende problemer, som romasamfundene lider under. Forslagets eksplicitte målsætning er at udarbejde foranstaltninger, der på grundlag af den nuværende erfaring kan fremme romaernes integration gennem uddannelse, sociale og økonomiske foranstaltninger, samarbejde på tværs af grænserne og udveksling af bedste praksis.

I henhold til det oprindelige forslag fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) er det centrale i programmet på den ene side fremme af tidlig uddannelse og på den anden side fremme af selvstændig beskæftigelse og tildeling af mikrolån. Derudover vil der i forbindelse med pilotprogrammet blive ført informationskampagner og kampagner, der skal øge forståelsen for dette problem. Dette projekt vil forhåbentlig føre til en udarbejdelse af retningslinjer for en EF-handlingsplan, der skal varetage romaernes sociale integration, og som via en udbygning af de idéer, der viser sig at være effektive, kan bidrage til, at der bliver udarbejdet en forskriftsmæssig EF-handlingsplan, der går videre end de instrumenter, vi har for øjeblikket.

Jarosław Kalinowski (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg vil gerne rejse et spørgsmål, som er vigtigt for økonomien og beskæftigelsen, ikke kun i mit eget land. Vi forventer i den nærmeste fremtid at modtage et forslag fra Kommissionen om en forlængelse af de nuværende antidumpingafgifter, der er pålagt import af læderfodtøj fra Kina og Vietnam. Medlemsstaterne indtager meget forskellige holdninger her. I lyset af den store beskæftigelse, der er i denne industri, er det meget vigtigt at fastholde de nuværende afgifter. Teknisk set er der ikke noget til hinder for at forlænge den nuværende lovgivning. Jeg vil derfor bede Kommissionen om en forsikring om, at Kommissionens forslag vil være baseret på resultater af omfattende undersøgelser, og samtidig skal det bemærkes, at dette er en lejlighed til at efterprøve de løfter om at skabe arbejdspladser, som formanden for Kommissionen fremsatte for ikke så længe siden.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (EN) Jeg hilser forslaget til budget for 2010 velkommen, da det er en velafbalanceret betænkning, som på realistisk vis tager højde for EU's prioriteter.

To ting skal fremhæves, nemlig forhøjelsen af betalingsbevillingerne i de vigtigste budgetposter (EFRU, ESF, Sammenhørighedsfonden) til regionaludvikling og oprettelsen af en mælkefond. Forhøjelserne af betalingsbevillingerne er vigtige, da de vil fremme gennemførelsen af strukturpolitikken i medlemsstaterne til gavn for alle de europæiske borgere. Med oprettelsen af en særlig mælkefond sender de europæiske institutioner et stærkt signal til Europas landmænd.

Et tredje vigtigt element i budgettet er energipolitikken, som er et væsentligt område for 2010, da man i dette år skal have vedtaget en ny energiplan for perioden 2010-2014, der skal fremme EU's energisikkerhed og konkurrenceevne.

Kommissionen bør i de kommende år også prioritere investeringer i infrastruktur, især i de nye medlemsstater, da de påvirker økonomisk og territorial sammenhørighed positivt.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Oprettelsen af mælkefonden vil sende et vigtigt signal til de europæiske landmænd og understrege, at EU-institutionerne virkelig forsøger at løse den krise, som sektoren for mejeriprodukter har oplevet. Markedet for mejeriprodukter er et af de mest ustabile markeder, og det er blevet ramt hårdt af den økonomiske krise, vi oplever i øjeblikket.

En løsning på de grundlæggende problemer gennem oprettelse af en fond for modernisering af sektoren er at foretrække frem for en lappeløsning såsom en tilbagevenden til de traditionelle metoder som f.eks. produktionskontrol via mælkekvoter. Vi ønsker alle, at sektoren tildeles større økonomiske ressourcer. Men beløbet, der foreslås til oprettelse af fonden, 300 mio. EUR, er det maksimale beløb inden for budgetloftet. Hvis dette loft overskrides, vil det være umuligt for Ministerrådet at godkende fondens oprettelse.

Samtidig skal der tages nye skridt til at fremme kvægavlernes udnyttelse af midlerne til udvikling af landdistrikter. Jeg mener, at de nyttigste foranstaltninger vil dreje sig om informationsadgang, udveksling af god praksis og vejledning i, hvordan man ansøger om disse midler, som i øjeblikket underudnyttes i visse medlemsstater.

13. Demokratiopbygning i eksterne forbindelser (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er mundtlig forespørgsel (O-0093/2009) af Gabriele Albertini og Heidi Hautala for Udvalget om Udenrigsanliggender og Eva Joly for Udviklingsudvalget til Rådet om demokratiopbygning i eksterne forbindelser (B7-0213/2009).

Heidi Hautala, spørger. – (FI) Fru formand! Det glæder mig, at Sverige under sit formandskab har gjort støtte til demokrati i eksterne forbindelser til et vigtigt tema. På vegne af Underudvalget om Menneskerettigheder vil jeg gerne understrege, at demokrati og menneskerettigheder hænger uløseligt sammen. Det fremgår klart og tydeligt af de forskellige definitioner af demokrati, der findes, og jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på, at FN f.eks. forsøgte at definere demokrati i 2005. Den definition indeholder en lang liste af punkter lige fra et pluralistisk politisk system til retsstatsprincippet, åben regeringsførelse, mediefrihed osv. Dette viser os tydeligt, at menneskerettigheder ikke kan adskilles fra demokrati.

EU har et meget stort udvalg af ressourcer til sin rådighed til fremme af demokrati i verden, hvis vi ønsker at bruge dem. Hele udviklingspolitikken og den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik dækker hele dette spektrum. De ressourcer, vi råder over, er dialog med andre lande, forskellige finansielle instrumenter, deltagelse i internationale fora og valgobservation, som naturligvis er meget vigtigt for os.

Der findes også situationer, hvor vi skal overveje forskellige negative foranstaltninger. Jeg vil gerne gøre fru Malmström opmærksom på, at Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) i næste uge skal drøfte ophævelsen af forbuddet mod eksport af våben til Usbekistan. Efter min mening tyder alt på, at det er det helt forkerte signal at sende, da Usbekistan slet ikke har lyttet til kravene fra det internationale samfund. Det internationale samfund, inklusive EU, bad landet gennemføre en uafhængig, international undersøgelse af de tragiske og chokerende begivenheder i foråret 2005 i Andizhan, hvor demokratiet blev godt og grundigt undertrykt. Jeg vil også gerne høre, hvad fru Malmström mener om denne situation. Hvordan kan vi fremme demokratiet, når nogle medlemsstater nu ønsker at ophæve dette forbud mod våbeneksport?

Jeg vil også gerne sige, at demokrati ikke kan eksporteres. Det er ikke noget eksportprodukt. Det fungerer ikke, når det er noget, der hentes ind udefra, og derfor vil jeg gerne understrege betydningen af at inddrage civilsamfundet i processen, for det er på den måde, at demokratiet så at sige kan vokse økologisk – fra samfundets græsrodde.

Jeg vil gerne nævne, at Rusland er en samarbejdspartner, der systematisk afviser at inddrage ngo'er i dialoger om menneskerettigheder med EU. Efter min mening kan vi ikke fremover acceptere en sådan situation.

Endelig vil jeg gerne sige, at støtte til demokrati bør anbringes højere på dagsordenen for EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik og udviklingspolitik. Området har også brug for flere ressourcer. F.eks. tildeles der meget

beskedne ressourcer til Det Europæiske Instrument for Demokrati og Menneskerettigheder, og vi bør tildele det flere ressourcer.

Eva Joly, spørger. – (FR) Fru formand, fru Malmström, hr. kommissær, mine damer og herrer! Demokrati og menneskerettigheder hænger uløselig sammen. Det er på respekten for menneskerettigheder og de grundlæggende friheder, at man i sidste ende kan genkende et demokratisk styre.

Derfor skal vi glæde os over, at Rådet den 19. maj gav udtryk for, at EU måtte indtage en mere konsekvent holdning til demokratisk regeringsførelse.

De hidtidige bestræbelser havde været klart utilstrækkelige. Konflikten mellem Israel og Palæstina er et slående eksempel på dette. Selv om observatørerne, der blev udsendt til det palæstinensiske valg i 2006, anerkendte resultatets lovlighed, valgte EU og medlemsstaterne at boykotte den valgte regering, ligesom de boykottede regeringen for national enhed, der blev dannet efterfølgende for at bryde dødvandet.

Hvor er EU's konsekvens og troværdighed, når vores egne beslutninger står i så grel kontrast til vores højt besungne principper? Og hvad skal man sige om de medlemsstater, der nægter at godkende Goldstone-rapporten? Rapportens konklusioner er rimelige og afbalancerede, og en generel opbakning til dem vil være et skridt i retning af fred.

Det er dette håb, som stormagterne ødelægger, og de ødelægger det gennem deres manglende mod og deres manglende loyalitet over for deres egne værdier.

Det er derfor ikke nok at udsende valgobservationsmissioner, især når man efterfølgende nægter at anerkende resultatet. Vi skal være ærlige over for os selv og benytte en overordnet fremgangsmåde i disse spørgsmål.

Rådet må hurtigt vedtage et handlingsprogram i henhold til disse retningslinjer og indføre en reel strategi for menneskerettigheder, der skal være bindende på alle niveauer inden for EU. Vi skal skitsere vores prioriteringer helt klart og indarbejde dem formelt i alle vores instrumenter: udenrigspolitik, menneskerettighedspolitik og udviklingspolitik.

Hvilken slags overvågning vil vi foretage i de tredjelande, hvor EU fungerer som valgobservatør, for at sikre respekten for politisk pluralisme og inddragelsen af civilsamfundet på længere sigt?

Hvad er vores krav med hensyn til indførelse af et uafhængigt retsvæsen og af institutioner, der er gennemsigtige og står til ansvar over for deres borgere?

Den fortsat vage holdning til menneskerettigheder i vores politikker er forkastelig og virker mod hensigten. Tiden er inde til at lave om på dette, hvis vi ønsker, at EU og vores mest grundlæggende værdier skal tages alvorligt på internationalt plan.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Fru formand, mine damer og herrer! I EU's konsensus om udvikling defineres udtrykket "fattigdom" med en række dimensioner. Fattigdom betyder mangel på magt, muligheder og sikkerhed. Udviklingen hæmmes, hvis der ikke er frihed, og friheden begrænses uden demokrati. Det er svært at have fred uden demokrati. Derfor kan der ikke ske nogen udvikling uden fred. Begge fordrer fuldstændig respekt for menneskerettighederne. Disse principper hænger tæt sammen, og vi har brug for en sammenhængende, overordnet ramme for bedre at kunne udnytte de eksisterende politikker og instrumenter til støtte for demokratiopbygningen.

Jeg vil gerne takke Europa-Parlamentet for dets store interesse for og støtte til dette arbejde. Efter syv år som medlem, herunder af Udenrigsudvalget, er jeg fuldt ud bevidst om Parlamentets helhjertede engagement i og konkrete bidrag til demokratiopbygning inden for rammerne EU's eksterne forbindelser.

Dette initiativ, som blev lanceret af det tjekkiske og det svenske formandskab, er blevet drøftet her ved en række tidligere lejligheder, herunder med min kollega, fru Carlsson.

Udgangspunktet for initiativet er, at demokratiopbygning er en central faktor, ikke bare i EU's udviklingssamarbejde, men også i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det kan der ikke herske nogen tvivl om. Men hensigten er, at initiativet skal gå et skridt videre. Som en global aktør med 27 medlemsstater og Europa-Parlamentet og som verdens største bistandsdonor har EU en central rolle at spille med at yde støtte til demokratiopbygning i vores eksterne forbindelser. Dette har en symbolsk dimension, da vi håber, at vores succeser hjemme vil kunne inspirere vores partnerlande rundt om i verden. Men det er også hensigten, at initiativet skal fungere på et pragmatisk og operationelt niveau. Målet er at sikre, at vi udnytter de

instrumenter, vi har til rådighed inden for EU's juridiske og politiske rammer og vores institutioner, fuldt ud på en koordineret og effektiv måde.

Vi står ikke på bar bund. Vi har allerede opnået en hel del. Vi har erfaring med at yde støtte til demokratiopbygning i vores eksterne forbindelser. Dette er et prioriteret område i vores forbindelser med AVS-landene – det er indskrevet i Cotonouaftalen – og med andre regioner som Asien, Latinamerika og Østeuropa. Vi har strenge regler om menneskerettigheder, der omfatter dialog med tredjelande og syv fælles EU-strategier.

Der er imidlertid bestemt mange ting, der kan gøres bedre. Vi kan gøre mere. Vi kan gøre det bedre. Selve demokratiets essens kræver en ny politisk ramme, og den nuværende arbejdsfordeling mellem de forskellige søjler afspejler ikke nødvendigvis behovene. Forskellige instrumenter bruges sideløbende og undertiden ikke særlig konsekvent. Dette undergraver effekten af vores indsats. Det kan også påvirke vores synlighed og troværdighed og begrænse vores muligheder for at samarbejde effektivt. Uden at skulle opfinde nye værktøjer eller modeller ønsker vi ganske enkelt at sikre bedre koordination og større sammenhæng i vores arbejde med at støtte demokratiet.

Hvordan kan vi opnå dette? Ved at identificere specifikke metoder for brugen af EU's instrumenter på en mere effektiv måde inden for en ensartet ramme.

Vi kan hente inspiration fra nogle af vores succeshistorier. Vores engagement i Vestbalkan er et sådant eksempel. Det er en kombination af instrumenter fra første og tredje søjle og er samtidig orienteret mod støtte til politiske reformer, herunder institutionsopbygning. Derfor er det ved at blive et stabilt fundament for demokrati. De "to kasketter", som EU's særlige repræsentant har, bidrager til at sikre bedre koordinering og sammenhæng mellem EU's forskellige instrumenter. Vi skal imidlertid være ydmyge. Vi står over for betydelige udfordringer i denne region.

Jeg vil gerne sige det helt tydeligt. Nogle mennesker – måske ikke de tilstedeværende – er bekymrede for, at dette initiativ vil indføre ny konditionalitet i udviklingsbistanden. Det er naturligvis et følsomt spørgsmål. Men at diskutere menneskerettigheder og demokrati med vores partnerlande kan aldrig være udtryk for konditionalitet.

Hvor står vi nu? De relevante arbejdsgrupper har indledt drøftelser om forslag til Rådets konklusioner baseret på forskellige bidrag. Vi bygger videre på det arbejde, der blev indledt af det tjekkiske formandskab, som afholdt en specialkonference om EU og demokratiopbygning.

Jeg har også set en meget interessant rapport fra Det Internationale Institut for Demokrati og Valgbistand, hvor man sammenligner vores hensigter i forbindelse med udførelse af demokratiopbygning med, hvordan de opfattes af vores partnere.

Det er for tidligt at vurdere dette initiativ, men jeg vil gerne understrege, at processen allerede skaber merværdi. De ansvarlige for udviklings- og menneskerettighedsspørgsmål har et tættere samarbejde. Drøftelserne i Rådets arbejdsgrupper om udvikling og menneskerettigheder foregår ved parallelle eller fælles møder. Det alene udgør en merværdi og er et vigtigt aspekt ved hele initiativet. Vi arbejder for, at Rådets konklusioner skal vedtages på Rådets (almindelige anliggender og eksterne forbindelse) møde i november.

Et af de forslag, der er til drøftelse, vedrører behovet for landespecifikke metoder baseret på en indgående analyse af et lands situation, der fungerer som input til demokratiopbygning på EU-niveau, og dermed påvirker valget af det mest hensigtsmæssige instrument.

Et andet forslag vedrører behovet for et reelt partnerskab baseret på dialog og samtaler, hvor støtten til demokrati behandles som et særskilt tema, og hvor de forskellige dialoger er mere sammenhængende og koordinerede.

EU's støtte til valgprocesserne rundt om i verden er vigtig. Rådet og Europa-Parlamentet har i det store og hele samme holdning til dette. Vi deler den bekymring, som Parlamentet undertiden føler i forbindelse med behovet for at "gå videre end valget". Støtte til valgprocesserne skal gøres til en del af en løbende proces, der indebærer, at man følger den politiske udvikling gennem en længere periode. Dette betyder, at vi skal fokusere på, hvad der sker i perioden op til valget, under selve valget og mellem valgene for at kunne sikre os, at der forefindes fungerende mekanismer til at kræve et ansvar.

Jeg kan ikke kraftig nok understrege vores forskellige parlamenters rolle – med andre ord Europa-Parlamentets og de nationale parlamenters rolle – i demokratiopbygningsprocessen. De skal inddrages fuldt ud i EU's aktiviteter.

Jeg håber, at Lissabontraktaten vil træde i kraft i den nærmeste fremtid. Disse nye "spilleregler" for EU vil føre til et mere demokratisk og effektivt EU. Den nye traktat vil også bidrage til at gøre Europa til en stærkere aktør på den globale scene gennem oprettelse Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Tanken bag dette er at gøre EU's eksterne politikker mere sammenhængende og slå bro over kløften mellem Kommissionens og Rådets arbejde, således at politikkerne bevæger sig i samme retning. Sammen med Tjenesten for EU's Optræden Udadtil vil de politiske rammer for støtten til demokratiopbygning blive forbedret, så EU kan yde endnu bedre støtte til udviklingen forskellige steder i verden.

EU's støtte til demokratiopbygning er fantastisk vigtig. Hvis en demokratisk stat ikke kan opfylde sine borgeres grundlæggende behov og stimulere økonomisk og social udvikling, vil det medføre utilfredshed med demokratiets funktionsmåde. Så risikerer regeringen at miste både legitimitet og politisk opbakning.

Jeg vil gerne takke Europa-Parlamentets medlemmer for at presse på inden for dette område. De bidrager gennem Deres engagement, gennem lovgivning, gennem Deres forbindelser og kontakter med parlamenter rundt om i verden og gennem Deres deltagelse i EU's valgobservationsmissioner. Derfor er De en central faktor i demokratiopbygningen, og jeg håber, at Europa-Parlamentet vil fortsætte med at spille denne rolle længe endnu.

Véronique De Keyser, for S&D-Gruppen. – (FR) Fru formand! Hvordan kan man skabe demokrati i en nation? Ved at tage udgangspunkt i og styrke dets civilsamfund, ved at bekæmpe fattigdom og udstødelse og ved at frigøre dens kvinder.

I Europa har vi ikke været så naive tro, at vi kunne skabe demokrati med tanks og bomber, selv om visse medlemsstater måske har lidt under denne fejlopfattelse. Derfor skal Europa påtage sig sin rolle som en blød magt. Det er en utaknemmelig og vanskelig rolle. Vi har udstyret os selv med et europæisk instrument for demokrati og menneskerettigheder, som i dag minder om et nyfødt barn. Det er skrøbeligt, men lovende, hvis man passer godt på det. Ngo'erne kan indsende projekter til det uden opbakning fra deres regering, og det er vigtigt.

Men det er også fra det meget begrænsede budget til dette instrument, at valgobservationsmissionerne finansieres. Der er tale om vigtige missioner, som på omkring 10 år har vist deres værd, men som Parlamentet allerede har bedt om flere ressourcer og bestemt mere opfølgning til – tak, fru Malmström – men også større politisk konsekvens i vores overvågning af deres legitimitet, og her støtter jeg fuldt ud det, fru Joly sagde vedrørende nogle af vores missioner. Det er ikke i orden, at et land, der går i gang med en demokratisk valgproces, ikke bliver støttet i sin konsolidering.

Hvis man anlægger et kortsigtet synspunkt, vil man uden tvivl mene, at demokrati er dyrt. Det er mindre dyrt end krig, det er helt sikkert, og det er oplysninger, som Tjenesten for EU's Optræden Udadtil bestemt vil tage hensyn til i sine operationer.

FORSÆDE: Libor ROUČEK

Næstformand

Charles Goerens, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Kan man have demokrati uden frihed? Nej. Kan man have frihed uden rettigheder? Naturligvis ikke. Det bringer os tilbage til begrebet menneskerettigheder i denne forhandling.

Joseph Ki-Zerbo, en stor burkinsk videnskabsmand, gav følgende svar på det spørgsmål: "Den, der lever i absolut fattigdom, har ingen frihed, fordi han ikke har flere valgmuligheder." Fattigdom er derfor synonymt med manglende frihed. Der findes således en tæt sammenhæng mellem frihed, demokrati og menneskerettigheder.

Det er derfor ikke overraskende at se, at der findes mange henvisninger til dette i de grundtekster, der ligger til grund for forbindelserne mellem EU og tredjelande, startende med Cotonouaftalen, som navnlig indeholder en klausul om menneskerettigheder og demokrati i forbindelse med den politiske dialog med AVS-landene. Fremme af demokrati rejser derfor nogle grundlæggende spørgsmål vedrørende den intelligente angivelse af betingelserne.

På grundlag af disse få bemærkninger når vi frem til den konklusion, at demokrati ikke danner udgangspunkt for udvikling, men meget ofte er resultatet af den. I partnerskaberne mellem EU og tredjelande er man nødt til at tage hensyn til dette. Vi kan ikke gøre fremskridt uden beslutsomhed, men vi kan heller ikke gøre fremskridt uden tålmodighed. I dag er et betydeligt antal lande på vej ind i den demokratiske proces. Europa kan rose sig af at have støttet disse processer takket være en strategi, der omfatter kravene til kampen mod fattigdom, kodificering af menneskerettigheder og fremme demokratiske principper og retsstatsprincippet. Til trods for al den kritik, der netop er blevet rettet mod denne politik, og som jeg er enig i, er jeg dog fortsat overbevist om, at det, der tidligere har vist sig at fungere, også bør være vores ledetråd i den fremtidige indsats.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Hr. formand! Demokratisering støtter den fredelige politiske proces, politiske forandringer og forvaltningen af magten i et samfund samt respekten for menneskerettigheder. Støtte til demokratiet understøtter vores udenrigspolitiske mål om forebyggelse af konflikter og bekæmpelse af fattigdom. Derfor kunne jeg med glæde fremsætte Parlamentets ændringsforslag, hvori vi opfordrer til europæisk enighed om demokratisering, og jeg vil gerne lykønske det svenske formandskab med dets initiativ i denne henseende.

Jeg tror fuldt og fast på, at demokratiseringen bør indarbejdes i alle EU's politikker over for tredjelande. Jeg må sige, at jeg fordømmer De Europæiske Konservative og Reformister, når de er imod punkt 10 i vores tekst og tilsyneladende foreslår, at Europa kan sige ét om demokrati og gøre noget andet over for udemokratiske lande, når det passer os. Nej.

Endelig drejer demokratiopbygning, som fru Malmström sagde, sig om langt mere end valgene: Det drejer sig om opbygning af pluralistiske civilsamfund. Derfor bør Europa finansiere ngo'er, der styrker borgernes deltagelse, støtte integrationen af marginaliserede grupper, tilbyde uddannelse til jurister, fremme ytrings- og foreningsfriheden og styrke de politiske partier i parlamentet. Det vil være at yde støtte til en civil bølge.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne komme ind på spørgsmålet om demokratiopbygning i forbindelse med vores østlige naboer. I de senere år er der sket en stagnation og i nogle tilfælde et tilbageskridt med hensyn til demokratiske standarder i disse lande. Udviklingen i Georgien og Moldova er den største kilde til bekymring.

Rygraden i enhver demokratisk politik: et velfungerende – og jeg understreger velfungerende – civilsamfund findes i det store og hele ikke hos nogen af vores østlige naboer. Jeg vil gerne lykønske Sverige, det nuværende formandsland, fordi man har været blandt initiativtagerne til østpartnerskabet. Denne politik rummer potentialet til at bringe vores østlige naboer tættere på EU. Men i mange henseender indeholder østpartnerskabet ikke nogen virkelig betydningsfulde incitamenter til at få disse lande til at indlede smertefulde og langvarige reformprocesser.

Mit tillægsspørgsmål er: Hvordan stiller Rådet sig i denne henseende? Hvad arbejder man med andre ord på i øjeblikket? Ønsker vi at handle mere håndfast for at sikre, at demokratiet vil blive styrket i dette og mange andre urolige og skrøbelige områder?

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Hr. formand! Jeg vil gerne sige til fru Malmström, at vi efter min mening i EU har to svagheder med hensyn til at fremme demokrati og menneskerettigheder verden over. Medlemsstaterne har ofte meget modstridende og forskelligartede ønsker. Forbuddet mod våbeneksport til Usbekistan er netop sådan et tilfælde: Ikke alle medlemsstater deler samme synspunkt. Hvordan kan vi føre en fælles politik på den måde?

For det andet vil jeg gerne sige, at Usbekistan også er et godt eksempel på et land, der fortæller os, at EU ikke kan lære dem noget om demokrati og menneskerettigheder, fordi EU har sine egne mangler og problemer. Hvordan kan vi slippe ud af disse dobbelte standarder? Vi har for vane at belære andre, men vi lader ikke altid vores ord følge af handling. Jeg mener også, at det, De nævnte om en redegørelse for en organisations demokrati, netop satte fokus på disse dobbelte standarder.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (SV) Hr. formand! Jeg vil gerne sige tak til medlemmerne, fordi De er så engagerede i dette spørgsmål. Vi er helt enige om behovet for at styrke demokrati i EU's udenrigspolitik. I dag i en periode med økonomisk krise er det særlig vigtigt ikke at overse denne dimension. Vi ved, at mange udviklingslande er meget hårdt ramt af krisen. Recession fører til utilfredshed og social uro. Hvis der ikke findes velfungerende demokratiske institutioner i en sådan situation, kan tingene gå virkelig galt. Derfor er det vigtigt, at der findes sikre demokratiske institutioner og et stærkt civilsamfund, der er i stand til at håndtere sådanne kriser.

Østpartnerskabet er et meget vigtigt instrument, ikke mindst til styrkelse af demokratiet. Det arbejder vi intenst med. Vi holder et møde for udenrigsministrene i december, og vi håber at kunne iværksætte en lang række specifikke foranstaltninger i begyndelsen af 2010. Østpartnerskabet er et vigtigt instrument til styrkelse af demokratiet hos vores umiddelbare naboer.

Fru Hautala tog spørgsmålet om Usbekistan op. Det er naturligvis en meget alvorlig sag. Menneskerettighedssituationen i landet er langt fra tilfredsstillende. Som fru Hautala ved, kræver det enstemmighed i Rådet at udvide sanktionerne. I øjeblikket hersker der ikke enstemmighed i Rådet. Vi er imidlertid enige om målet, som er at styrke demokrati og menneskerettigheder i Usbekistan. Vi håber, at midlet til at opnå dette er et stærkere engagement. Vi håber at kunne finde alternative veje til at styrke demokratiet ved løbende at vurdere menneskerettighedssituationen og overveje, hvilken type relationer vi skal have med Usbekistan. Der er andre veje til indflydelse, som kan være mere effektive end en våbenembargo. Meget få lande sælger våben til Usbekistan, så en våbenembargo er måske mere en symbolsk gestus end noget som helst andet. Måske kan vi finde andre veje. Men som nævnt kræver det først enstemmighed i Rådet, og det har vi ikke i øjeblikket.

Hvis EU skal være troværdigt i sine relationer med den omkringliggende verden inden for menneskerettigheder og demokrati, skal vi også være stærke inden for EU. Der findes mangler. Måske kan de ikke sammenlignes med de forfærdelige uretfærdigheder, der begås i andre lande, men der findes mangler internt i EU. Vi skal konstant være opmærksomme på dem, hvis vi skal være troværdige i vores relationer med den omkringliggende verden.

Endelig vil jeg gerne takke Dem for denne forhandling og ligeledes for Parlamentets fremragende beslutningsforslag. Jeg er ikke nået igennem alle ændringsforslagene, men jeg synes, at beslutningsforslaget er virkelig godt. Det er i fuld overensstemmelse med det svenske formandskabs ambitioner. Som nævnt håber vi at kunne vedtage Rådets konklusioner på Rådets møde (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) i november. Derefter ser vi frem til fortsatte drøftelser af dette spørgsmål med Parlamentet.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 22. oktober kl. 11.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg støtter fuldt ud denne opfordring til mere sammenhængende og effektive rammer for EU's støtte til demokratiopbygning, fremme af demokratiske værdier og respekten for menneskerettigheder i verden. EU er selv grundlagt netop på værdierne demokrati og menneskerettigheder. I Københavnskriterierne med betingelserne for EU-medlemskab kræver vi "stabile institutioner, der kan garantere demokratiet, retsstaten, menneskerettighederne og respekten for og beskyttelsen af mindretallene" af kandidatlandene. Lissabontraktaten styrker desuden EU's engagement i at videreføre sin indsats udadtil i henhold til disse grundprincipper. Et centralt mål for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik er netop at konsolidere demokrati, retsstaten og respekten for menneskerettighederne. Jeg opfordrer til, at Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EEAS) etableres hurtigst muligt, ikke kun som en hjælp til demokratiopbygning, men også som en tjeneste, der er demokratisk ansvarlig over for Europa-Parlamentet. Demokrati er en universel værdi. Demokratisering og god regeringsførelse er ikke mål i sig selv, men er af central betydning for fattigdomsreduktion, bæredygtig udvikling, fred og stabilitet. Demokrati, udvikling og respekt for menneskerettigheder, herunder økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, er gensidigt afhængige principper, der forstærker hinanden.

14. Spørgetid (spørgsmål til Kommissionen)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B7-0212/2009).

Vi behandler en række spørgsmål til Kommissionen.

Del I

Spørgsmål nr. 21 af **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou** (H-0311/09)

Om: Andelen af kvinder i ansvarsfulde stillinger på arbejdsmarkedet

Nylige data dokumenterer, at kvinderne fortsat er underrepræsenterede i ansvarsfulde stillinger på det europæiske arbejdsmarked: I de større europæiske virksomheder er der gennemsnitligt kun én kvinde for hver ti medlemmer i bestyrelsen.

Hvordan vurderer Kommissionen medlemsstaternes initiativer til få flere kvinder forfremmet til økonomisk ansvarsfulde stillinger? Hvilke former for god praksis er der blevet udvist, især inden for rammerne af det europæiske kvindenetværks virksomhed i forbindelse med politiske og økonomiske beslutningsprocedurer? Går Kommissionen ind for forslag om kønskvotering i bestyrelserne i store virksomheder? Hvilke forslag og initiativer agter Kommissionen at fremsætte med henblik på den endelige evaluering af køreplanen for ligestilling mellem kvinder og mænd samt revisionen af retningslinjerne indeholdt i Lissabonstrategien i 2010?

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand, mine damer og herrer! Antallet af kvinder, der deltager i beslutningsprocessen, har været stigende i de senere år, men magten inden for det politiske og økonomiske område ligger stadig fast i mændenes hænder. Stereotype holdninger til kvinders og mænds rolle og det vanskelige ved at skabe en god balance mellem arbejds- og familieliv udgør sammen med andre former for åben eller skjult diskrimination forhindringer, der bremser kvindernes adgang til ansvarsfulde lederstillinger.

I de seneste årtier er kvinder blevet mere involveret i den politiske beslutningsproces i de fleste EU-lande. Disse forandringer går langsomt, og desværre er den samlede andel af kvinder i magtfulde stillinger stadig lav. På det økonomiske område er andelen af kvinder med beslutningsbeføjelser særdeles utilfredsstillende. Inden for den private sektor er ni ud af 10 direktører i førende europæiske virksomheder mænd. Kun 3 % af disse virksomheder har kvindelige bestyrelsesformænd.

Kommissionen lægger meget stor vægt på at støtte en større andel af kvinder i ledende stillinger, og den bakker op om medlemsstaternes aktiviteter i denne henseende ved at indsamle, analysere og formidle sammenlignelige data på dette område, støtte netværk af interesserede parter og tilskynde til erfaringsdeling samt anvendelse af metoder på europæisk niveau, der har bevist deres værd. Det europæiske netværk for støtte til kvinder i lederstillinger, som Kommissionen oprettede i juni 2008, har understreget betydningen af foranstaltninger, der sigter mod at yde støtte til mentorordninger, udviklingsnetværk med støtte til kvinder, styrkelse af profilen for kvinder, der påtager sig vigtige roller, og tilskyndelse til, at kvinder søger lederstillinger. I løbet af 2010 vil Kommissionen afholde informationsaktiviteter og videreformidle fremgangsmåder, der har bevist deres værd.

Kommissionen rapporterer med tilfredshed, at mange medlemsstater har iværksat initiativer for at støtte kvinders adgang til lederstillinger, navnlig gennem kulturbegivenheder inden for den private sektor, uddannelsesprogrammer for kvinder, der er interesserede i karrierer på de højeste niveauer, udformning af et charter eller et mærke for virksomheder, der støtter ligestilling mellem kønnene, indførelse af adfærdskodekser i virksomheder og begivenheder til støtte for balance mellem arbejde og familieliv og kampen mod kønsbaserede fordomme.

Man diskuterer i øjeblikket spørgsmålet om kvoter for kvinder i store selskabers bestyrelse. Efter min mening er der i den forbindelse brug for at undersøge erfaringerne fra Skandinavien, hvor man har indført denne radikale fremgangsmåde. Det er imidlertid udelukkende op til medlemsstaterne at vælge, hvilken strategi man vil benytte baseret på deres særlige omstændigheder. Jeg vil gerne påpege, at artikel 141, stk. 4, i traktaten giver medlemsstaterne mulighed for at indføre "foranstaltninger [med] specifikke fordele". De Europæiske Fællesskabers Domstol har imidlertid anlagt en snæver fortolkning af denne mulighed og har forbudt den automatiske indførelse af sådanne foranstaltninger og krævet en individuel undersøgelse af de enkelte sager baseret på objektive kriterier.

Kommissionen har til hensigt at foreslå en ny strategisk ramme for ligestilling mellem kønnene medio 2010, som vil blive ledsaget af en detaljeret konsekvensanalyse og tage hensyn til resultaterne af gennemførelsen af den eksisterende plan for perioden 2006-2010. Det bør være en prioritering for Kommissionen at støtte kvindernes øgede repræsentation i ledende stillinger. Sidst, men ikke mindst vil Kommissionen i begyndelsen af næste år fremsætte et forslag til en ny vækst- og beskæftigelsesstrategi for perioden efter 2010. Spørgsmålet om ligestilling mellem kønnene skal være et centralt aspekt af den nye strategi.

Mine damer og herrer, jeg vil gerne understrege, at ligelig repræsentation for kvinder og mænd ikke kun er et spørgsmål om politiske principper, demokrati og moral, men i grunden er et grundlæggende økonomisk spørgsmål, eftersom der ikke kan være noget håb om fremtidig udvikling, medmindre vores samfund udnytter alle sine talenter på den bedst mulige måde. Derfor vil jeg klart sige, at ligestilling mellem kønnene og en hensigtsmæssig repræsentation af kvinder i ledende stillinger i sig selv udgør en aktiv komponent i Europas konkurrenceevne.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE). – (EL) Hr. formand! Endnu en gang tak for Deres engagement i at få kvinder ind i ansvarsfulde stillinger, hr. kommissær. Jeg vil gerne sige, at mit spørgsmål var mere specifikt. Vil Kommissionen i lyset af revisionen af Lissabonmålsætningerne og evalueringen af køreplanen fremsætte forslag til specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af manglen på kvinder i ansvarsfulde stillinger på arbejdsmarkedet.

Vil modellerne, den norske model, De henviste til, kunne tjene som inspiration i form af retningslinjer? Hvordan stemmer retspraksis ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, som De henviste til, overens med dette? Tilskynder eller afskrækker den Dem som Kommission til at tage parti for den ene eller anden retning?

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand! Tak for tillægsspørgsmålet. Efter min mening udtrykte jeg mig klart, men der er måske alligevel behov for, at jeg siger det endnu tydeligere. Kommissionen anser generelt lige muligheder for at være en vigtig komponent i den europæiske konkurrenceevne, uanset de moralske forpligtelser, der er knyttet til den. Denne form for lighed vil derfor være en meget højt prioriteret komponent i de fremtidige strategier, og vi foreslår hensigtsmæssige foranstaltninger, der kan fremme dette tema i alle relevante dokumenter. Jeg vil gerne slå fast, at vi naturligvis altid skal holde os inden for traktatens rammer, men vi er parat til at udnytte disse rammer fuldt ud.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Det, De netop sagde, lød virkelig godt, men politikere skal altid holde øje med, om deres handlinger lever op til deres løfter. Jeg har et spørgsmål til Dem, nemlig hvordan det kan være, at det i de forgangne fem år udelukkende har været højtstående mandlige medlemmer, jeg har haft mulighed for at arbejde med? Hvordan kan det være, at Kommissionen ikke har ligestilling mellem kønnene inden for kollegiet? Det lader heller ikke til, at det fremover bliver muligt for Kommissionen at have en afbalanceret kønssammensætning. Ville det ikke være en god idé for en gangs skyld at foregå med et godt eksempel for at opnå langt større troværdighed i de kommende faser?

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand! Jeg mener, at det vil være på sin plads at understrege, at Kommissionen i øjeblikket har en langt større andel af kvinder end nogensinde tidligere. Det vil også være på sin plads at påpege, at mine kvindelige kolleger har varetaget og fortsat varetager de vigtigste sagsområder. Det hersker der ingen tvivl om. Jeg kan nævne Neelie Kroes, Dalia Grybauskaitė osv., idet det ganske enkelt er alle mine kvindelige kolleger, der har ansvaret for meget vigtige porteføljer. Kommissionen foregår derfor med et godt eksempel i denne henseende, men det er klart, at udnævnelsen af kommissærer ligger hos medlemsstaterne, og hvis medlemsstaterne ikke foreslår kvindelige kandidater, vil det naturligvis blive afspejlet i Kommissionens sammensætning. Hvad angår den europæiske administrationsstruktur, ved De, at Kommissionen har planer om at forbedre situationen og at blive ved med at forbedre dem, da vi er langt fra en hensigtsmæssig repræsentation af mænd og kvinder, og det glæder mig at kunne sige, at takket være indsatsen af min kollega Siim Kallas har vi gjort meget betydelige fremskridt, hvis man sammenligner tallene i starten med situationen i dag. De har imidlertid ret i, at situationen fortsat er langt fra tilfredsstillende.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Hr. formand! Vi har denne samtale hvert år, og det er slående, at politikken skal ændres, hvis vi ønsker, at flere mennesker – og navnlig flere kvinder – skal involveres i Kommissionen, Rådet og Parlamentet, som tilsyneladende ikke ønsker dette. Den måde, vi arbejder på i Parlamentet, passer ikke til forældre med børn – uanset om de er mænd eller kvinder – og man er nødt til at træffe et valg. Jeg valgte denne karriere, men jeg har nogen, der har valgt at blive hjemme. Jeg mener, at vi skal være realistiske i vores diskussioner af, hvad der er praktisk.

Vladimír Špidla, medlem af Kommissionen. – (CS) Hr. formand! I min indledning påpegede jeg, at der findes mange situationer, der er enten negative eller positive. Det er klart, at vi alle i sidste ende træffer vores egne grundlæggende beslutninger, selv om nogle institutioner, nogle politikker og nogle ordninger helt klart giver folk langt mere valgfrihed end andre. Derfor mener jeg helt klart, at vi ud over alt andet skal anlægge en forfatningsmæssig indfaldsvinkel til lige muligheder og til afskaffelse af alle former for diskrimination, både direkte og indirekte, for i øjeblikket kan man ikke sige, at mænd og kvinder har de samme valgmuligheder. Kvinder står desværre stadig i en uhensigtsmæssig position, som bortset fra alle andre aspekter helt klart

kommer til udtryk i deres manglende adgang til stillinger, hvor de politiske eller økonomiske beslutninger træffes.

Formanden. – Da spørgerne ikke er til stede, bortfalder spørgsmål 22 og 23.

Del II

Spørgsmål nr. 24 af **Bernd Posselt** (H-0304/09)

Om: Sprogindlæring i grænseregionerne

Bliver der efter Kommissionens opfattelse truffet tilstrækkeligt med foranstaltninger i medlemsstaterne og på EU-plan, for at unge i grænseregionerne mellem medlemsstaterne bedre kan tilegne sig nabolandets sprog? Kan nationale mindretal og grænseoverskridende euroregioner spille en særlig og positiv rolle i denne henseende?

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (RO) Hr. formand! I henhold til EF-traktatens artikel 149 er undervisningens indhold og tilrettelæggelsen af uddannelsessystemerne alene medlemsstaternes ansvar. Som det nævnes i den pågældende artikel, vil EU bidrage til udviklingen af en kvalitetsbetonet undervisning ved at tilskynde til samarbejde mellem medlemsstater og om nødvendigt ved at yde støtte til deres foranstaltninger. På den anden side mener Kommissionen, at det udvalg af sprog, der undervises i på medlemsstaternes skoler, skal afspejle den geografiske beliggenhed og eksistensen af nationale mindretal.

Dette blev fremhævet i meddelelsen fra september 2008 med titlen "Flersprogethed: et aktiv for Europa og en fælles forpligtelse", hvori det hedder, at der fortsat er behov for en indsats for at øge antallet af sprog, der undervises i, navnlig i forbindelse med valget af et andet fremmedsprog, idet man også tager hensyn til de lokale forhold. Som led i procedurerne for at udvide antallet af undervisningssprog foreslår Kommissionen, at der etableres en dialog mellem uddannelsesstederne og uddannelsesudbydere, f.eks. med støtte via Comenius Regio-programmet, partnerskaber med lokale interessenter og gennem partnersamarbejde med institutioner i andre lande.

EU's programmer for almen og faglig uddannelse og unge støtter indlæring af alle de sprog, der tales i EU, herunder mindretalssprog, også ved at give unge mennesker mulighed for at rejse til udlandet for at lære disse sprog.

Programmerne for fremme af grænseoverskridende territorielt samarbejde i Europa kan også yde støtte til foranstaltninger vedrørende uddannelse og social integration, herunder sprogundervisning. F.eks. er formålet med projektet Avenir éducatif commun, som støttes af det grænseoverskridende program for Frankrig-Det Forenede Kongerige for perioden 2007-2013, at etablere et grænseoverskridende netværk af skoler, navnlig med henblik på sprogundervisning og etablering af egen virksomhed. De samlede udgifter er på 2,2 mio. EUR, og projektet omfatter partnere på begge sider af Kanalen.

Et andet eksempel fra en anden del af Europa er et projekt, der gennemføres inden for tre grænseoverskridende programmer, der omfatter Wien: Østrig-Den Tjekkiske Republik, Østrig-Slovakiet og Østrig-Ungarn. Projektet går ud på at forberede unge til et liv i den grænseoverskridende region i Centraleuropa, navnlig ved at tilbyde undervisning rettet mod erhvervelse af en række færdigheder: sproglige, interkulturelle, kommunikationsmæssige og viden. De samlede udgifter til dette projekt er på 791 000 EUR.

Formanden. – Jeg vil gerne spørge hr. Posselt, om han har yderligere spørgsmål.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Hr. formand! De er et imponerende eksempel på flersprogethed. Først vil jeg gerne spørge kommissæren, om man ikke kan etablere et projekt svarende til det, han nævnte mellem Østrig og Ungarn og mellem Østrig, Den Tjekkiske Republik og Slovakiet, mellem Ungarn og Slovakiet? Det ville bestemt være meget gavnligt og nyttigt set ud fra et politisk synspunkt. Den anden ting er, at jeg mener, at der bør være tale om praktisk indlæring af nabolandenes sprog i grænseregioner som f.eks. tjekkisk i det østlige Bayern, men at det ikke skal begrænses til skolerne. I Schirnding har vi f.eks. en tysk-tjekkisk vuggestue. Kan De også støtte vuggestuer? Jeg er også interesseret i voksenundervisning – livslang uddannelse – hvor også de ældre generationer i grænseregioner har mulighed for at lære nabolandets sprog.

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Tak for Deres spørgsmål. Med hensyn til spørgsmålet om et muligt projekt mellem Ungarn og Slovakiet, vil Kommissionen bestemt vie et sådant projekt sin fulde opmærksomhed, hvis vi får det forelagt. Vi ønsker på denne måde at bidrage til at finde løsninger af fælles interesse for begge lande.

Med hensyn til det andet spørgsmål vil jeg først gerne understrege, at vi i september lancerede et initiativ vedrørende tidlig indlæring af fremmedsprog. Dette initiativ skal være en årrække og nyder allerede temmelig stor succes. Der er også en kampagne i gang i medlemsstaterne som led i dette initiativ for at tilskynde forældre til børn mellem 2 og 6 år til at motivere deres børn til at lære fremmedsprog.

Hvad angår den anden del af spørgsmålet om livslang uddannelse, er dette hovedformålet med den politik, vi fører. Vi har en lang række projekter, der er rettet mod indlæring af fremmedsprog og erhvervelse af interkulturelle færdigheder for mennesker, der står uden for uddannelsessystemet, herunder kursister på erhvervsuddannelser, dem, der så at sige har færre muligheder, samt til pensionister og arbejdsløse. Denne situation afspejles ikke kun i vores finansiering af forskellige projekter, men fremhæves også ganske klart i Kommissionens strategi, der blev vedtaget i 2008.

Vi ønsker, at alle EU's borgere, ikke kun de unge, skal have midler til og mulighed for at lære mindst to fremmedsprog.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Dem for de interessante oplysninger, hr. kommissær, men i Deres svar koncentrerede De Dem om skoler, mens adskillige grænsebyer også har forsøgt at oprette universiteter. Denne type universitet er f.eks. blevet oprettet ved grænsen mellem Polen og Tyskland i Frankfurt – det europæiske universitet Viadrina. Jeg vil gerne spørge om følgende: Inden for rammerne af de forskellige skoler, som De talte om, overvejer man her også støtte til denne type af højere uddannelsesinstitutioner, nemlig universiteter, som er etableret i forskellige byer ved de nationale grænser inden for EU?

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (RO) Hr. formand! Hvis universiteterne kan indsende projekter, der opfylder kravene til programmer for livslang uddannelse i perioden 2007-2013, er Kommissionen parat til også at finansiere disse projekter. Jeg vil også gerne nævne, at en lang række af de projekter, som finansieres af Kommissionen, også har mange universiteter som partnere over hele EU. Derfor er mit svar et definitivt "ja". Det vigtige er kvaliteten af det projekt, der indsendes af de forskellige repræsentanter.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Hr. formand! Vi har talrige Erasmusprogrammer for studerende, unge iværksættere og nu for journalister. Tror De, at det også vil være muligt at bruge Erasmusprogrammer til at forbedre kommunikationen i grænseområder, og hvad vil De prioritere i den forbindelse?

Leonard Orban, medlem af Kommissionen. – (RO) Hr. formand! Mit svar på det spørgsmål er et definitivt "ja". Med hensyn til Erasmusprogrammet, som startede for omkring 20 år siden som et program, der ikke blev betragtet som noget særlig positivt af de forskellige agenturer i EU, er det i dag et af de mest vellykkede programmer i EU.

Ved mine hyppige besøg ikke kun til medlemsstaternes hovedstæder, men også til rigtig mange regioner i EU, har jeg været vidne til de utrolig mange virkninger af dette program. Spørgsmålet om universiteter i Polen og Tyskland er allerede blevet nævnt tidligere. Jeg husker med glæde, da jeg besøgte universitetet i Warszawa, hvor jeg kunne se et stort antal tyske studerende i Polen, som gennem Erasmusprogrammet havde mulighed for at lære polsk og om polsk kultur, med andre ord det, vi kalder for interkulturel viden.

De er et meget tydeligt bevis på, hvor effektiv denne viden er. Som konklusion på mit svar vil jeg nævne, at Kommissionens formand, hr. Barroso, har nævnt, at han under sit kommende mandat har til hensigt at fremme initiativer, der drejer sig om at styrke og fremskynde de unges bevægelighed, netop for at de kan erhverve disse færdigheder, som bliver mere og mere nødvendige.

Formanden. – Spørgsmål nr. 25 af **Nikolaos Chountis** (H-0320/09)

Om: Kommissionens forsømmelser i efterforskningen af Siemens-skandalen

Den største af de korruptionssager, som har rystet Den Europæiske Union inden for de sidste fem år, er Siemens-skandalen. Af retssagerne, domstolsafgørelserne, tilståelserne fra de indblandede og selskabets egne offentlige erklæringer fremgår det, at der er udbetalt bestikkelse til politiske partier og personer i ansvarsfulde stillinger i forskellige lande, heriblandt Grækenland, for at selskabet kan få fordele i forbindelse med tildelingen af kontrakter fra det offentlige eller offentlige virksomheder, hvoraf mange medfinansieres med fællesskabsmidler.

Siden skandalen med Siemens er kommet i offentlighedens lys, har kommissæren for bekæmpelse af svig, Siim Kallas, over for Parlamentet erklæret, at efterforskningen ikke henhører under Den Europæiske Unions kompetencer, og at medlemsstaterne ikke har anmodet Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig

(OLAF) om bistand. Kommissionen bedes derfor besvare følgende: Hvordan har Kommissionen og Kontoret for Bekæmpelse af Svig, som er ansvarlig for efterforskningen af tilfælde af svig i forbindelse med fællesskabsbudgettet, beskyttet EU-borgernes penge? Hvordan har Kommissionen og OLAF forholdt sig og krævet gennemsigtighed under hele denne store sag? Hvad er Kommissionens og OLAF's endelige vurdering af denne sag?

Siim Kallas, næstformand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen er meget opmærksom over for alle korruptionssager over hele Europa, men jeg må sige, at antallet af verserende sager, hvor Siemens er direkte eller indirekte involveret, og som omfatter EU-midler, er ret begrænset. Jeg skal give en oversigt over fire af de relevante sager.

En sag, som OLAF undersøger i øjeblikket, og som blev afsluttet i sidste kvartal af 2003, vedrører ekstern bistand og følges i øjeblikket op af retsvæsenet i Tyskland. OLAF følger de retlige procedurer i Tyskland meget nøje.

En anden OLAF-sag vedrørende projekter finansieret af EIB efterforskes i øjeblikket. Den vedrører offentlige indkøbsprocedurer.

For det tredje findes der en sag om projekter finansieret af Den Europæiske Investeringsbank og offentlige indkøbsprocedurer, som i øjeblikket undersøges af OLAF med henblik på at afgøre, hvorvidt der er tale om tilstrækkelig alvorlige mistanker om svig eller uregelmæssigheder til skade for EU's finansielle interesser. Ud fra resultatet af denne evaluering vil OLAF beslutte, om der skal indledes en sag i dette tilfælde.

For det fjerde afsagde den spanske højesteret en kendelse den 4. november 2008 i en sag om strukturfondene, hvor Siemens oprindeligt var impliceret. Den blev efterforsket af de nationale myndigheder midt i 1990'erne, og de resulterende retlige procedurer er blevet fulgt nøje af OLAF og efterfølgende af OLAF. Ved denne kendelse blev adskillige personer bl.a. idømt fængsel og bøder for dokumentfalsk. Det skal imidlertid også nævnes i denne forbindelse, at Siemens blev frikendt i denne sag ved den første dom ved kriminalretten i Madrid den 22. juni 2006.

Som med alle denne type sager gælder det helt overordnet, at OLAF ikke er nogen retshåndhævende myndighed. OLAF samarbejder tæt med medlemsstaterne, som har pligt til at informere OLAF, og OLAF følger naturligvis op og er meget opmærksom på alle sager, der på en eller anden måde vedrører EU-midler eller er blevet efterforsket.

Det er det generelle billede. OLAF deltager også intensivt i et internationalt samarbejde med alle andre internationale institutioner om bekæmpelse af misbrug af penge, der stilles til rådighed i form af humanitær bistand og andre projekter.

I forbindelse med mulige specifikke oplysninger om sager vil jeg sige, at hvis medlemmet er i besiddelse af materiale, der kan være relevant for sådanne sager, vil Kommissionen opfordre ham til at videresende det til OLAF, som vil vurdere det og træffe hensigtsmæssige beslutninger om det i henhold til sit mandat.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Følelsen i Grækenland vedrørende Siemens-skandalen er mere eller mindre som beskrevet i pressen, hr. kommissær. Man føler med andre ord, at skandalen – den største i efterkrigstidens Grækenland – er på vej til at bryde alle grænser efter den anden dom fra den tyske forfatningsdomstol, hvor man bestemmer, at hr. Christoforakos, den tidligere administrerende direktør for Siemens Hellas og korruptionens ypperstepræst, ikke kan udvises fra Tyskland til Grækenland.

Det er følelsen. Sådan udvikler skandalen sig i Grækenland, skandalen, som ifølge tilståelser og domme ved tyske domstole har involveret statslige embedsmænd og omfattet embedsmænd, der i årevis blev bestukket med beskidte penge for at tildele en række indkøbs- og arbejdskontrakter til Siemens.

Jeg spørger igen, hr. kommissær: Når alle ved, at de fleste af disse indkøb var medfinansierede projekter, er det kun Deres tjenestegrene – og det bekræftes desværre også af Deres svar – der fastholder, at de ikke ved det, og søger tilflugt i tilfældige fællesskabsbestemmelser. Der stilles spørgsmål, og svaret er: Giv os oplysninger, vi undersøger sagen, vi holder øje med den. Jeg ønsker et specifikt svar. De har pligt til at redde de europæiske skatteyderes penge, hr. kommissær. Hvad vil Kommissionen gøre for at stille de personer, som bevislig overtræder Fællesskabets indkøbslovgivning, for en domstol?

Siim Kallas, næstformand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! I kraft af mit ansvarsområde med decharge for budgettet skal jeg snart mødes med Parlamentet og Budgetkontroludvalget for at forklare, hvad der skal gøres for at beskytte og sikre en korrekt anvendelse af europæiske midler. Det er meget omfattende temaer.

Igen vil jeg sige, at hvis De har nogen oplysninger om misbrug af penge i medfinansierede projekter, vil vi være meget glade – og det samme vil GD REGIO og andre afdelinger – for at få disse oplysninger. Jeg kan forsikre Dem for, at disse oplysninger vil blive behandlet meget seriøst.

Med hensyn til udlevering af en person fra en medlemsstat til en anden er dette en sag, der udelukkende håndteres af medlemsstaterne, og ingen af generaldirektoraterne på mit ansvarsområde kan gøre noget for at lette udleveringen af en person, som kræves udleveret.

Formanden. – Spørgsmål nr. 26 af **Gay Mitchell** (H-0336/09)

Om: Cigaretsmugling og indtægter

Af en pressemeddelelse i august fra Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig fremgik det, at en storsmugler af cigaretter var blevet dømt i USA. Selv om dette er en god nyhed, forholder det sig ikke desto mindre således, at ulovlig cigarethandel betyder et årligt indtægtstab på et så stort beløb som 9,5 mia. EUR for EU, og at pengene kommer i hænderne på kriminelle og er blevet anvendt til at finansiere terrororganisationer som Real IRA.

Hvilken strategi har Kommissionen for at rette op på den omstændighed, at 97 % af de illegale cigaretter slipper uden om det eksisterende beskatningssystem på bekostning af først de europæiske skatteydere og derefter den europæiske sikkerhed?

Siim Kallas, næstformand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke medlemmet for dette spørgsmål, der endnu en gang giver mig mulighed for at rette opmærksomheden mod dette store problem, som skader medlemsstaternes budgetter. Dette er igen et område, hvor medlemsstaterne handler, men hvor samarbejdet mellem medlemsstaterne er af vital betydning, og hvor vores tjeneste, OLAF, er meget aktiv og spiller en meget vigtig rolle i bekæmpelsen af international cigaretsmugling.

OLAF har en klar strategi. For det første bistår og støtter OLAF de retshåndhævende myndigheder over hele EU med deres sager, og man tilrettelægger og koordinerer operationer over hele Europa: Operation Diabolo i 2007 var rettet mod forfalskede varer fra Kina, som indsmugles i EU i containere, Operation Mudan i 2008, som var rettet mod det voksende problem med indsmugling af cigaretter med posten, og Diabolo II, der havde samme målsætning som den første Operation Diabolo, og som fandt sted i september 2009.

OLAF leverer efterretninger til sine partnere om nye trusler og samarbejder med medlemsstaterne, så dette er virkelig et område med internationalt samarbejde. OLAF's arbejde viser, at dette samarbejde bør styrkes, men jeg må også sige, at der er sket to meget vigtige begivenheder i denne Kommissions femårige periode, hvor OLAF har spillet en meget vigtig rolle.

Det drejer sig om Philip Morris-aftalen og senere Japan Tobacco-aftalen i december 2007, hvor de største tobaksselskaber indrømmede mangler i forbindelse med overholdelsen af handelsbetingelserne for cigaretter og betalte betydelige beløb til EU-budgettet. De har også et meget tæt samarbejde om bekæmpelse af cigaretsmugling, som heller ikke er i deres interesse.

Det er meget vigtige resultater, og alle medlemsstater har underskrevet den seneste Japan Tobacco-aftale.

Vi fortsætter samarbejdet inden for dette vanskelige område, men jeg mener, at landskabet med disse to store aftaler har ændret sig en smule, og vi noterer beskedne fremskridt.

Den sag, som medlemmet henviste til med retsforfølgelse og fængsling af en tredjelandsstatsborger, er meget vigtig, og det er en af de mange internationale undersøgelser, der koordineres af OLAF på grundlag af en sådan aftale. Mange er blevet retsforfulgt i EU baseret på OLAF's arbejde.

Dette er den første retsforfølgelse i et tredjeland af en ikke-EU-borger vedrørende indsmugling af cigaretter til EU, så den er også et tegn på et verdensomspændende samarbejde. Jeg kan fremlægge mange andre oplysninger fra kontaktpersoner i Kina og andre lande. Vi har alle en interesse i at styrke dette samarbejde og bekæmpe cigaretsmugling.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Hr. formand! Ud over de arbejdspladser, der er blevet undermineret i registrerede virksomheder, er de sundhedsmæssige følger af dette helt ekstraordinære. Halvdelen af alle patienter, der indlægges på det største hospital i Irland, St James's Hospital, indlægges med tobaksrelaterede sygdomme. Hvis De undersøger situationen i alle de andre medlemsstater, vil De konstatere en tilsvarende situation. Disse cigaretter bidrager til dette problem, men de bidrager ikke til udgifterne til at løse det.

Jeg har forstået, at det tal, der er fremført for størrelsen af den illegale handel i form af cigaretter, som indsmugles i EU, er 9,5 mia. EUR, og at 97 % ikke afsløres. Er tiden ikke inde til, at Kommissionen anlægger en overordnet fremgangsmåde, hvor man f.eks. undersøger muligheden af en kystvagt, der skal tage sig af problemet?

Siim Kallas, næstformand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg besøgte for nylig et land uden for EU, hvor rygning ikke er forbudt, og jeg lagde virkelig mærke til, at det var en stor forskel i forhold til EU, hvor man ikke kan lugte cigaretrøg, i det mindste på offentlige steder. Jeg formoder, at dette er det vigtigste skridt at tage for at undgå alle sundhedsrisici.

I kampen mod cigaretsmugling skal vi benytte os af alle vores retshåndhævende agenturer. Dette er helt klart den vigtigste prioritering, men det er igen op til medlemsstaternes grænsevagter at beslaglægge ulovlige cigaretter.

Jeg har selv besøgt en havn, hvor der findes meget avanceret udstyr til at afsløre forsendelser af ulovlige cigaretter, men det er op til de enkelte medlemsstater. Vi kan kun bistå, vi kan kun levere efterretninger og gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe medlemsstaterne. Det er op til deres grænsevagter at beslaglægge sådanne forsendelser og stoppe dem ved grænsen.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Hr. formand! Cigaretsmugling kan opdeles i tre strømme, hr. kommissær – pengene, varerne og endelig den ledsagende dokumentation. Kan De forestille Dem at indføre målrettet beskatning eller afgifter på finansieringen af disse strømme, som trods alt er velkendte og flyder her?

Vi er naturligvis allerede fortrolige med denne type beskatning af finansielle transaktioner, hvor det ikke er produktet, ikke papirerne, men de finansielle transaktioner, der beskattes hårdt. Det er en tillokkende udfordring at overveje dette med lande som Schweiz.

Siim Kallas, næstformand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er enig i, at dette er et meget vigtigt spørgsmål for skattemyndighederne. Vi i Europa har lagt en ret tung punktafgift på tobaksprodukter, men som jeg ved fra mine erfaringer med Philip Morris-aftalen og Japan Tobacco-aftalen omfatter dette stort set de samme virksomheder, som er vores største tobaksproducenter. Det er også resultatet, nemlig at de samarbejder. Jeg ved ikke med Schweiz. Vi har ingen indikationer af, at Schweiz opfører sig problematisk på dette område i Europa i almindelighed. Alle stater anerkender truslerne fra den ulovlige cigarethandel, så hvis vi får nogle indikationer, vil vi helt klart kontakte de schweiziske myndigheder.

Formanden. – Da spørgeren ikke er til stede, bortfalder spørgsmål nr. 27.

Spørgsmål nr. 28 af **Maria Badia i Cutchet** (H-0321/09)

Om: Uddannelse som led i den nye europæiske politiske strategi

Under den nuværende økonomiske recession er der mange, der har slået til lyd for en ny europæisk strategi for beskæftigelse og en bæredygtig og intelligent vækst. I den forbindelse er der fremsat mange, meget forskellige anbefalinger, men ikke på uddannelsesområdet, og der foreligger heller ingen oplysninger om konkrete initiativer iværksat af Kommissionen eller medlemsstaterne.

Agter Kommissionen i betragtning af, at det er nødvendigt at afslutte gennemførelsen af Bolognaprocessen – en ikke helt problemløs opgave – som tager sigte på at modernisere universiteterne og centrene for videregående uddannelse og fremme dels trekantet uddannelse-innovation-forskning, dels standardiseringen af erhvervsuddannelserne på EU-plan, at træffe foranstaltninger eller tage initiativer på dette område som led i den "nye" europæiske strategi for at sikre et fuldt integreret europæisk område for videregående uddannelse i 2010, som er konkurrencedygtigt på verdensplan, socialt integrerende og af høj kvalitet?

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Tak for det spørgsmål, som er meget relevant i disse tider. Jeg vil gerne fremhæve, at inden Lissabonstrategien for vækst og beskæftigelse har Kommissionen i adskillige år forfulgt sin moderniseringsdagsorden for de højere uddannelser i Europa.

Denne dagsorden er især fokuseret på de tre specifikke områder læseplaner, styring og finansiering. Reformerne på området læseplaner gennemføres hovedsagelig inden for rammerne af Bolognaprocessen, hvor man søger at skabe et europæisk område for videregående uddannelser inden 2010.

Som De ved, er Bolognaprocessen ikke et initiativ fra Kommissionen, men en mellemstatslig proces for 46 europæiske lande. Kommissionen anerkender imidlertid dens store betydning og har sluttet sig til processen

og støtter den fuldt ud på grund af dens relevans for dens egen moderniseringsdagsorden for de videregående uddannelser.

For blot at fremhæve nogle af de tilknyttede initiativer inden for det seneste år vil jeg nævne udviklingen af videntrekanten gennem oprettelse af Det Europæiske Institut for Innovation og Teknologi, tilskyndelse til anerkendelse af almen og faglig uddannelse over hele Europa, indførelsen af de europæiske kvalifikationsrammer for livslang uddannelse, det europæiske meritoverførsels- og akkumuleringsystem, tillæg til eksamensbeviser og europæiske kreditter for erhvervsuddannelse.

Et af målene er også at gøre de videregående uddannelser mere gennemsigtige og sammenlignelige, og derfor er projekter for klassificering og vurdering af de videregående uddannelsesinstitutioner på vej.

Kommissionen anerkender også den store betydning af nutidens og morgendagens arbejdsmarkeder og de udfordringer, som de medfører, navnlig for den unge generation, og vi har derfor udformet initiativet "nye færdigheder til nye job" og etableret et forum for universiteter og erhvervsliv, hvor der foregår meget vigtige udvekslinger af synspunkter, meninger og erfaringer inden for både den akademiske verden og virksomhederne.

Med hensyn til det europæiske område for videregående uddannelse hersker der enighed blandt deltagerlandene om, at man har opnået meget siden 1999, og at projektet ikke skal afsluttes i 2010, men som minimum vil fortsætte frem til 2020.

Set fra Kommissionens perspektiv skal Bolognaprocessen i de kommende år fokusere på, hvordan man kan fremme mobiliteten inden for de videregående uddannelser, styrke den sociale dimension gennem ligelig adgang til videregående uddannelse og udvikle den globale dimension af processen, nemlig samarbejdet mellem videregående uddannelsesinstitutioner i Europa og deres partnere på verdensplan.

Maria Badia i Cutchet (S&D). – (ES) Hr. formand! For anden gang i dag har jeg fornøjelsen af at stille spørgsmål til Dem og lytte til Deres svar, hr. kommissær. Tak for Deres ord. Vi er naturligvis enige i vurderingen af alt det, der foregår inden for Bolognaprocessen.

Mit spørgsmål drejede sig mere om den umiddelbare fremtid og den ikke så umiddelbare fremtid, fordi den økonomiske krise, vi befinder os i, betyder, at en hel række sektorer, nogle af dem er modne sektorer, ikke vil kunne skabe nogen arbejdspladser. Og vi taler om nye job i en ny økonomi, som vi bl.a. kalder for grøn.

Derfor er mit spørgsmål: Hvordan skal denne nye situation, denne nye økonomi, som vi forsøger at starte, omsættes til planer og uddannelser, både på universiteter og inden for erhvervsuddannelserne, især nu, hvor vi jo allerede er begyndt at gennemføre Københavnprocessen inden for faglig uddannelse?

Jeg vil gerne høre mere om Deres syn på dette.

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg synes, at De igen har peget på et meget vigtigt problem. Vi talte allerede i formiddags om, at vi nu har 78 mio. mennesker i EU med grundlæggende eller basale færdigheder, og det er helt tydeligt, at vi ikke inden for den frist, vi har opstillet for os selv i 2020, vil kunne finde det samme antal job til disse mennesker med grundlæggende eller basale færdigheder.

Derfor er det en absolut nødvendighed, at vi forbereder os på dette tidspunkt. Vi skal opgradere og modernisere vores uddannelsessystem, og vi skal arbejde videre med at analysere og forsøge at vurdere, hvordan disse nye færdigheder og job kan komme til at se ud. Vi skal især forberede den yngre generation på dette, men også den mellemliggende generation.

Derfor vil vi gerne fortsætte med den igangværende forskning under de strategiske rammer "Almen og faglig uddannelse 2020" for politisk samarbejde og gensidig læring. Dette er blot en af rammerne, hvor vi gerne vil fortsætte med at samarbejde med uddannelsesinstitutioner og virksomheder om de fremtidige krav og den mest relevante blanding af færdigheder, som vores borgere får brug for i 2020.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Hr. formand! Det er klart, at uddannelse hovedsagelig er et anliggende for medlemsstaternes regeringer, men et spørgsmål, som kommissæren kan bidrage til at koordinere, er det, jeg vil kalde for apartheid i uddannelsessystemet. I store dele af vores samfund har folk bare ikke adgang til uddannelse på tertiært niveau.

Hvis man f.eks. ser på Dublin, kan jeg identificere fem områder, der tegner sig for 75 % af de indsatte i Mountjoyfængslet, som er vores største fængsel. Jeg behøver ikke sige, at adgangen til tertiær uddannelse for folk i disse områder i det 21. århundrede stadig befinder sig på et historisk lavpunkt. Jeg formoder, at det

samme gør sig gældende over hele Europa. Kan De ikke fremme standarder for at bringe denne apartheid til ophør og sikre adgang til tertiær uddannelse for alle?

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! De indledte Deres spørgsmål med en meget klar analyse af, at der findes en arbejds- og kompetencefordeling, men det er helt sikkert, at Kommissionen står bag alle bestræbelser på at øge andelen af befolkningen med det højst mulige uddannelsesniveau. Det er helt klart, at kun ved at forbedre uddannelsesniveaut, ved at udvide adgangen til tertiære uddannelser af høj kvalitet, som De var inde på, kan vi sikre, at den europæiske økonomi stadig er på forkant, og bevare den fremgang og høje levestandard, vi har i Europa.

Derfor mener jeg, at Kommissionen og medlemsstaterne skal arbejde meget tæt sammen om dette for at skabe betingelser, hvor studerende eller elever med en vanskelig socioøkonomisk baggrund også får en rimelig chance for at få adgang til videregående uddannelser og universitetsuddannelser.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (EN) Hr. formand! I dag forlader 19 % af de unge i Europa skolen i utide. EU kan ikke opnå en bæredygtig økonomisk udvikling, hvis vi undlader at investere i uddannelse og forskning. Hidtil har kun fem medlemsstater investeret mere end 2 % af deres BNP i forskning og innovation.

Både medlemsstaternes BMP og Fællesskabets budget falder på grund af den økonomiske krise. Der findes derfor en risiko for, at budgetterne til uddannelse og forskning vil blive reduceret i de kommende år. Vi skal imidlertid investere i uddannelse og innovation, så EU kan opretholde sin økonomiske konkurrenceevne og skabe nye arbejdspladser.

Hvilke foranstaltninger kan Kommissionen sammen med medlemsstaterne indføre for at sikre et minimum af investeringer i forskning og uddannelse i de kommende år?

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! De har helt ret i, at andelen af unge, der forlader skolen i utide i Europa, er meget høj. Vi opstillede et mål på 10 %, som skulle nås inden 2010. Det er helt tydeligt, at vi ikke vil nå dette mål, for i øjeblikket forlader omkring 15 % af de unge skolen i utide, og De har helt ret i, at det ikke lover godt for kvaliteten af vores uddannelsessystemer rundt om i Europa.

De har også ret i, at der under de aktuelle omstændigheder – hvor nationalregeringerne er under pres fra forskellige sider med hensyn til de offentlige finanser og finansieringen af støttepakker og meget ofte indfører tilbagetrækningsstrategier med det formål at få de offentlige finanser på fode igen i de kommende år – er meget diskussion om budgettet.

Hvad skal vi prioritere? Hvad skal vi lægge vægt på? Jeg mener, at De allerede har bemærket, at Kommissionen altid taler et meget tydeligt sprog og fremhæver behovet for at opretholde et tilstrækkeligt finansieringsniveau til forskning og innovation i uddannelsessektorerne, fordi vi mener, at vi på denne måde kan bevare og forbedre vores konkurrencefordel og forberede vores fremtidige forskere, vores fremtidige arbejdstagere inden for konkurrenceprægede områder på bedre resultater fremover.

De vil bestemt høre stemmer fra Kommissionen, der appellerer til, at man fastholder finansieringen af uddannelsesrelaterede aktiviteter og forskning og innovationsstøtte på det højest mulige niveau, selv i disse meget vanskelige økonomiske tider.

Formanden. – Spørgsmål nr. 29 af **Silvia-Adriana Țicău** (H-0327/09)

Om: Foranstaltninger, der sikrer unge adgang til uddannelse af høj kvalitet og opmuntrer dem til og støtter dem i at fortsætte deres uddannelse, og som letter deres adgang til arbejdsmarkedet

I EU er der ca. 96 mio. unge i alderen 15-29 år, og de udgør næsten 20 % af den samlede befolkning. Ifølge Eurostat-statistikkerne for 2007 er 20 % af de unge under 25 år truet af fattigdom, og på grund af den økonomiske og finansielle krise er det blevet stadig sværere at finde fast arbejde. Ca. 15 % af de unge europæere opgiver deres uddannelse. I februar i år var ca. 17,5 % af alle EU-borger under 25 år arbejdsløse. Det betyder, at arbejdsløsheden for denne aldersgruppe er langt over dobbelt så høj som arbejdsløsheden på EU-plan, som var på 7,9 % i samme periode. Endvidere er der mange unge europæere, der tvinges til at tage midlertidigt arbejde, fordi de ikke kan finde fast arbejde.

I betragtning af at EU's fremtid afhænger af de unge generationer, kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den har til hensigt at træffe for at garantere de unge adgang til uddannelse af høj kvalitet, for at opmuntre dem til og støtte dem i at fortsætte deres uddannelse og for at lette deres adgang til arbejdsmarkedet med henblik på således at sikre en bedre integration af de unge i samfundet?

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg har allerede brugt nogle af argumenterne i mit foregående svar, men det er klart, at dette er et meget vigtigt område, og jeg vil forsøge at fremhæve nogle yderligere oplysninger i mit svar på dette spørgsmål.

Som De ved ligger ansvaret for de almene og faglige uddannelsessystemer i henhold til EF-traktatens artikel 149 og 150 hos medlemsstaterne. Det er op til dem at træffe afgørelse om indholdet af deres uddannelsesprogrammer for alle niveauer inden for almen og faglig uddannelse.

Kommissionen anerkender imidlertid betydningen af det spørgsmål, som medlemmet har taget op, og støtter medlemsstaterne i gennemførelsen af deres reformer gennem den åbne koordineringsmetode.

I henstillingen fra 2006 om nøglekompetencer for livslang uddannelse definerer man de nøglekompetencer, som unge skal udvikle i løbet af deres grundlæggende almene og faglige uddannelse til et niveau, der udstyrer dem til voksenlivet, og som vil give dem mulighed for at udvikle virkelig gode beskæftigelsesfærdigheder i fremtiden. Vi må også se på de tidligere nævnte strategiske rammer for det europæiske samarbejde om almen og faglig uddannelse ("ET 2020") ud fra dette perspektiv. Jeg vil gerne understrege, at Kommissionen blandt de prioriterede områder for denne første del af programmet satser på at udvikle samarbejdet blandt medlemsstaterne med henblik på at forbedre de grundlæggende færdigheder inden for læsning, matematik og naturvidenskab og intensivere indsatsen for at nedbringe antallet af unge, der forlader de almene og faglige uddannelser i utide.

Gennem Københavnp processen samarbejder EU's medlemsstater i stigende grad om erfaringsdeling og om at forbedre sammenhængen mellem erhvervsuddannelserne og arbejdsmarkedet for at give de unge bedre forudsætninger for at komme ud på arbejdsmarkedet. Det er en hovedprioritet at styrke erhvervsuddannelsernes tiltrækningsevne og kvalitet, og det samme gælder fremme af selve begrebet livslang uddannelse og de tilhørende politikker, så den europæiske arbejdsstyrke kan være fleksibel og evne at tilpasse sig de ændrede betingelser på arbejdsmarkedet.

Blot for at fremhæve nogle andre programmer er mobilitetsaktionen inden for Leonardo da Vinci-programmet også et særdeles effektivt værktøj, der kan hjælpe de unge ud på arbejdsmarkedet. Det drejer sig især om lærlinge og andre unge på arbejdsmarkedet. Takket være dette program gennemfører de en del af deres uddannelse i et andet land. Hidtil har resultaterne været meget positive, fordi disse ophold i udlandet har forbedret nogle færdigheder, der er nyttige for arbejdsgiverne. De har forbedret deres sprogfærdigheder og interkulturelle færdigheder.

Jeg må også nævne Erasmusprogrammet, men i et lidt andet lys, for hidtil har vi mest talt om udveksling af studerende mellem universiteter. Siden 2007 har Erasmusprogrammet imidlertid også ydet støtte til studerendes praktikophold hos virksomheder. Programmet har været en stor succes siden starten, og alene i løbet af det første år var mere end 20 000 studerende i praktik på en udenlandsk virksomhed, og mere end 15 000 virksomheder deltog i projektet. Dette er et eksempel på, hvordan vi kan styrke de færdiguddannedes ansættelsesegnethed og fremme et bedre samarbejde mellem universiteter og virksomheder.

Vi har allerede drøftet Bolognaprocessens positive virkninger på de studerendes mobilitet og på samarbejdet mellem universiteter og videregående uddannelsesinstitutioner, så jeg skal ikke gentage, hvad jeg allerede har sagt for lidt siden.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege, at Kommissionen anerkender de særlige problemer, som unge står over for, når de skal ud på arbejdsmarkedet. Inden for rammerne af Lissabonstrategien for vækst og flere og bedre job har både Kommissionen og Det Europæiske Råd lagt særlig vægt på at forbedre beskæftigelsessituationen for de unge. Medlemsstaterne har gennem vedtagelsen af Den Europæiske Ungdomspagt i 2005 forpligtet sig til at vie større opmærksomhed til integration af unge i uddannelse, beskæftigelse og i samfundet i almindelighed, men de første og meget lovende fremskridt er sat i stå på grund af den igangværende økonomiske krise. Det er korrekt, at de unge rammes særlig hårdt, fordi de som de første har mistet deres arbejde i den nuværende situation. I sin meddelelse "Den fælles forpligtelse til at løfte beskæftigelsen" fra juni 2009 tilskynder Kommissionen medlemsstaterne og arbejdsmarkedets parter til at sikre, at de unge på trods af den vanskelige økonomiske situation har adgang til almen og faglig uddannelse af høj kvalitet og især til lærlinge- og traineepladser af høj kvalitet.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! På grund af den økonomiske krise er der risiko for, at det bliver vanskeligere for unge at finde et job, at de bliver nødt til at acceptere et job, der ligger under deres kvalifikationsniveau, eller at de vil blive tvunget til at være arbejdsløse i længere perioder. Kommissionen bør sikre, at disse unge mennesker får mulighed for at følge en uddannelse i disse arbejdsløshedsperioder og

ikke stilles ringere som følge af beskæftigelseskrav, hvor der kræves en minimumserfaring på undertiden 5-10 år. Hvilke foranstaltninger planlægger Kommissionen at gennemføre i lyset af dette?

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! De har fuldkommen ret i, at Kommissionen og medlemsstaterne under de nuværende omstændigheder skal være meget kreative med hensyn til at forbedre betingelserne for de unge for at give dem mulighed for at beholde deres arbejde, eller hvis de har mistet det, til at uddanne dem og forberede dem bedre på den næste mulighed, den næste beskæftigelsesmulighed. Kommissionen arbejder meget tæt sammen med medlemsstaterne og eksperter, og de fokuserer i øjeblikket på tre områder: Hvordan de kan benytte denne periode til at sikre, at de opnår de rette grundlæggende færdigheder og nøglekompetencer, hvordan uddannelse af høj kvalitet kan gøres mere ligelig, og hvordan man sikrer kvaliteten af undervisning og indlæring på skolerne. Jeg mener, at dette er grundlæggende forudsætninger for at forberede de unge til at klare denne meget vanskelige periode og forberede dem bedre på den næste jobbølge, der forhåbentlig vil blive skabt, når krisen engang er overstået.

Formanden. – Spørgsmål nr. 30 af **Liam Aylward** (H-0332/09)

Om: Frivilligt arbejde inden for idræt

Kan Kommissionen redegøre for de initiativer, den agter at tage for i højere grad at fremme det frivillige arbejde inden for idræt i Europa?

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Frivilligt arbejde inden for aktiviteter i den tredje sektor spiller en vigtig rolle i EU's politik på grund af fordelene i form af samhørighed, integration, demokrati og borgerskab, og samtidig giver det os en helt entydig og iboende økonomisk fordel. Frivilligt arbejde giver mange muligheder for ikkeformel uddannelse og fortjener den rette anerkendelse. Selv om frivilligt arbejde forekommer inden for mange sektorer, findes der strukturelle særtræk inden for idræt.

Frivillige aktiviteter inden for idræt udgør grundlaget for organisationen, administrationen og gennemførelsen af idrætsaktiviteter i de nye medlemsstater og spiller en grundlæggende rolle som støtte for hele idrætsstrukturen. Betydningen af frivillige aktiviteter inden for idræt er blevet anerkendt gentagne gange på politisk niveau. I sin hvidbog fra 2007 om sport anerkender Kommissionen eksplicit de frivillige aktiviteters rolle som et af de fælles aspekter af den europæiske tilgang til idræt. I sin "Pierre de Coubertin"-handlingsplan søger hvidbogen derfor at fremme frivilligt arbejde inden for idræt og ikkeudbyttegivende idrætsorganisationer gennem specifikke foranstaltninger, herunder en undersøgelse af frivilligt arbejde og udveksling af god praksis inden for den uformelle EU-arbejdsgruppe om ikkeudbyttegivende idrætsorganisationer.

Derudover er projekter vedrørende frivilligt arbejde inden for idræt blevet finansieret gennem programmerne "Borgernes Europa" og "Youth in Action". En ny undersøgelse af frivilligt arbejde blev iværksat i foråret 2009, og heri beskrev man frivilligt arbejde, og den vil indeholde en beskrivelse af frivilligt arbejde i alle 27 medlemsstater. Dette vil føre til tilbunds gående analyser af de vigtigste muligheder og udfordringer, og den vil blive efterfulgt af en henstilling til EU's medlemsstater, civilsamfund og idrætsorganisationer. Undersøgelsens resultater ventes at foreligge inden udgangen af 2009, så vi vil uden tvivl modtage dem inden for de kommende uger.

Vi tror, at denne undersøgelse vil bidrage til en bedre forståelse af frivilligt arbejde inden for idræt, både i samfundsmæssig og økonomisk henseende, som grundlag for at reagere på det politiske krav om at fremme frivillige aktiviteter inden for idræt og dens underliggende struktur i EU-sammenhæng.

Som Kommissionen skitserer i sit forslag, der stadig befinder sig i lovgivningsproceduren, ønsker man også at fremme frivillige aktiviteter inden for idræt inden for rammerne af det europæiske år for frivilligt arbejde i 2011. Hvis Lissabontraktaten træder i kraft, bliver der behov for overvejelser vedrørende indførelsen af nye bestemmelser om idræt, som omfatter specifikke henvisninger til fremme af idrætsstrukturer baseret på frivillige aktiviteter på EU-niveau. I så fald vil Kommissionen gennemføre høringer af alle de berørte interessenter for at udforme en politik og hensigtsmæssige initiativer med en tydelig EU-merværdi.

Liam Aylward (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren, især for hans henvisninger til hvidbogen om sport, som jeg hilser velkommen.

Jeg vil gerne tale om overvægt, som er et af de alvorligste folkesundhedsproblemer i Europa i øjeblikket. Man skønner, at der findes 22 mio. overvægtige børn i EU, hvoraf 5,1 mio. må betragtes som decideret fede. Denne stigning i antallet af overvægtige børn er yderst bekymringsvækkende. Eftersom overvægt hos børn også hænger tæt sammen med overvægt hos voksne, er det bedst at løse problemet tidligt i livet.

Hvordan vil Kommissionen kæde frivilligt arbejde inden for idræt og konceptet "idræt for alle" sammen med kampen mod de stadig flere overvægtige børn inden for EU og i medlemsstaterne? Er der mulighed for, at Deres afdeling kan gennemføre et uddannelsesprogram for at sikre, at dette budskab når ud over hele Europa og til alle medlemsstater?

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Tak, fordi De nævner dette meget vigtige emne, som til en vis grad hænger sammen med det foregående spørgsmål. Jeg er fuldstændig enig med Dem i, at overvægt hos børn og senere hos voksne er et af de påtrængende problemer, vi står over for i EU. Senere vil jeg tale om de undersøgelser, vi har gennemført og evalueret om dette emne, og det står meget klart, at det er en sag med to sider. På den ene side skal vi arbejde meget hårdt for at forbedre idrætsaktiviteterne på skoler og med at fremme idrætsaktiviteter blandt voksne, og på den anden side skal vi være meget omhyggelige med ernæringsretningslinjer.

Jeg er sikker på, at De er fuldt ud klar over, at vi ifølge de seneste undersøgelser formentlig havde et højere kalorieindtag i 1950'erne. Dengang spiste vi mere fedt, men vi havde ikke problemer med overvægt. Svaret er helt klart, at folk dengang bevægede sig langt mere og udførte langt flere fysiske aktiviteter. En af konklusionerne er derfor, at vi ikke kan vinde kampen mod overvægt udelukkende med ernæringsanbefalinger, men at disse skal kombineres med en passende fysisk aktivitet.

I den forbindelse venter EU stadig på reelle beføjelser på idrætsområdet. Vi venter på, at ratificeringsprocessen for Lissabontraktaten bliver afsluttet, og derefter vil Kommissionen indgå i omfattende høringer af alle interessenter, så vi kan forberede gode, bredt anerkendte og positive initiativer. Det bliver et af de temaer, som vi skal koncentrere os om, for en af måderne, hvorpå man helt sikkert kan forbedre situationen blandt børn, er at øge antallet af timer i skolerne, der bruges på fysiske aktiviteter. Det bliver ikke så vanskeligt at indføre, og jeg er sikker på, at det vil skabe meget vigtige og positive resultater.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! I Deres svar til hr. Aylward sagde De, at frivilligt arbejde medfører en klar økonomisk værdi. Det gør det bestemt, og ligeledes social værdi. Da De også nævnte 2011 som det europæiske år for frivilligt arbejde i Deres svar, vil jeg gerne spørge, hvorfor Kommissionen kun har foreslået et budget på 6 mio. EUR for i år. 2010 får et budget på 18 mio. EUR.

Frivilligt arbejde er gratis i den forstand, at det foræres væk, men det er ikke nogen grund til, at Kommissionen ikke investerer i de 100 mio. frivillige over hele EU. Derfor vil jeg gerne høre Deres syn på størrelsen af den finansiering, der er afsat til det indeværende år, for jeg mener virkelig ikke, at det er tilstrækkeligt.

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg skulle lige rådføre mig med min kabinetschef for at kunne give Dem så præcist et svar som muligt. Ifølge mine oplysninger blev der bevilget 8 mio. EUR til året for frivilligt arbejde. Jeg mener, at vi med en hensigtsmæssig planlægning – som jeg håber, at vi kan komme i gang med, så snart beslutningen er truffet – og dette beløb virkelig kan sætte fokus på betydningen af frivilligt arbejde, de fordele, det indebærer for det sociale liv, og besparelserne ved tilrettelæggelsen af sociale, kulturelle og andre aktiviteter. Jeg håber helt sikkert, at vi med dette beløb kan nå de mål, De nævner i Deres spørgsmål.

Formanden. – Spørgsmål nr. 31 af **Brian Crowley** (H-0338/09)

Om: Hvidbog om idræt

Hvilke programmer gennemfører Kommissionen i overensstemmelse med de politiske målsætninger i EU's hvidbog om idræt for at sætte fokus på fordelene ved bedre kostvaner i Europa?

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Dette spørgsmål hænger til en vis grad sammen med mit foregående svar om, hvordan vi kan kombinere bedre ernæringspraksis, hvordan vi kan fremme en sundere levevis, og hvordan vi kan skabe europæisk merværdi for de nationale politikker på disse områder.

Først skal jeg nævne, at Kommissionen i sin hvidbog "En EU-strategi om sundhedsproblemer i relation til ernæring, overvægt og fedme" fremhævede betydningen af at tage proaktive skridt for at vende tendensen med mindre fysisk aktivitet, og de foranstaltninger, der foreslås på området fysisk aktivitet i denne hvidbog og i hvidbogen om sport, forstærker og supplerer hinanden.

Kommissionen har nedsat en gruppe på højt niveau om ernæring og fysisk aktivitet, hvor embedsmænd fra alle medlemsstater kan udveksle politiske idéer og bedste praksis og danne sig et overblik over alle regeringers politikker på dette område. Som De muligvis ved, mødes denne gruppe på højt niveau mindst tre gange årligt.

Gennem folkesundhedsprogrammer har Kommissionen ydet støtte til initiativer, bl.a. til samarbejde mellem lokale partnerskaber rettet mod ernæring og fysisk aktivitet for unge.

For at vende tilbage til hvidbogen om ernæring skal jeg understrege, at vi heri understreger, at den private sektor og ngo'erne har en meget vigtig rolle at spille for at bidrage til at sikre, at der rent faktisk vil ske et fald i antallet af overvægtige.

Arbejdet med den europæiske platform om kost, fysisk aktivitet og sundhed er i gang, og platformens medlemmer forpligter sig til at handle inden for deres område for at forsøge at vende tendensen.

På idrætsområdet er hvidbogen fortsat det vigtigste enkeltstående referencepunkt. Heri foreslås der adskillige foranstaltninger inden for idræt og sundhed, som er kendt under begrebet "Health-Enhancing Physical Activity" (helbredsforbedrende fysisk aktivitet – HEPA), der omfatter støtte fra HEPA-netværket. Der foreslås også flere finansieringsmuligheder til projekter på dette område, nemlig i forbindelse med det 7. rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling, EU's folkesundhedsprogram, programmerne Ungdom og Borgerskab og programmet for livslang uddannelse.

EU's retningslinjer for fysisk aktivitet, der blev vedtaget i 2008, kan også betragtes som et bidrag til at informere borgerne om fordelene ved fysisk aktivitet og opretholdelsen af en hensigtsmæssig balance mellem ernæring og fysisk aktivitet.

Kommissionen er i øjeblikket i færd med at gennemføre en forberedende aktion på idrætsområdet for at forberede fremtidige EU-foranstaltninger i overensstemmelse med de budgetbeslutninger, som Parlamentet træffer, og den forberedende aktion for 2009 har allerede givet en klar angivelse af den store interesse for HEPA, idet 64 % af ansøgningerne om aktioner ligger inden for dette område.

Brian Crowley (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hans svar. Det hang rent faktisk ikke sammen med det foregående spørgsmål, da jeg anlagde en anden vinkel.

Kommissæren var inde på to punkter, som jeg gerne vil tage op. Først og fremmest gruppen om ernæring og sundhed, som mødes og diskuterer typer af fødevarer og ernæringsbetingelser, men også falsk reklame fra mange mennesker, der giver udtryk for, at idræt hænger sammen med bestemte typer af produkter og tilsætningsstoffer, som kan være meget sundhedsskadelige. I stedet for at bruge naturlige produkter til at skabe et bedre og sundere miljø for de mennesker, der ønsker at dyrke idræt, bruger de tilsætningsstoffer som væksthormoner, som er kondenseret i bestemte drikkevarer og energidrikke, der sælges med et argument om, at man bliver peppet ekstra op, men i virkeligheden forårsager de kolossale sundhedsproblemer. Derfor ønskede jeg at kæde det allerfineste af sporten sammen med det, som sportsmænd og -kvinder gør for at komme i den form, de er i, mens man også forsøger at få mennesker på de lavere niveauer inden for sporten til at forstå, at en hurtig drik ikke vil gøre dig til verdens bedste sportsmand.

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg synes, at De har fuldstændig ret i Deres indfaldsvinkel, for hvis man går ind i et fitnesscenter i dag, ser man, inden man når frem til maskinen, hylder fyldt med forskellige slags produkter, kosttilskud, energidrikke osv. De har helt ret i, at dette område virkelig er en god forretning, og vi skal meget nøje overveje, hvordan vi vil gribe det an, og hvordan vi finder en hensigtsmæssig balance, når vi skal give idrætsudøvere mulighed for at få gode produkter, men samtidig sikre, at de får de rigtige oplysninger om, hvilken slags produkter, de bruger.

Jeg mener, at det vil være meget vigtigt med en informationskampagne om de negative konsekvenser af denne type produkter. Med hensyn til forbrugerbeskyttelse skal disse produkter beskrives meget klart, og der skal være en meget tydelig mærkning af, hvilke typer af skadelige konsekvenser brugen af disse produkter kan have på idrætsudøvere. Jeg mener, at De har fuldstændig ret i, at vi er nødt til at overveje, hvordan vi kan undgå de negative konsekvenser af deltagelse i sportsaktiviteter og derved fuldstændig ophæve fordelene ved at bruge produkter, der rent faktisk er skadelige for sundheden.

Formanden. – Spørgsmål nr. 32 af **Jelko Kacin** (H-0343/09)

Om: Vanskeligheder for det slovenske teater i Trieste

EU har hårdt brug for en kommissær for menneskerettigheder. Mindretallenes rettigheder krænktes åbenlyst i EU, hvilket kan illustreres med et eksempel fra Italien. En af grundpillerne for det slovenske mindretals nationale identitet og kultur i Italien er det slovenske teater (Slovensko stalno gledališče) i Trieste, som blev opført allerede i 1945 af italienske lokale, provinsielle og regionale myndigheder i Italien.

Teatret har altid haft økonomiske problemer, da det ikke modtager regelmæssig støtte fra de italienske myndigheder. I september måtte teatret indstille sine opførelser på grund af økonomiske problemer. Den italienske stat har en såvel intern som international forpligtelse til at tilgodese de italienske borgere, som tilhører det slovenske mindretal. Den italienske stat respekterer ikke sine egne borgeres rettigheder, og ved at forhindre teatret i at fungere fører den en assimileringsspolitik over for et mindretal. I Slovenien betragtes denne adfærd som en åbenlys krænkelse af Italiens forpligtelser over for et mindretal – i dette tilfælde det slovenske mindretal.

Hvad kan Kommissionen gøre for at bevare det slovenske teater i Trieste og dermed det slovenske sprog?

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil også gerne takke medlemmet for dette spørgsmål. Det er tydeligt, at han forsøger at undersøge alle muligheder for at hjælpe og forbedre situationen for dette teater. Jeg skal først understrege, at Fællesskabets indsats på kulturområdet er baseret på artikel 151, hvori det hedder, at Fællesskabets foranstaltninger skal sigte mod at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne og om nødvendigt støtte og supplere deres foranstaltninger.

Imidlertid ligger beslutningen om tildeling af nationale midler til kulturinstitutioner hos medlemsstaterne, og ingen fællesskabskompetence giver Kommissionen mulighed for at påvirke sådanne valg. Ikke desto mindre er interkulturel dialog og fremme af den kulturelle mangfoldighed centrale målsætninger for den europæiske kulturelle dagsorden, og tværnationale projekter på dette område kan derfor være berettigede til fællesskabsstøtte under kulturprogrammet.

Det sigter nærmere bestemt mod at tilskynde til kunstneres kreativitet og mobilitet, offentlig adgang til kultur, formidling af kunst og kultur, interkulturel dialog og viden om de europæiske befolkningers historie og kulturarv. Kun projekter med en europæisk dimension kan modtage finansiering, hvilket betyder, at mindst tre – eller ved flerårige projekter seks – organisationer fra forskellige medlemsstater skal deltage i projektet.

Driftstilskud til en enkelt kulturinstitution er kun muligt, hvis aktiviteterne gennemføres på europæisk niveau i mindst syv lande, der deltager i kulturprogrammet. Det skal også nævnes, at Kommissionen har udviklet en strategi til fremme af flersprogethed i EU, som omfatter officielle, nationale og regionale sprog samt mindretalssprog og indvandrersprog.

Meddelelsen fra september 2008, "Flersprogethed: et aktiv for Europa og en fælles forpligtelse", bekræfter Kommissionens støtte til alle sprog, der tales i Fællesskabet, herunder sprog, som tales af mindretal. Denne strategi gennemføres i et tæt samarbejde med medlemsstaterne, som imidlertid fortsat træffer beslutningerne om deres interne sprogpolitik. Fremme af sprogundervisning og sproglig diversitet er også et af de overordnede mål for programmet for livslang uddannelse. Under dette program yder EU støtte til projekter og netværk til fremme af alle sprog i EU, herunder mindretalssprog.

Desuden skal det understreges, at beskyttelse af personer, der tilhører mindretal, er et af de grundlæggende principper for EU. Derfor mener Kommissionen, at medlemsstaterne skal anvende alle tilgængelige juridiske instrumenter for at garantere den enkeltes rettigheder – herunder personer, der tilhører nationale mindretal – og handle proaktivt over for alle kilder til forskelsbehandling. Kommissionen bekræfter på ny sit engagement i at beskytte de grundlæggende rettigheder og bekæmpelse af forskelsbehandling.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Hr. formand! Tak for Deres svar, hr. kommissær. Det var i princippet svar på mit spørgsmål, men det er ikke et principielt problem. Dette er et meget specifikt problem, som vedrører menneskers liv. Kommissionen er rent faktisk af den opfattelse, at dette er et anliggende, som bør høre under medlemsstaternes kompetence, men Parlamentet er af den opfattelse, at det ikke er alt i Italien, der fungerer, som det burde. Netop derfor skal vi i morgen stemme om et beslutningsforslag, der er resultatet af diskussionen om mediefrihed i Italien. Selv om Kommissionen mener, at den ikke har nogen beføjelser i denne henseende, mener de fleste af os her, at Kommissionen rent faktisk er i stand til at beskæftige sig med sådanne spørgsmål.

Mindretalsspørgsmålet er ikke kun et spørgsmål om borgernes rettigheder. Det er også et spørgsmål om, at staten skal være ansvarlig for og forpligtet til at respektere sine mindretals rettigheder. Hr. kommissær, det glæder mig, at De har talt om diskrimination og bekæmpelse af dette, men det forholder sig sådan, at intet mindretal kan overleve, medmindre det får positiv særbehandling. Et mindretal har brug for ekstra forståelse og hjælp og ekstra moralsk, politisk og finansiel støtte, hvis det skal overleve. Det er positiv særbehandling. Og i dette tilfælde, hr. kommissær, taler vi om en institution, der blev oprettet af førnævnte stat. Dette teater har fungeret i mere end 40, 50 år, men hvert år hører vi den samme historie. At man nægter at stille finansiering til rådighed før allersidst på året er en form for politisk pres, og som De selv ved, har alle slaviske

folk den samme talemåde: En tom pose kan ikke stå af sig selv. Det, vi har brug for, er en konkret finansiel indsats.

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg har fuld forståelse for Deres bekymring, men i Kommissionen skal vi operere under helt klare regler, navnlig i forbindelse med budgetbevillinger og udbetalinger over budgettet.

Derfor prøvede jeg i mit svar at skitsere mulighederne for, hvordan vi på europæisk niveau kan hjælpe det slovenske teater.

Den eneste måde, hvorpå Kommissionen kan yde økonomisk bistand i denne henseende, er, hvis teatrets administration kan etablere et samarbejde med sine naboer og blive aktive i kulturprogrammet på de nuværende betingelser. Dette vil efter min mening være opnåeligt og muligt, og jeg mener, at det også vil være gavnligt ikke kun for teatrene, men også for partnere, som det slovenske teater vil samarbejde med fremover, for kun på disse betingelser kan Kommissionen give grønt lys til finansieringen af disse konkrete foranstaltninger, som helt klart beskriver den europæiske merværdi og det europæiske samarbejde i denne henseende.

Som De ved, kan vi ikke finansiere projekter, hvis vi ikke har en særlig budgetkonto til denne type projekter. Jeg har fuld forståelse for, at debatten om dette spørgsmål undertiden er meget intens, fordi det drejer sig om nationer, nationalitet og sprog. Derfor mener jeg, at Europa-Parlamentet står i en meget gunstig position for at diskutere dette spørgsmål, som De fremhævede i Deres tillægsspørgsmål.

Formanden. – Spørgetiden er afsluttet.

Spørgsmål, der på grund af tidnød ikke var blevet besvaret, ville blive besvaret skriftligt (se bilag).

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

15. Ændring af forordning (EF) nr. 1234/2007 ("fusionsmarkedsordningen") (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1234/2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningen) (KOM(2009)0152 – C7-0223/2009 – 2009/0152(CNS)).

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke Dem, fordi De har tilladt, at vi benytter hasteproceduren til de to forslag, som jeg håber vil hjælpe på situationen på markedet for mejeriprodukter – et forslag om medtagelse af mælk under artikel 186's dækningsområde og et vedrørende forvaltningen af opkøbsordningen for kvoter.

Disse forslag er de seneste i en lang række foranstaltninger vedrørende mejeriprodukter. Jeg har taget Deres beslutning af 17. september til efterretning, og jeg håber, at De har bemærket, at mange af Deres henstillinger allerede er omsat i praksis, omfattet af igangværende undersøgelser eller vil blive omfattet af forslagene i dag.

Med hensyn til de langsigtede foranstaltninger, De nævner i Deres beslutningsforslag, har vi nedsat en gruppe på højt niveau. Den har afholdt sit første møde, og vi forventer, at det endelige dokument vil være klar inden udgangen af juni næste år.

Jeg er meget glad for at kunne sige, at virkeligheden på dagens marked for mejeriprodukter er, at priserne er stigende, og der foretages ikke længere interventionsopkøb, fordi markedspriserne er højere end interventionspriserne.

Med hensyn til mit forslag er artikel 186 en eksisterende bestemmelse for en lang række produkter, men mælk er ikke omfattet. Den seneste prisvolatilitet, som vi oplevede fra 2007 og frem, har vist, at det er eller vil blive nødvendigt at medtage mælk under denne artikel, fordi det vil give Kommissionen mulighed for at handle hurtigere.

I går kom jeg med meddelelsen i Rådet (landbrug) og i COMAGRI om de 280 mio. EUR til mælkeproducenterne. For at kunne udbetale disse penge hurtigt har jeg simpelthen brug for retsgrundlaget

i artikel 186. Tanken er, at pengene skal tildeles i nationale portioner i henhold til produktionen i året 2008-2009 og naturligvis inden for loftet af de nationale kvoter, som fordeles på en ikkediskriminerende måde til de mælkeproducenter, der er hårdest ramt af krisen. Igen er vi nødt til at medtage mælk i artikel 186 for at kunne udnytte denne mulighed.

Når jeg siger, at jeg annoncerede muligheden for at tilbyde de 280 mio. EUR, skal man være klar over, at budgetmyndigheden, som er Europa-Parlamentet og Rådet (finansministrene), skal træffe beslutning om dette beløb på Økofin-mødet den 19. november. Jeg sagde også i går, at dette er de sidste penge, jeg har i lommerne, med undtagelse af de 300 mio. EUR, der er nødvendige som en stødpude for at undgå finansiell disciplin. Det er vigtigt for mig at sige helt klart til Dem, at artikel 186 ikke er en blankocheck til at fremsætte alle mulige forslag fra Kommissionens side. På dette tidspunkt kan jeg kun sige, at privat oplagring af forskellige produkter – og der kan også være tale om ost – er en kandidat, hvis markedssituationen er sådan, at vi kan retfærdiggøre det.

Den anden del af forslaget vedrører forvaltningen af kvotesystemet. Medlemsstaterne har allerede i dag mulighed for at opkøbe kvoter. Det, vi indfører her, er muligheden for, at medlemsstaterne ganske enkelt sænker det samlede nationale loft for kvoten med beløbet på de kvoter, som de har opkøbt på markedet. Dette er en frivillig ordning, fordi det er blevet klart under vores drøftelser, at obligatoriske ordninger ganske enkelt ikke vil fungere politisk.

Jeg ser frem til at høre Deres bemærkninger.

Albert Deß, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg glæder mig i høj grad over, at anmodningen om at benytte hasteproceduren blev vedtaget med stort flertal her i Parlamentet i dag. Derved har vi sendt et signal til vores mælkeproducenter, og vi har ikke forsøgt at løbe fra vores ansvar. I modsætning til et mindretal af mine kolleger fra andre grupper betragter vi denne anmodning om at bruge hasteproceduren som et supplerende redskab til at hjælpe mælkeproducenterne i en svær periode.

Det er bestemt korrekt, at denne anmodning fra Kommissionen kom meget sent, og at den er mindre end det, der er mulighed for. Når det er sagt, er det altid bedre end slet intet at gøre.

Der er også meget forskellige holdninger til det foreslåede tilbagekøbsprogram inden for min egen gruppe. Programmet skal være obligatorisk, hvis det skal have nogen som helst virkning. Men det er der åbenbart ikke flertal for her i Parlamentet eller i Rådet. Desuden vil et sådant program ikke være acceptabelt for nogle af medlemsstaterne, da det ville svare til en nedskæring af afbalanceringsordningen og ligeledes af kvoterne. Indikationen af, at kvoterne skal forhøjes for prioriterede grupper, er en beslutning, der allerede er trådt i kraft.

Medtagelsen af mælk og mælkeprodukter i artikel 186 om umiddelbare foranstaltninger i tilfælde af uro på markedet bør hilses velkommen. Jeg vil alligevel fremsætte et ændringsforslag om, at denne foranstaltning bør begrænses til to år. Hvis den fungerer godt, vil vi være indstillet på en forlængelse.

Endelig vil jeg gerne takke Dem for de 280 mio. EUR. Fru kommissær, De har i høj grad imødekommet Parlamentet. Jeg ved, at De ikke har flere penge til rådighed. Jeg anmoder om, at det – måske ændrede – forslag til beslutning vedtages på torsdag.

Paolo De Castro, for S&D-Gruppen. – (IT) Hr. formand, fru Fischer Boel, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne benytte lejligheden til at udtrykke min glæde over, at Parlamentet her til formiddag har levet op til sit ansvar, da det vedtog at anvende hasteproceduren for at medtage mælkesektoren under artikel 186 i fusionsmarkedsordningen sammen med mange andre landbrugsprodukter.

En hurtig udvidelse af reglerne for intervention i tilfælde af kriser på markedet til at omfatte denne sektor giver os mulighed for at reagere effektivt i en meget vanskelig tid for landbruget i almindelighed og mejerisektoren i særdeleshed. Nu forventer vi, at Kommissionen, som fru Fischer Boel netop sagde, vil tage hensyn til Parlamentets anmodninger, hvor vi flere gange har påpeget, at de hidtidige foranstaltninger har vist sig at være utilstrækkelige i lyset af omfanget af den nuværende krise.

Parlamentets åbenhed over for Kommissionen i dag må ikke tolkes som en fuldstændig tildeling af ubegrænsede beføjelser, men som en ansvarlig gestus i en dramatisk og på alle måder ekstraordinær situation.

I den forbindelse vil jeg gerne understrege, at Parlamentet anser det for vigtigt at blive involveret i alle faser af beslutningsprocessen for at sikre demokratisk kontrol, og derfor mener vi, at Kommissionen på forhånd

bør underrette Parlamentet om, hvordan den rent faktisk vil anvende de nye beføjelser, som den tildeles i henhold til artikel 186 inden for mælkesektoren.

George Lyon, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil også gerne takke kommissæren for at være kommet her i aften for at komme med yderligere forklaringer af de beføjelser, hun ønsker. Fru kommissær, først vil jeg gerne takke Dem, fordi De har reageret positivt på den beslutning, som Parlamentet vedtog den 27. september. Jeg glæder mig over de foranstaltninger, De har truffet for at prøve at stabilisere en meget alvorlig situation for mælkeproducenterne. Jeg glæder mig også over de 280 mio. EUR, som De har annonceret til omstrukturering.

Med hensyn til første del af Deres forslag må vi i dag alle stille spørgsmålet: Hvorfor bliver vi bedt om at godkende hasteforanstaltninger på dette sene tidspunkt, og vil de bidrage til en markant bedring? For som De var inde på i Deres tale, kan man allerede ane bedringens nye grønne skud. Jeg er ikke overbevist om, at de foreslåede kvoteændringer vil gøre den store forskel, men fordi de er frivillige for medlemsstaterne, vil denne gruppe bestemt ikke modsætte sig deres indførelse.

Så til forslaget om at udvide dækningsområdet af artikel 186 til mælk og mejeriprodukter. Min erfaring er, at ministre – eller i dette tilfælde kommissærer – normalt kommer til parlamenterne og beder om beføjelser, så de kan gribe ind for at løse problemet. I aften bliver vi tilsyneladende bedt om at give Kommissionen yderligere beføjelser, uden at vi først får at vide, præcis hvilke foranstaltninger de skal bruges til.

Som jeg forstod Deres tidligere indlæg, nævnte De, at De har brug for disse yderligere beføjelser som retsgrundlag til at udbetale de 280 mio. EUR. Jeg ville være taknemmelig, hvis De kunne præcisere, om det forholder sig sådan. Er det derfor, De ønsker disse beføjelser? For vi er alle bekymrede for, at vi måske giver Kommissionen en blankocheck.

Fru kommissær, de sagde, at De rent økonomisk var blanket af, så hvis De har andre idéer til foranstaltninger, er der tydeligvis ikke meget økonomisk råderum til at gøre noget som helst af betydning. Vores gruppe vil kun tildele Dem disse beføjelser, hvis de er tidsbegrænsede og er begrænset til ekstreme omstændigheder.

Martin Häusling, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Endelig er der bevægelse i denne diskussion. Kommissionen skal nu igen bære det overordnede ansvar. Her til formiddag så vi noget anderledes, selv om vi gerne havde set, at Parlamentet havde været mere involveret. Jeg vil gerne sige det helt klart, at vi ikke er modstandere af økonomisk støtte. Vi skal imidlertid være klar over, at en sådan støtte kun er en dråbe i havet i dette udtryks sande betydning.

De beslutninger, der blev truffet i Luxembourg, hjalp os desværre ikke med at sikre en fornyet ligevægt mellem udbud og efterspørgsel – hvilket naturligvis er det væsentlige her. Frivillige opkøb af kvoter er ganske udmærket, men det vil ikke få nogen central betydning, da det ikke bidrager betydeligt til en reduktion af mængderne.

Jeg nævnte allerede i går, at vi nøje skal overveje Revisionsrettens beretning og indføre en langsigtet politik, og at vi skal kigge på, hvad Revisionsretten har sagt. Retten har sagt, at vi er nødt til at forvalte udbuddet fremover, da det ellers ikke vil være muligt at finansiere hele systemet, og vi har brug for en mælkepolitik, der er baseret på kvalitetsprodukter på det europæiske marked.

Vi skal hurtigst muligt væk fra eksportrestitutioner – dette er et gammelt krav fra vores side, og vi har ofte påpeget de katastrofale konsekvenser af disse foranstaltninger.

Vi har virkelig brug for en politik, der går videre end den nuværende krise, og vi forventer også mere langsigtede svar fra Kommissionen. Desværre har Kommissionen indtil videre ikke givet os sådanne svar, navnlig med hensyn til hvordan vi kan styrke producentorganisationerne for at give dem større vægt på markedet og bremse supermarkedskæderne.

James Nicholson, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne sige, at jeg bestemt hilser denne beslutning velkommen, og jeg mener, at forhandlingen i udvalget i aftes og i dag på plenum giver os mulighed for at skabe større klarhed i situationen. Realiteten, og efter min mening årsagen til den frustration, som mange mælkeproducenter føler, er, at mens de til en vis grad har set det, som hr. Lyon omtalte som grønne skud, er pengene endnu ikke gået ind på deres bankkonti. Så dette forårsager en vis frustration hos mælkeproducenterne. Mange har været under økonomisk pres i lang tid. Det er godt og nyttigt, at vi kan tale sammen, for nu anerkender jeg behovet for, at artikel 186 tages i brug, så vi kan få disse penge ud til producenterne så hurtigt som muligt. Det er den udfordring, vi står over for.

Jeg kan godt lide hr. Deß' idé om et ændringsforslag, og hvis han fremsætter det, tror jeg, at jeg gerne vil støtte ændringsforslaget om en begrænsning til to eller tre år for at få dette på plads. Jeg er imidlertid stadig ikke overbevist om opkøbsordningen. Vi skal gøre dette for at beskytte branchen.

Patrick Le Hyaric, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand, fru kommissær! Jeg er nødt til igen her i aften at sige, at de økonomiske foranstaltninger, De foreslår, kun er en dråbe i havet i lyset af den krise og den desperate situation, som landmændene befinder sig i i dag.

De vil frigive 280 mio. EUR, mens det bare for få uger siden skulle være 600 mio. EUR. Derfor giver De et engangsbeløb på 1 000 EUR til landmænd, der nu mister 100 til 200 EUR om dagen. Derfor ønsker vi en virkelig økonomisk nødplan, ikke et plaster til at behandle en livstruende sygdom.

På den anden side ønsker De at bruge offentlige midler til en kolossal plan for slagtning af mælkekvæg og nedlæggelse af bedrifter. Ved at gøre dette ødelægger De fremtiden for vores landmænd, eftersom det er de unge landmænd, der rammes hårdest, de mindste landmænd, dem, som dyrker jorden, som fremstiller mælkeprodukter og kvalitetsost, og som bevarer miljøet.

Hvor vover De at foreslå det, når så mange familier i Europa og andre steder ikke har adgang til fødevarer, startende med mælk! Jeg vil tilføje, at med Deres plan vil vi opleve mælkemangel i fremtiden.

Det forholder sig således, at på et tidspunkt, hvor Lissabontraktaten lovprises så kraftigt for os, kan vi kun være overraskede over, at De ønsker at styrke denne artikel 186 i forordningen, som vil give Dem fuldstændige beføjelser. De fik imidlertid disse fuldstændige beføjelser, og det var dem, der fik Dem til at vælge den liberalisering af kvoterne, der kastede os ud i den krise, vi befinder os i i dag, udelukkende til gavn for producenterne og distributørerne, for selv i dag påpeger Den Europæiske Revisionsret, at forbrugerpriserne på mejeriprodukter mellem 2000 og 2007 steg med 17 %, mens producentpriserne faldt med 6 %.

Fru kommissær, jeg vil igen sige til Dem, at det virkelig haster med at yde en stor hjælp til landbrugssektoren gennem en omfattende europæisk nødfond, at vende tilbage til en politik med minimumspriser på landbrugsprodukter og ikke lade det kapitalistiske ødelægge vores landmænd.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Hr. formand, fru kommissær! Jeg vil naturligvis stemme for forslaget, selv om jeg er klar over, at denne uddeling ikke vil løse problemerne for landmændene. Jeg har imidlertid tre spørgsmål. Det første er: Hvilken lektie udleder De af denne krise? Har vi lært noget af den? Fru kommissær, denne krise er ikke forårsaget af en naturkatastrofe, tsunami eller andre tilsvarende begivenheder, men af en række forkerte beslutninger og en grundlæggende forfæjlet landbrugspolitik. Når De kigger ud i fremtiden, hvad kan De så love landmændene? Hvordan skal de undgå en tilsvarende krise i fremtiden? Jeg vil gerne have et klart og detaljeret svar fra Dem.

Så til mit næste spørgsmål. De sagde i går ved høringen i udvalget, at medlemsstaterne frit kan bruge disse penge. Hvad betyder det nærmere bestemt? Vil medlemsstaterne kunne fordele disse penge retfærdigt, så de ikke går til storindustrien inden for landbruget og de store bedrifter, men til husmænd, familiebrug, som har det største behov, og hvis levebrød afhænger af det? Disse landmænd er endt i den vanskeligste situation. De andre store grupper, som bør medtages, er landmænd i de nye medlemsstater, navnlig husmænd. Hvordan vil De standse den uacceptable diskrimination, der skyldes, at vi ungarere f.eks. skulle overdrage vores markeder helt og fuldt til EU, men kun har modtaget en brøkdel af støtten? Hvordan og hvornår vil denne uretfærdighed og ulighed blive fjernet?

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Hr. formand, fru Fischer Boel, mine damer og herrer! Jeg glæder mig over kommissærens beslutning om at møde op for Parlamentet for at beskrive denne pakke af foranstaltninger inden for mejerisektoren.

Med henvisning til indholdet af de foreslåede foranstaltninger mener jeg, at tingene trods manglen på tilstrækkelige operationelle detaljer bevæger sig i den rigtige retning med hensyn til at løse de problemer, som vores landmænd står over for i øjeblikket. Jeg tror imidlertid ikke, at de foreslåede foranstaltninger alene kan løse de problemer, vi står over for. Jeg mener ikke desto mindre, at det er vigtigt at stemme for forslaget om at ændre artikel 78 og 79 i forordning (EF) nr. 1234/2007.

Med hensyn til artikel 186 i den samme fusionsforordning vil jeg gerne først og fremmest påpege, at stk. a og b i denne artikel fastsætter forskellige beskyttelsesniveauer for forskellige varer med intervention for nogle produkter, når priserne stiger og falder kraftigt, mens der for andre produkter – svinekød, olivenolie og andre produkter – kun interveneres, når priserne stiger kraftigt. Det er efter min mening en uacceptabel forskel.

På vegne af Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) vil jeg gerne fremsætte et ændringsforslag med henblik på at sikre, at Kommissionen informerer Parlamentet, før den indfører de foranstaltninger, der beskrives i artiklen, og jeg mener, at dette ændringsforslag er foreneligt med det, som Gruppen for det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet netop har foreslået.

Endelig vil jeg opfordre kommissæren til i henhold til Parlamentets beslutning af 17. september at forhøje de minimis-støtten til alle produktionssektorer uanset de nationale lofter, der findes i øjeblikket.

Luis Manuel Capoulas Santos (S&D). – (PT) Hr. formand, fru kommissær! Vi er desværre alle klar over den alvorlige situation inden for mejerisektoren i Europa. Min politiske gruppe har i månedsvi opfordret til indførelse af hasteforanstaltninger for at forsøge at redde tusindvis af landmænd, der trues af fallit. Vi har vedtaget vores egne initiativer og støttet initiativer fra andre politiske grupper for at opnå dette.

Det giver os kun få valgmuligheder, men vi glæder os over Kommissionens initiativer, selv om vi anser dem for utilstrækkelige. Det var også derfor, Gruppen for det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet her i formiddag stemte for hasteproceduren, som vi fik foreslået. Vi vil imidlertid foreslå og kræve, at Europa-Parlamentet holdes løbende underrettet om de foranstaltninger, der vil blive vedtaget i løbet af de kommende år i henhold til de beføjelser, som vi nu overdrager til Kommissionen. Vi vil fortsætte med at gøre vores yderste for at genoprette balancen på markedet, så det kan garantere et tilstrækkeligt udbytte til producenterne, således som det på ny bekræftes i Lissabontraktaten.

Marit Paulsen (ALDE). – (SV) Hr. formand! Det er klart, at det er nødvendigt at handle hurtigt, når der indtræffer en krise i bestemte sektorer, således som det er sket inden for bankverdenen, bilindustrien og for mælkeproducenterne. Imidlertid opstår sådanne kriser igen og igen. Måske bliver det ikke mælk næste gang. Måske bliver det korn eller noget andet.

Hvis jeg må bringe diskussionen lidt ud over selve forhandlingen, kan vi ikke blive ved med kun at behandle de umiddelbare problemer. Vi skal også finde tiden og energien og den politiske planlægning til at indføre en fælles landbrugspolitik for Europa, som er stærk, bæredygtig, fleksibel, og som fjerner de værste konsekvenser af den prisustabilitet, vi kan forvente. Jeg ønsker, at landdistrikterne i Europa skal være levende, og landdistrikterne kan ikke overleve uden landmænd og dyr!

Martin Häusling (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! Desværre kan hr. Bové ikke være til stede i aften, så jeg tager ordet igen. Jeg har flere spørgsmål til kommissæren. Tror hun helt seriøst, at det vil få protesterne til at høre op, når hun udbetaler disse penge? Som jeg sagde tidligere, mener jeg, at Parlamentets beslutning i formiddags svarer til at give Kommissionen en blankocheck, fordi vi ikke ved, hvad den vil gøre med den. Jeg siger det igen: Kommissionen er ikke en del af løsningen på problemet, men er rent faktisk en del af problemet. Det fastholder jeg.

Men jeg kan også bare acceptere beslutningen – for man må se tingene i øjnene, og dette er, hvad der er blevet besluttet – og jeg vil sige til de øvrige medlemmer, at vi skal begrænse disse foranstaltninger. Vi skal begrænse dem til et tidsrum, der er til at administrere, så vi her i Parlamentet også kan holde hånden på kasseapparatet.

Jeg har et spørgsmål mere til Dem, fru kommissær, for man siger konstant vedrørende alle programmerne, at vi er nødt til at blive ved med at fremme omstruktureringen. Så hvad mener De med omstrukturering? Mener De virkelig, at det er rigtigt at blive ved med at udbetale penge, som grundlæggende har til formål at tilskynde de mindre landmænd til at give op, så vi kan give pengene til de større bedrifter? Denne politik er ikke længere et effektivt middel til at opnå et mål. Vi skal sikre os, at vi anvender pengene målrettet, især i ugunstigt stillede regioner, for at bevare strukturerne i de regioner, der er udsat for den største fare.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand, fru kommissær! I forslaget fra Kommissionen erkender man sin fejlslagne politik inden for mælkesektoren, men man rører ikke ved de katastrofale, grundlæggende politiske retningslinjer for sektoren. De millioner, der nævnes her, er langt mindre end det, der er brug for som kompensation til producenterne for de faldende priser, de har oplevet.

I modsætning til, hvad man påstår, er det nødvendigt at ændre den rute, den fælles landbrugspolitik har fulgt, hvor gentagne reformer har afviklet instrumenterne til regulering af markedet, kvoter og produktionsrettigheder, hvilket har fået mange tusinde producenter til gradvis at forlade sektoren. Tusindvis af job står på spil. Hele familier, der er afhængige af landbruget og navnlig af mejerisektoren. Kæmpemæssige regioner er i fare, hvor landdistrikterne i stigende grad vil blive affolket med drastiske sociale og miljømæssige konsekvenser.

Alt dette kalder på en øjeblikkelig intervention for at genoprette rimelige priser til producenterne, men det vil kræve flere ressourcer, end der stilles til rådighed i dag. Frem for alt vil vi gentage, at situationen kræver foranstaltninger med større rækkevidde end blot lappeløsninger som f.eks. en annullering af den årlige forhøjelse af mælkekvoterne og en tilbagevenden til niveauet, inden man besluttede at forøge dem, samt en ophævelse af beslutningen om at afskaffe kvotesystemet i 2015.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Som de fleste medlemmer af Parlamentet stemte jeg i dag for brugen af hasteproceduren i forbindelse med artikel 186. Al økonomisk støtte til mælkesektoren er nødvendig for sektorens overlevelse, navnlig for at sikre, at små familiebrug, som vi finder i Nordirland, kan overleve.

Hvis De virkelig har brug for at ændre artikel 186 for at udløse midlerne på 280 mio. EUR, har det min fulde opbakning. Vi kan kun håbe, at pengene udbetales og fordeles hurtigt. Mange landmænd har ventet for længe på den støtte, de har brug for.

Jeg er imidlertid ikke imponeret over forslagene vedrørende artikel 65 til 84. Det er næsten sikkert, at disse ikke vil få betydning for Det Forenede Kongerige, og jeg har en række spørgsmål til dem, især idet jeg føler, at det vil medføre ulige vilkår mellem Europas regioner, og det virker selvmodsigende i lyset af Kommissionens nuværende politik.

Christophe Béchu (PPE). – (FR) Hr. formand! Politik skal være konsekvent. I løbet af de seneste uger har mange her i Parlamentet krævet foranstaltninger fra Kommissionen. Når vi får foreslået løsninger, vil vi stemme for disse løsninger, selv om – og her er jeg enig i det, der er blevet sagt – de er længe undervejs, og selv om de måtte trækkes ud gennem de holdninger, som vedtages både i Europa-Parlamentet og af ministrene.

Dette beløb, som vil være meget nyttigt på kort sigt, løser, som mange har sagt, ikke de langsigtede problemer med den måde, den planlagte ophævelse af kvoterne skal foregå på. Hvis vi ønsker at kunne klare og forhindre gentagne kriser inden for landbrugssektoren, kan vi ikke klare det uden produktionsregulering og kontrolværktøjer eller uden en kombination af de to.

Det er imidlertid ikke det spørgsmål, vi behandler her i aften. Spørgsmålet i aften, det eneste, der tæller i øjeblikket, drejer sig om artikel 186. Fru kommissær, jeg har et helt simpelt spørgsmål: Hvad skal artikel 186 gøre helt konkret, og fra hvornår og på hvilken måde?

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Hr. formand, fru kommissær! For en måned siden drøftede vi Parlamentets beslutning her sammen med forslaget om intervention i mejerisektoren. I dag behandler vi to nye foranstaltninger, ændringen af kvoteforvaltningen og foranstaltningen vedrørende artikel 186, foranstaltninger, som vi har accepteret at behandle hurtigt, således som De har ønsket.

Fru kommissær, sektoren skal imidlertid behandles som en helhed, og det sker ikke i form af denne stadige strøm af forslag, som vi har behandlet gennem flere måneder nu.

Vi kræver fælles, europæiske løsninger. I den henseende vil den rapporterede forhøjelse af minimumsstøtten til alle sektorer forårsage skrævvridninger mellem medlemsstaterne og gøre det vanskeligt at anvende den fælles landbrugspolitik på en ensartet måde.

En sidste tanke: Man overvejer støtte på 280 mio. EUR, hvilket vi naturligvis hilser velkommen, men jeg vil gerne erindre Dem om, fru kommissær, at Parlamentet vedtog en beslutning, hvor vi øgede behovet til yderligere midler på 600 mio. EUR for at klare krisen inden for mejerisektoren.

Britta Reimers (ALDE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Som landmand betragter jeg ændringsforslagene til artikel 78 og 79 som en fravigelse fra Kommissionens hidtidige sunde kurs gennem landbrugsreformen på bekostning af effektive og fremadskuende bedrifter.

Det er farligt at pille ved bestemmelserne så tæt på den endelige udfasning af mælkekvotesystemet på grund af et ønske om at ville gøre noget, et system, der hidtil virkelig har været en ulempe for mælkeproducenterne. Det er også blevet overhalet af udviklingen i praksis, idet markedet nu endelig er på vej til at komme sig. Derfor forkaster jeg dette ændringsforslag.

Det er let at se, hvordan Kommissionen forsøger at udnytte Parlamentets opfordringer til hasteforanstaltninger til at fremme sine egne mål. Dette gør den ved, her kort tid før Lissabontraktaten træder i kraft, at forsøge at sikre sig en permanent mulighed for at handle uden Parlamentets godkendelse via dette ændringsforslag til artikel 186. Derfor forkaster jeg dette ændringsforslag.

Jeg kan imidlertid leve med, at Parlamentet giver Kommissionen et råderum i en begrænset periode i tilfælde af kriser. Denne mulighed vil også være til stede for Parlamentet ved fremtidige kriser og det med meget hurtig virkning gennem artikel 142 i Parlamentets forretningsorden.

Richard Ashworth (ECR). – (EN) Hr. formand! Mejerisektoren er i krise, og jeg vil gerne her takke og komplimentere kommissæren for hendes meget relevante foranstaltninger, som efter min mening var de helt rigtige. Jeg synes, at 280 mio. EUR er et realistisk beløb, som vil være meget velkomment inden for branchen. Jeg er overbevist om, at det bliver nødvendigt at tildele beføjelser i henhold til artikel 186 for at kunne tilbyde disse fordele til producenterne i rette tid, så det har min støtte. Det har min støtte, selv om jeg foretrækker, at vi begrænser denne indrømmelse til senest 2013.

Med hensyn til den nationale ordning for tilbagekøb af kvoter, som vil omfatte beføjelser til at opkræve ekstraafgifter fra producenter, der overskrider kvoterne, har jeg mine forbehold. Jeg mener, at man straffer de effektive og progressive producenter – ofte de unge mænd, de unge mennesker, der er selve fremtiden for vores branche – og jeg mener, at man udsender de helt forkerte signaler.

Vi lever på et meget ustabilt marked, og branchen har ikke brug for kortsigtede reaktioner, men en langsigtet strategi. Jeg har længe støttet kommissæren i hendes langsigtede visioner for branchens fremtid, og jeg vil tilskynde til at gå denne vej og anlægge langsigtede strategier, ikke kortsigtede reaktioner.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg håber, at mælkeproducenterne er ovre det værste. Dette håb styrkes af beslutningen om at støtte mælkeproducenterne med et beløb på 280 mio. EUR næste år. Der refterer imidlertid et grundlæggende spørgsmål. Hvad skal der ske med mælkeproduktion og mælkeproducenterne på langt sigt? Det vigtigste spørgsmål i denne henseende er fremtiden for mælkeproduktionskvoterne.

I øjeblikket findes der to fremgangsmåder. Den første, som er virkningerne af revisionen af den fælles landbrugspolitik, indebærer en gradvis forøgelse af produktionskvoterne og tilstræber en forhøjelse af dem i 2015. Den anden metode, som ligger i det nuværende forslag fra Kommissionen, har til formål at begrænse udbuddet af mælk gennem en ny beregningsmetode for afgiften ved overskridelse af den nationale kvote. Disse to fremgangsmåder er modsatrettede.

Personlig går jeg ind for at bevare kvoterne, men kun hvis opdelingen af kvoter blandt EU-lande og producenter er baseret på objektive og retfærdige kriterier. Udviklingen og indførelsen af sådanne rimelige og objektive kriterier bliver meget vanskelig, men måske er det værd at gøre forsøget. Hvis vi taler om udvidelse – jeg støtter udvidelsen af artikel 186 fuldt ud, men jeg mener, at den bør ledsages af en definition af Kommissionens rolle og af, hvilke instrumenter den vil kunne benytte.

Alan Kelly (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne sige følgende til kommissæren: I forbindelse med mælkekrisen har Kommissionen virkelig gjort i nælterne, hvis De tilgiver mig udtrykket.

For bare 18 måneder siden sagde De, at mælkepriserne ville stige kraftigt, men de blev i stedet halveret i nogle lande. Derfor skal Kommissionen kunne intervenere hurtigere på markedet, og i den henseende er dette beslutningsforslag positivt.

I min valgkreds i Munster i Irland er der mange inden for mejerisektoren, både store og små landmænd og navnlig familiebrug, der kun lige klarer sig eller bevæger sig på randen af konkurs. De kigger på deres problemer og de beskedne beløb, de får tilbudt, mens andre som f.eks. banker og bankfolk undsættes med kolossale beløb.

(Formanden bad taleren tale langsommere)

Mælkefonden på 280 mio. EUR, som blev annonceret i går, er velkommen, men den er kun et lille plaster på et meget større problem. Parlamentet stemte i september for, at der skulle stilles 600 mio. EUR til rådighed. Af hensyn til interessen for at udvise solidaritet med især de mindre landmænd, bør dette tal fastholdes. Den næste prioritet for Kommissionen skal være at kigge på hele spørgsmålet om mælkeleverancer. Det mener jeg virkelig. Indtil dette bliver løst, vil vi stå over for flere problemer, og vi vil hurtigt løbe tør for plaster.

Elisabeth Jeggle (PPE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær! Ja, vi bør erklære os enige i, at mælk skal omfattes af artikel 186, og jeg håber, vi gør det i morgen. Vi kan ikke altid kritisere Kommissionen for at reagere for langsomt, for at slæbe efter, for at sige, at der stadig er et glimt af håb, når det faktisk ikke er der.

Kommissionen har nu mulighed for at reagere hurtigt, og vi bør give den denne mulighed. Samtidig skal vi altid selv vise vores vilje til at kræve den til regnskab. Med hr. Deß' ændringsforslag for Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) kan vi gøre det sammen. De 280 mio. EUR, som mange har talt om, er blot en dråbe i havet. Vi må dog også erkende, at vi er ved slutningen af regnskabsåret. Vi er nødt til at forstå, at der ganske enkelt ikke er flere penge til rådighed.

Hvordan skal vi håndtere situationen generelt? Vi ser gerne, at det er de mælkebønder, der er hårdest ramt af krisen, som får de 280 mio. EUR. Vi taler om mælkemarkedet, men det er rigtige mennesker og landdistrikterne, vi taler om, og som vi altid siger, vi vil værne om, når vi forhandler om andre emner. Fru kommissær, bak op om mejerifonden! I eftermiddag talte kommissæren under budgetforhandlingen til fordel for fonden, det ønsker jeg at gøre helt klart. Det var jeg meget glad for. Vi har også et presserende behov for dette signal, og pengene er også med i 2010-budgettet.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE). – (PT) Hr. formand, fru kommissær! Også jeg er begejstret for godkendelsen af den uopsættelige forhandling i Parlamentet, da jeg finder, at det er både betimeligt og vigtigt at inkludere mælkespørgsmålet i artikel 186.

Jeg har fremført, at i en så alvorlig situation som den, mejerisektoren befinder sig i, haster det af både økonomiske og sociale grunde at indføre foranstaltninger til beskyttelse af sektoren. Jeg kommer fra et land, Portugal, og en region, Azorerne, hvor mejerisektoren er meget vigtig og rodfæstet i regioner, der socialt set er ret skrøbelige, og hvor det faktisk ville være livsvigtigt at opretholde kvotesystemet efter 2015.

De foreslåede foranstaltninger er noget tynde, men de er ikke desto mindre bydende nødvendige. Jeg er også bekymret over, hvordan Kommissionen vil bruge de nye beføjelser, den vil få, især fordi den har reageret ganske ufølsomt under krisen ved at foreslå svage foranstaltninger for sent og først efter hårdt pres. Set i lyset heraf ønsker jeg, at Kommissionen kommer med et bilag til artikel 186, hvori den opstiller foranstaltninger, der kan bruges til et radikalt indgreb i mejerisektoren, så dens bæredygtighed sikres.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær! Jeg bifalder i høj grad Deres forslag. Der er dog ét punkt, jeg føler, jeg er nødt til at kritisere, nemlig det frivillige program til opkøb af mælkekvoter.

Hvis et sådant program skal lykkes, skal det være obligatorisk, ikke frivilligt. Jeg mener, at denne frivillige ordning for tilbagekøb af mælkekvoter virker mod hensigten. Det mener jeg, ikke kun fordi ordningen i begyndelsen vil betyde, at vi bibeholder en kvoteforøgelse, som det så vil blive meget svært at holde styr på. Ved at tilbagekøbe mælkekvoterne giver vi dem igen en økonomisk værdi, og det vil i hovedsagen betyde, at det hindrer mulighederne for en udligning. Jeg føler mig nødsaget til at afvise enhver foranstaltning, der begrænser udligningsmulighederne. Især i udfasningsperioden for mælkekvoterne er udligning et nødvendigt redskab, for at de enkelte landbrug bedre kan orientere sig på markedet.

Af ovennævnte grunde vil jeg være nødsaget til at forkaste denne del af forslaget, selv om jeg vil stemme for forslaget som helhed.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Det er rigtigt, at vi vil vedtage foranstaltninger, der er rettet mod en delvis løsning af krisen i mejerisektoren.

Alle her er klar over den situation, vores landmænd inden for kvægopdræt er i, og vi ved, hvad disse foranstaltninger betyder for dem og deres familier.

Vores landmænd ønsker ikke subsidier konstant. De beder os om, at de må kunne udføre deres arbejde på en værdig måde og sælge deres produkter til ordentlige og rimelige priser, der svarer til deres indsats og investeringer.

Fru kommissær! Ud over det løft og den tiltro, vi kan give vores landmænd med disse nye foranstaltninger, er vi på vej til fremtidige, større reformer, som vil blive drøftet yderligere i Parlamentet.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Hr. formand! Kommissærens vigtigste ord handlede om, at markedspriserne er begyndt at stige. Det bør vi erkende i Parlamentet og skubbe på, for at de går videre til landmændene. Vi siger, at der er 280 mio. EUR til rådighed for dem, men hver en cent, de får derudover, er meget mere værd end at uddele småbeløb til dem. Det er yderst vigtigt.

Jeg finder det vigtigt, at nogle har kritiseret Kommissionen enormt. Vi må erkende, at interventioner og eksportrestitutioner er blevet brugt til at opretholde priserne, selv med den skrækkelig lave pris, producenterne får, så jeg synes, noget af kritikken er unødvendig og barsk. Jeg støtter en udvidelse af artikel 186, hvis De

virkelig er nødt til at udbetale disse 280 mio. EUR, som jeg betragter som et symbolsk snarere end et væsentligt beløb.

Lad os kigge på lektien. Vi skal se på, hvad der vil ske med FLP-reformen efter 2013. Gruppen på højt plan har fokus på det. Jeg vil gerne sige til de politiske grupper, som i aften støtter en finansiering af mejeribruget: Sørg for, at De også støtter en ordentlig finansieret fælles landbrugspolitik efter 2013, ellers er Deres ord tom luft.

José Bové (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Undskyld, jeg skulle være kommet tidligere, men jeg blev forhindret. Jeg var ved at forklare lyttere i Frankrig, hvad der skete i går i Luxembourg.

Jeg mener, at Rådets beslutning er en dårlig beslutning, eftersom det eneste ord, der figurerer i teksten, er "omstrukturering". I Frankrig havde vi 480 000 mælkeproducenter i 1984, i dag er der færre end 88 000.

I dag får vi at vide, at endnu flere producenter skal tvinges ud, og at de penge, man vinder ind igen – dette står i teksten – vil blive brugt til producenter, som har overskredet deres kvote. Produktionen skal derfor koncentreres endnu mere, og mælkeproducenterne i de vanskeligst stillede egne tvinges ud. Det er en forkert fremgangsmåde.

De penge, der er givet, de 280 mio. EUR – tallet er allerede nævnt – svarer til 50 EUR pr. måned pr. gård i et år. Det er pebernødder. Det er næsten at vise foragt for den krise, producenterne står i.

Endelig vil jeg angående artikel 186 gerne sige, at på et tidspunkt, hvor vi er på vej mod en fælles beslutningstagning i landbrugsspørgsmål, er det uacceptabelt, at magten, at en blankocheck gives tilbage til Kommissionen.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne stille kommissæren et spørgsmål samt takke hende for at give møde i Parlamentet. De sagde, at medlemsstaterne vil få allokeret de ressourcer, der er afsat til støttemidlerne til mejerisektoren, i henhold til en historisk faktor, med andre ord baseret på de forhandlede kvoter. Mange medlemsstater hævder imidlertid, at disse kvoter er uretfærdige. Faktisk er det grunden til, at mange medlemsstater insisterer på, at markedet skal dereguleres. F.eks. kan nogle stater ikke engang producere nok til at dække deres eget forbrug. Tror De ikke, at man ved at bruge en historisk faktor vil opretholde disse uretfærdige forhold...

(Formanden afbrød taleren)

Jeg bliver nødt til at opsummere mit spørgsmål, så jeg ikke overskrider min tildelte tid for meget. Kommissæren sagde, at medlemsstaterne vil få allokeret ressourcerne i henhold til en historisk faktor. Imidlertid hævder mange medlemsstater, at de kvoter, der i øjeblikket tildeles, er uretfærdige. Faktisk er det også grunden til, at mange medlemsstater insisterer på, at markedet skal dereguleres. Tror De ikke, at man ved at bruge en historisk faktor vil opretholde disse uretfærdige forhold?

Mariya Nedelcheva (PPE). – (BG) Hr. formand! Jeg bifalder den beslutning, Rådet og Kommissionen har truffet om at allokere en yderligere pakke på 280 mio. EUR i subsidier til mælkeproduktionen i 2010. Det sender et klart signal til alle, der hver dag lider under krisens negative konsekvenser. Jeg opfordrer indtrængende til, at denne passende reaktion ikke bliver en enkeltstående, økonomisk løsning, men en del af en målrettet og langsigtet strategi til genetablering, stabilisering og udvikling af denne sektor i Europa. Derfor er det vigtigt at tage de foranstaltninger i betragtning, som hver medlemsstat vil træffe. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på, at Bulgarien kun delvis kan godkende forslagene om ændring af forordning 1234. Vi kræver, at det udtrykkeligt noteres i udkastet, at mulighederne for at forvalte de nationale mælkekvote skal udnyttes efter medlemsstaternes eget skøn. Det er vigtigt, at man bibeholder muligheden for at vælge den eksisterende ordning for opkøb og omfordeling af mælkekvote via den nationale reserve. Vi har dårligt råd til hverken at tilbageholde betalinger eller inddrive betalinger fra producenter, da den bulgarske sektor er ved at blive moderniseret. Ellers vil de bulgarske producenter ikke blive konkurrencedygtige, end ikke efter 2015.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D). – (PL) Hr. formand! Vi er naturligvis glade for at sige ja til disse nye løsninger, som skal hjælpe landmændene, herunder landmænd i Polen. Vi bør dog ikke glemme, at når vi taler om penge – og det er penge, vi taler om – er det vigtigt, hvordan pengene faktisk bliver fordelt. De skal nå frem til dem, der er hårdest ramt af krisen, for jeg vil ikke gå ind for en politik, ifølge hvilken vi giver alle det samme beløb, hvilket betyder et lille beløb, så vi i realiteten og helt bogstaveligt ikke hjælper nogen som helst.

For det andet vil jeg, om forlov, gerne henvise til historien, før jeg om et øjeblik vender mig mod fremtiden. Jeg er sikker på, at vi husker de vidunderlige år, for nu mere end et år siden, da landmændene fik en rigtig god pris for deres mælk. Samtidig nød de godt af store EU-subsidier til modernisering af mejerisektoren. Derfor er det vigtigt, at vi planlægger fremtiden på baggrund af denne erfaring, og at vi tager ved lære af vores fejl, for der blev skam begået fejl. Det er lige så vigtigt for os at overveje, hvordan udviklingen af denne sektor skal planlægges, da der er penge til rådighed både som direkte subsidier og som støtte til udvikling af landområder. Desuden råder vi over mælkekvoter som instrument.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne stille Dem dette spørgsmål, fru kommissær. Hvad ønsker Kommissionen at bruge de 280 mio. EUR på? På yderligere omstruktureringer eller måske hellere, som ønsket af 21 medlemsstater, på en tilførsel til markedet, på markedsmekanismer? Landmændene ønsker faktisk, at pengene bruges på støttemekanismer. I øjeblikket kan de ikke få flere lån eller forbedre produktiviteten. De kan for tiden ikke fortsætte deres moderniseringer, fordi de har tabt penge. De ønsker ikke at købe køleskabe eller malkemaskiner nu, tiden er ikke til yderligere investeringer. De 280 mio. EUR svarer til knap 2 EUR pr. ton mælk produceret i EU.

Når Kommissionen foreslår, hvad den kalder en "mekanisme til forvaltning af kvoteordningen", ønsker den reelt at begrænse produktionen. Vi bør overveje, om ikke vi kommer til at se en gentagelse af den situation, der fulgte efter reformen af sukkermarkedet, og som har betydet, at vi nu har problemer med leverancerne af den ressource. Er tiden nu inde til restriktioner for produktion af mælk eller korn? Jeg er sikker på, at det ikke er, hvad vi ønsker.

Herbert Dorfmann (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg er glad for, fru kommissær, at De blot nogle få uger efter, at Parlamentet vedtog en beslutning om mælk, er her og foreslår nogle foranstaltninger til imødekommelse af vores krav. Jeg er enig i Deres forslag, hvad angår artikel 186, og også i tidsfristen, som jeg finder rimelig. Jeg går også ind for den differentierede tildeling af kvoter, som De foreslår.

Derimod er jeg forvirret over forslaget om tilbagekøb af kvoter. De har selv sagt igennem uger og måneder, at den aktuelle krise ikke skyldtes kvotesystemet, og med tanke på det finder jeg personligt ikke, at dette forslag om tilbagekøb er helt logisk. Endelig vil jeg også gerne sige, at dette endnu ikke kan være slutningen. Vi skal fortsætte med at træffe foranstaltninger, især hvad angår mejerisektoren i vanskelige områder, i bjergområder, hvor der simpelthen ikke er alternativer til malkekvægbrug.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Også jeg vil gerne takke hjerteligt for de 280 mio. EUR. Jeg håber virkelig og først og fremmest, at disse penge når frem til vores 40 000 landmænd i Østrig i fuldt omfang, for de har virkelig brug for dem. De er givet klar over situationen i bjergområderne og situationen for små familiebedrifter.

Fru kommissær! Østrig har altid været imod udfasning af kvoterne. O.k., De har valgt Deres vej og fulgt den konsekvent. Vi vil selvfølgelig bestrebe os på at forberede vores landmænd på det og hjælpe dem med det bedst muligt. Selv med den bedste vilje i verden kan jeg ikke forstå Deres forslag om et frivilligt program til opkøb af kvoter. Hvis vi bruger dette program, vil det medføre en stigning i værdien af og priserne på netop de kvoter, som De udfaser. Hvordan skal vi forklare det over for landmændene i Østrig?

Mariann Fischer Boel, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg har lyttet opmærksomt til drøftelserne her i aften, og jeg tror, man ud fra nogle taler kunne få det indtryk, at dette er det første skridt, vi tager for at hjælpe mejerisektoren i EU. Intet kunne være mere forkert. Jeg er helt sikker på, at i det mindste nogle iblandt Dem ved, hvad der har været i gang siden januar i år, da vi påbegyndte den offentlige og private oplagring, igangsatte indgreb og indførte eksportrestitutioner. Vi har truffet mange forskellige foranstaltninger i løbet af sommeren, så jeg tror, vi skal udforme en særlig rapport for at fortælle de nye parlamentsmedlemmer, nøjagtig hvad der er sket siden januar i år.

Hvad angår de specifikke punkter om dagens to forslag, må jeg gentage, at opkøbsordningen ikke er nogen ny ordning. Den er der allerede, så medlemsstaterne kan bruge den, hvis de ønsker at hjælpe specifikke mælkebønder med at afvikle deres forretning. Den er et tilbud, og derfor ønsker jeg ikke at gøre den obligatorisk. Den giver mulighed for at hjælpe landmænd med at afvikle deres forretning. Den kvote, de opkøber, kan opbevares i den nationale reserve og fordeles senere hen, hvis medlemsstaterne ønsker det. Det var én del af drøftelserne.

Den anden del, som har vakt langt den største interesse i dag, er artikel 186. Begrundelsen for at indføre mælkeproduktion i artikel 186 er, at vi er nødt til at kunne reagere hurtigt. I øvrigt kan jeg ikke se, hvorfor mælkeproduktion ikke skulle kunne være en del af artikel 186, da den allerede omfatter områder specifikt

inden for kødsektoren. Til dem, der frygter, at Kommissionen vil få en blankocheck og gøre, hvad den har lyst til, vil jeg sige, at de bør huske på, at artikel 186 i sig selv normalt er en meget positiv ordning, der giver mulighed for at hjælpe mennesker, som har problemer, ved at reagere meget hurtigt. Så det er ikke nogen blankocheck. Det vil, som De sikkert ved, blive drøftet i forvaltningskomitéen.

Jeg har lyttet til Deres idéer om en mere begrænset periode på tre eller fire år. Jeg mener, det ville diskvalificere mælkebønderne – men jeg har naturligvis lyttet til, hvad De har sagt.

Dernæst synes jeg, at der er tale om en masse misforståelser. De 280 mio. EUR er ikke beregnet på omstruktureringer. De giver blot mulighed for meget hurtige udbetalinger, så snart vi har formaliteterne på plads, med godkendelse fra Økofin-mødet i november og underskrivelse af budgettet for 2010. Det betyder, at vi kan reagere straks, hvilket ikke ville være tilfældet, hvis vi ikke får artikel 186 på plads. Så der er ikke tale om omstrukturering. Som sagt giver det medlemsstaterne mulighed for udbetalinger til de mest trængende fra dette nationale budget.

Hvordan skal de fordeles? Jeg har sagt det klart, at det skal være på grundlag af produktionen. Jeg kan høre, at der nok er andre idéer, men hvis vi internt begynder at drøfte, hvordan de skal fordeles, tror jeg, det vil vare mindst til slutningen af næste år, fordi der ville være så mange strålende idéer, at vi aldrig ville være i stand til blive enige om spørgsmålet.

Jeg vil svare på nogle af de specifikke spørgsmål. Jeg vil gerne sige, at producentorganisationer er en fremragende mulighed. Det er faktisk nødvendigt. Det har jeg før sagt klart i forsamlingen, specifikt under drøftelse af frugt- og grønsagsordningen. Hvis landmændene bruger deres tid og energi på at konkurrere mod hinanden i stedet for at konkurrere med den stærke detailsektor, ved jeg, hvem der bliver vindere og tabere. Derfor siger jeg: Sørg for at arbejde sammen om at være en langt stærkere enhed i hele fødekæden.

Jeg er helt enig med Dem i, at vi har et globalt problem, at der er en milliard mennesker, som sulter og ikke kan få, hvad de har brug for at spise hver dag. Derfor blev jeg såret over at se europæiske landmænd hælde mælk ud over markerne i en situation, hvor vi står over for globale sultproblemer. Det er ikke den bedste reklame for europæisk landbrug.

Jeg må sige, at jeg er meget imponeret over den måde, hvorpå to medlemmer, hr. Bové og hr. Häusling, formåede at afpasse deres taletid. Jeg bemærkede meget omhyggeligt, hvordan det blev gjort. Jeg ved ikke, om det er en ny procedure i Parlamentet, at en taler kan afløse for en anden, som så tager ordet under "catch-the-eye"-systemet. Jeg synes, det var ganske smart.

(Bifald)

Formanden. – Det afslutter dette punkt.

Afstemningen finder sted torsdag.

Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 149)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Fru kommissær! Vi har længe kæmpet for at få Kommissionen til at foreslå disse foranstaltninger, så vi kan ikke afvise noget bidrag, De måtte komme med på et tidspunkt, der er meget vanskeligt for mælkebønderne og deres familier. Desværre har Kommissionen været længe om at reagere. Den gjorde det først efter et intenst pres fra mælkeproducenterne, Parlamentet og 21 medlemsstater. Jeg vil gerne fremføre følgende punkter om de foranstaltninger, De har præsenteret her:

For det første er finansieringen på 280 mio. EUR for lidt i sammenligning med det beløb på 600 mio. EUR, man var enige om var nødvendigt i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, der er det udvalg, som har både teknisk og politisk ekspertise i dette spørgsmål. Denne politiske erklæring blev godkendt af Parlamentet selv. Vi kan derfor ikke betragte mindre end halvdelen af den sum, Parlamentet vurderede som altafgørende for blot en måned siden, som værende tilstrækkelig.

For det andet giver en indføjeelse af mælk i artikel 186 Kommissionen et operationelt værktøj, der kan anvendes straks, men det betyder ikke, at Parlamentet ikke længere vil overvåge problemet. Vi har stadig brug for instrumenter til regulering af markedet. Vi bør opretholde kvotesystemet og indføre gennemsigtighed i mælke-markedsføringskæden. Uden disse to instrumenter vil det være umuligt at genoprette og garantere stabiliteten i EU's landdistrikter.

Béla Glattfelder (PPE), skriftlig. – (HU) Jeg bifalder de foranstaltninger, Kommissionen har foreslået for at hjælpe EU's mælkeproducenter. Foranstaltningerne kan imidlertid kun bidrage til at lette krisen, ikke til at

afslutte den. For at gøre dét, bør man droppe beslutningerne om at øge mælkekvoterne. Imidlertid er hverken Kommissionen eller Mariann Fischer Boel personlig tilbøjelig til at erkende, at der er truffet forkerte beslutninger. Jeg er enig i EU-landmændenes ønske om at droppe kvoteforhøjelsen.

Jeg er også imod en permanent afskaffelse af kvotesystemet i 2015. Jeg er enig i det synspunkt, den største landbrugsorganisation i EU, COPA/COGECA, har fremsat, nemlig at der er behov for en regulering af mælkemarkedet også efter 2015. Den vigtige lektie, man kan lære af den aktuelle krise, er, at det er nødvendigt at regulere mælkemarkedet. Uden en regulering vil priserne blive uforudsigelige. Mælkeproducenterne i EU kan ikke tåle de tab, der opstår på grund af store prisudsving.

Med hensyn til de foreliggende hasteforanstaltninger vil jeg gerne gøre opmærksom på, at en forøgelse af mindstesubsidierne fra 7 500 EUR til 15 000 EUR kan give medlemsstaterne problemer under alvorligere budgetforhold. Det, jeg er bange for, er, at regeringerne i disse lande, som f.eks. Ungarn, ikke vil yde den maksimale støtte. Resultatet kan blive, at landmændene i disse lande konkurrencemæssigt bliver endnu ringere stillet.

Jeg har tiltro til, at Parlamentet under afstemningen om 2010-budgettet, der finder sted på torsdag, vil støtte det ændringsforslag, som er fremsat af en række medlemmer, herunder mig selv, og som vil bidrage til at øge støtten til skolemælksprogrammet.

Marine Le Pen (NI), skriftlig. – (FR) De møder, som mælkeproducenterne i ugevis har holdt for at redde deres kriseramte sektor, er blevet besvaret af Kommissionen med oprettelsen af en "mælkefond" på 280 mio. EUR. Fru Fischer Boel har derfor givet efter for presset efter flere uger i træk at have vendt det døve øre til bekymringerne hos landmænd, der er på fallittens rand. Denne økonomiske foranstaltning er imidlertid en hån og har kun til formål at berolige producenterne for en stund. Den vil ikke bidrage til at løse problemet i en sektor, der er på vej ud på grund af den planlagte afskaffelse af mælkekvoterne. Mælkeproducenterne ønsker ikke velgørenhed eller tilskud, de ønsker en regulering af markedet, så de kan sælge deres mælk til priser, der gør, at de kan leve et værdigt liv ved deres indsats og garantere deres børns fremtid. På grund af sit stædige ønske om at indføre dogmet om fri og fair konkurrence vil EU overlade tusinder af landmænd til markedskræfternes nåde, og kun dem. Det er den samme ultraliberalisme, som gør, at tusinder af industriarbejdere bliver arbejdsløse hver måned. Massakren skal stoppes nu, det haster.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), skriftlig. – (HU) Jeg bifalder den principaftale, som landbrugsministrene nåede frem til på deres rådsmøde i Luxembourg, om at yde en specifik støtte til mejerisektoren på 280 mio. EUR. På EU-niveau svarer det til én cent mere i støtte pr. liter mælk, hvilket er ganske ubetydeligt. Efter at have holdt stand i månedsvis gav Kommissionen lidt efter for presset fra landmænd, 21 medlemsstater, herunder Ungarn, og Parlamentet, som allerede på deres uformelle møde i Bruxelles sidste mandag krævede yderligere ressourcer til sektoren. Trods EU's træghed med hensyn til foranstaltningerne har den ungarske regering reageret hurtigt for at støtte mælkebønderne og gjort alt for at hjælpe dem, idet man har taget hensyn til de budgetmidler, der er til rådighed. Ungarn har hjulpet mejerisektoren ved at bruge alle de beløb, der kan omfordeles som en del af ressourcerne til udvikling af landdistrikterne og EU's økonomiske udviklingsprogram. Ud over os er det kun Letland og Malta, der har så enestående indikatorer. De ungarske mælkebønder vil få omkring 3,3 mio. EUR direkte fra finansieringsrammen på 280 mio. EUR., hvilket rundt regnet svarer til 890 mio. HUF. Den ungarske regering kan frit bestemme, hvordan den vil bruge disse penge. Kommissionen foreslog blot at give denne særlige støtte til de mest trængende producenter, hvilket er sammenfaldende med de ungarske målsætninger. Efter godkendelse af 2010-budgettet vil denne sum blive udbetalt i begyndelsen af næste år.

16. Modtagne dokumenter: se protokollen

17. Gennemførelsesforanstaltninger (forretningsordenens artikel 88): se protokollen

18. Dagsorden for næste møde: se protokollen

19. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 21.10)